

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΣΑΠΠΕΡ

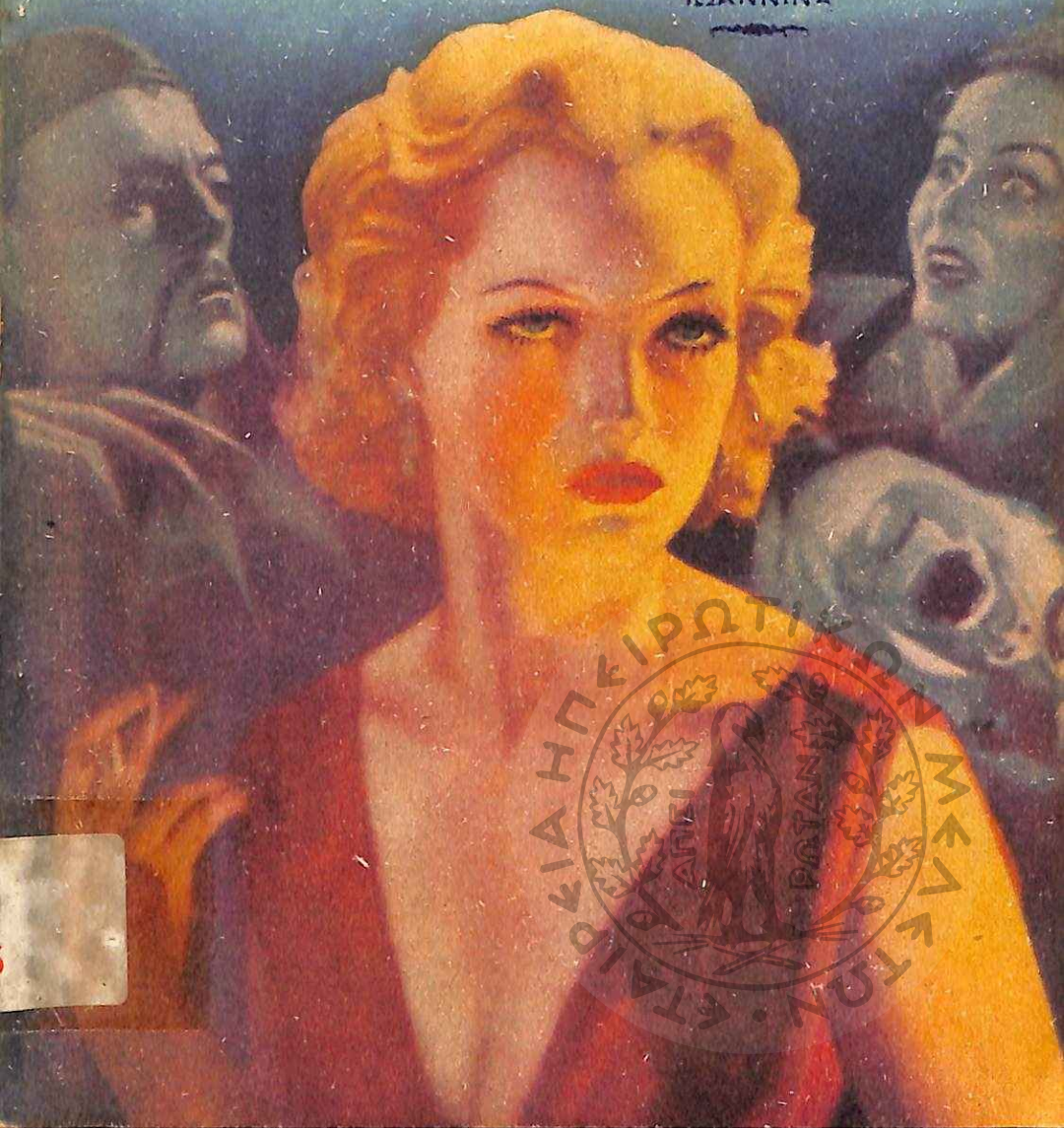
Η ΜΑΥΡΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

“ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ, ΦΡΙΚΗΣ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἐκδοσὶς: Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ Μεταξὺ 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 26

ΠΕΜΠΤΗ 1 Ἀπριλίου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ Ἐσωτερικοῦ δρ. 260
Ἐξωτερικοῦ σελ. 33, Ἀμερικανικοῦ δολ. 1.50

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Τῆς ΑΓΚΑΤΑ ΚΡΙΣΤΙ

Μία ἀπίστευτη περιπέτεια, παρμένη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ποὺ ξεπερνᾷ, πολλές φορές, σὲ καταχθόνιους συνδυασμοὺς καὶ σὲ ἐγκληματικὸ δαιμόνιο, καὶ τὴν πρὸ ζωερὴ φαντασία. Ἔργο μὲ λεπτὴ ἀστυνομικὴ ψυχολογία καὶ μὲ πρωτότυπη ὑπόθεσι, μὲ δραματικώτατη πλοκὴ, καὶ δυνατὰ χαρακτηρισμένους τύπους, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συναρπάζουν τοὺς φίλους τῶν ἀναγνωσμάτων μυστηρίου καὶ φρίκης, εἶναι ἓνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

ΟΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ “ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ”,

πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Μεταξὺ 2, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Μιχ. Σ. Ζηκάκη, Πεσμαζόγλου—Πανεπιστημίου, εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ὑπογείου σταθμοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς (Ὁμόνοια), εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἀθην. Τύπου κ. Π. Κριάλη, Σοφοκλέους 7 καθὼς καὶ εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, Σωκράτους 30α.
Εἰς ΚΗΦΙΣΙΑΝ: Εἰς τὸ βιβλιοχαρτοπωλεῖον Β. Παπούλια. Μελᾶ 7

**ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ**

Η νέα επιστημη απέδειξεν ότι έκκομύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κιτρίνισμα αυτών, το όποιον καμία συνήθης οδοντόκρεμα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας». Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπιστευτως λευκά και στιλπνά τα δέ σ όλα σας εξυγιαίνονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ δρεϊλονται εις δύο παράγοντας:

Πρώτον: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τα καλλίτερα άναγνωρισμένα

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

παρα της επιστήμης συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος

Δεύτερον: η ΚΟΛΥΝΟΣ δέν χρησιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θαμπά και άποχρωματισμένα δόντια

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΠΕΡ

Η ΜΑΥΡΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Α. ΧΡΥΣΑΦΗ

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

- 1.—Φέλιξ Κάρε: «Ο άνθρωπος με τὸ ξύλινο χέρι»
- 2.—Κ. Ουέλς: «Τὸ σπῖτι τοῦ τρόμου»
- 3.—Ρίχτερ: «Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου»
- 4.—Α. Σερπαντιέ: «Τὸ δάσος τῆς φρίκης»
- 5.—Φέλιξ Κάρε: «Ὁ χάρος θερίζει..»
- 6.—Σ. Στήμαν: «Ἐνα φάντασμα μιλεῖ»
- 7.—Έρμαν Λάντον: «Τὸ ματωμένο σπιδέττο»
- 8.—Γκούιν Έβανς: «Οἱ ἔξη σιωπηλοὶ»
- 9.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Οἱ ἑπτὰ κλειδαριές»
- 10.—Ε. Κόλτερ: «Οἱ Δαίμονες τῆς νύχτας».
- 11.—Κ. Μπάνστορφ: «Τὰ Τέσσερα Μαχαίρια»
- 12.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Τὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ»
- 13.—Φέλιξ Κάρε: Ξεσκίζοντας ἀνθρώπινες καρδιές.
- 14.—Κ. Μπάνστορφ: Μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.
- 15.—'Α.Κρίστι: Ἐνα ἔγκλημα στὸ γαλάζιο τραῖνο.
- 16.—Ε. Ντάβισον: Στὰ χέρια τῶν γνάγστερς.
- 17.—Ρίχτερ: Τὰ ἔγκληματα τῶν ἔξη παρὰ τέταρτο.
- 18.—Ρόμπερ Ζάν: Ὁ δόκτωρ Μαιμπύς.
- 19.—Έρμαν Λάντον: Ὁ στοιχειωμένος πύργος.
- 20.—Ι. Φλέτσερ: Ἐνας φόνος τὰ μεσάνυχτα.
- 21.—Σήμαρε: Τὸ σπῖτι μὲ τίς κατακόμβες
- 22.—Ε. Ντάβισον: Μιὰ ἀστραπὴ στὸ σκοτάδι
- 23.—Τζέραρντ Φέαρλυ: Ἡ συμμορία τῶν γυπαστῶν.
- 24.—Τζώρτζ Μερς: Τὸ χέρι φάντασμα.
- 25.—Τζώρτζ Μερς: Ἡ σκιὰ ποὺ σκοιτώνει.
- 26.—Σάππερ: Ἡ μαύρη συμμορία.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ κυκλοφορεῖ τὸ πρωτοτυπώ-
τερο περιοδικὸ (ἐλληνικὸ μαγκαζίν)

"ΡΟΜΑΝΤΣΟ,"

μὲ τὰ ὠραιότερα ρωμαντικὰ αὐτοτελῆ μυθι-
στορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη
τοῦ «ΡΟΜΑΝΤΣΟΥ» ἔχουν ἀφίσση ἐποχὴ διὰ τὴν
ἐκλεκτὴν ὕλην τους.

Εἶναι τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦν καὶ
συναρπάζουν μὲ τὴν πλοκὴν τους, μὲ μεταφράσεις ἀρι-
στοτεχνικὰ μεταφρασμένες, ἀπὸ τοὺς πρῶτους γνω-
στοὺς Ἑλληνας λογοτέχνας.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ πλησιέ-
στερο περίπτερο. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ Πρακτο-
ρεῖο Ἑλλ. Τύπου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΙΟΤΗΤΗΣ ΕΝ ΑΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΜΑΥΡΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Ἐνας δυνατὸς ἀέρας φυσοῦσε... Ἡ θάλασσα ἔδραζε ἀφρούς
ξεσχίζοντας τὰ κύματά της πάνω στοὺς βράχους. Ὁ οὐρανὸς, φορ-
τωμένος μὲ μαῦρα σύννεφα, ἦταν βαρὺς... Μήνυμα θανάτου... μή-
νυμα κακοῦ! Ὁ βορρᾶς σφύριζε ἀκούραστος, ἡ θάλασσα τοῦ ἀπαν-
τοῦσε μουγκρίζοντας βαθεῖα... βραχνά...

Ψῆλὰ στὸ λόφο ἕνα σπῖτι μισογκρεμισμένο ἀντιμετώπιζε γεν-
ναῖα τὴ θύελλα. Φαινόταν ἀκατόκητο, ἐλα τὰ παράθυρά του
ἦσαν κλειστά... Ἀνθρώπος δὲν περνοῦσε ποτὲ ἀπὸ κεῖ... Τὸ σπῖτι
ἦταν καταραμένο... στοιχειωμένο.

Ἐνας περιγηγῆτης, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, εἶχε βρῆ στὴ σκάλα τὴν
ἐρημὴν δίλλας ἕνα σκελετὸ κρεμασμένο στὸ ταβάνι... Ἀπὸ τότε
κανεὶς δὲν εἶχε πλησιάζει τὸ σπῖτι τοῦ φόνου... Χρόνια πέρασαν
ἀπὸ τότε καὶ πολλοὶ θεδαίνονταν ἀκόμα ἐπὶ τὴ νύχτα στὸ παρά-
θυρο τῆς σοφίτας φέγγει ἕνα φῶς καὶ στὴ θέσι τοῦ σκελετοῦ
κρέμεται ἕνας ἄνθρωπος... κατακόκκινος, μὲ τὰ μάτια ἔξω!...

Τὸ σπῖτι ἦταν στοιχειωμένο! Ἡ φήμη αὐτὴ δὲν ἀργήσε νὰ
ἀπομακρύνῃ ἔλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἐρημὴ ἀκρογιαλιά...
Τὸ καταφύγιο ἦταν τέλειο, ἀσφαλέστατο, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια
τῆς ἀστυνομίας...

—Θαῦμα, ἔλεγα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες, ποὺ βάδιζαν
σκυμμένοι μέσα στοὺς θάμνους.

—Θαῦμα λέει; Ἀμ' ἕνα σπῖτι σὰν καὶ τοῦτο εἶναι δῶρο τοῦ
Θεοῦ! ἀπήντησε ὁ σύντροφός του ἀγγλικά, μὲ ξένη προφορά.

Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τοῦτο
τὸ καταφύγιο, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέμενες νὰ μὴν ἐρθῇς στὸ Δονδῖνο...
σκέφθηκα ὅτι τὸ ἀσφαλέστερο μέρος εἶναι τὸ «στοιχειωμένο σπῖτι».

—Ὅα μὲ νομίζεις παράξενο, ἀλλ' ἔταν σοῦ ἐξηγήσω τοὺς λό-
γους μου, θὰ δῇς ὅτι ἔχω δίκην, ἀπήντησε ὁ σύντροφός του, προ-
χωρῶντας σιγά...

Ἐαφνικά, ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ ψιθυριστὰ ρώτησε:

—Τί εἶναι αὐτό;

—Τίποτα! ἀπάντησε ὁ ἄλλος θυμωμένα. Τί νόμισες πῶς ἦταν;

—Νομίζω πῶς ἄκουσα βήματα, ἀλλὰ θὰ εἶναι ὁ ἀέρας, εἶπε
ὁ ξένος μὲ φοβισμένο ὄφρος, ἐνῶ ὁ σύντροφός του τὸν τραβοῦσε
νευρικά πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ δέβαια καὶ εἶναι ὁ ἀέρας!

Πρὸς Θεοῦ, Ζαμπόλεφ, μὴ κάνης ἔτσι! Ἀφοῦ μάλιστα ἐσὺ ἐπέμενες νὰ ἔρθουμε ἐδῶ, πρέπει τὰ ἔχης λάβει ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σου. Ἔλα τώρα, πᾶμε μέσα καὶ σὲ λίγο θὰ ἔρθουν καὶ οἱ ἄλλοι. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα καὶ ὅτι θὰ φύγης στὸ ἐξωτερικὸ πρὶν χαράξη.

Ὁ Ζαμπόλεφ συνήλθε κάπως μὲ τὰ τὰ λόγια τοῦ συντρόφου του καὶ μὲ σταθερὸ ἔθιμα προχώρησε.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, χτύπησαν τρεῖς φορές σὲ μιὰ ξύλινη χαμηλὴ πόρτα. Τὸ σύνθημα δὲν ἀργήσε νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦμενο ἀποτέλεσμα. Βήματα ἀντήχησαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ σὲ λίγο ἀνοιξε διὰ πλατὰ ἡ πόρτα.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε ἓνας ἄνδρας μὲ ἀνακούφισι. Σεῖς εἰστε, κύριε Οὐάρλοκ! Αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι λιγάκι ἄγριο καὶ διαρκῶς μᾶς τρομάζει ὁ ἀέρας.

— Γεῖά σου, Τζίμ! ἀπάντησε ὁ Οὐάρλοκ. Τὸ πλοῖο τοῦ φίλου μας Ζαμπόλεφ ἄρχισε λιγάκι... Δὲν μού λές, εἶναι ὅλοι ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ οἱ ἔξι καὶ θέλομε νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα. Καὶ ψιθύριστὰ ρώτησε: Ἐφερε τὰ λεφτά;

— Θὰ τ' ἀκούσετε ὅλοι ὅταν ἔρθ' ἡ ὥρα του. Ποῦ εἶναι τὸ δωμάτιο; ρώτησε μὲ εὐγένεια ὁ Οὐάρλοκ.

— Ἐδῶ ἀφέντη! ἀλλὰ θὰ καθήσετε χάμω γιατί τὰ καθίσματα εἶναι ὅλα τῆς κακῆς ὥρας, καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ βρεθῇτε ξαπλωμένους στὸ πάτωμα.

Ὁ Οὐάρλοκ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο... Δυὸ κερὰ πάνω σ' ἓνα παλὸν τραπέζι φώτιζαν τὰ πρόσωπα τῶν πέντε ἀνδρῶν πού περίμεναν ἀνυπόμονα τὸν ἀρχηγό τους... πρόσωπα ὑποπτα... μοχθηρὰ πού βλέπει κανεὶς νὰ γλυστοῦν σὰν σκιᾶς μέσα στὴ νύχτα... πρόσωπα πού μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα καταλαβαίνει κανεὶς τὸ μῖσος καὶ τὴ ζήλεια πού νοιώθουν γιὰ κείνους πού εὐτυχοῦν, γιὰ κείνους πού προσδεύουν. Καὶ γιὰ μόνο σκοπὸ τῆς ζωῆς τους ἔχουν τὴν καταστροφὴ τῶν ὄσων φθονοῦν.

Μόλις μπῆκε ὁ Οὐάρλοκ κανεὶς δὲν κουνήθηκε... ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν στὸν Ζαμπόλεφ μὲ ἀπληστία καὶ ἀνέλυαν τὸ ἐλεεινὸ ἐκεῖνο πλάσμα μὲ τὸ κίτρινο πρόσωπο καὶ τὰ διαπεραστικὰ μαύρα μάτια καὶ τὸ σουβλερὸ μούσι. Τὸν κύτταζαν ὅπως κυττάζει ἓνας ἔμπορος τὸ ἐμπόρευμα πού θέλει ν' ἀγοράσῃ. Ἀφοῦ τὸν ἐξήτασαν καλὰ καλὰ ψιθύρισαν ἀναμεταξύ τους κάτι πού σιγὰ σιγὰ ξέσπασε σὲ τρομερὴ συζήτησι.

Ὁ Τζίμ ἐπέβαλε σιωπὴ μὲ αὐστηρὸ τόνο.

— Λοιπόν, ἀφεντικὸ, τί λές, δὲν ἀρχηνάμε τὴ συνεδρίασι; ρώτησε τὸν Οὐάρλοκ χαμογελώντας, διότι αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ σίγουρο.

Μὲ ἀγέρωχο καὶ υπερέφχανο ὕψος ὁ ἀρχηγὸς προχώρησε στὸ

τραπέζι καὶ ψύχραιμα εἶπε στοὺς συντρόφους του.

— Αὐτὸς εἶναι, κύριοι, ὁ Ζαμπόλεφ! Ἀργήσαμε λιγάκι, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦταν ἀναπόφευκτο κακὸ. Τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ μόνος του τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν θέλησε νὰ ἔρθῃ στὸ συνειθισμένο μέρος ὅπου συγκεντρωνόμαστε.

Σταμάτησε καὶ μὲ ἱπποτικὴ εὐγένεια ἔδωσε τὴν θέσι του στὸν ξένο. Ὁ Ζαμπόλεφ ἔμεινε λίγα δευτερόλεπτα σιωπηλὸς κυττάζοντας ἐξεταστικὰ τὸ ἀκροατήριό του, κατόπιν ἔσκυψε πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ ξένη προφορά.

— Σᾶς παρακάλεσα μέσον τοῦ καλοῦ μου φίλου Οὐάρλοκ νὰ ἔρθετε ἐδῶ, διότι ἔμαθα πῶς τὸ Λονδίνον δὲν εἶναι πιά ἀσφαλές μέρος γιὰ μᾶς. Δύο-τρία, περιστατικὰ πού συνέβησαν τελευταίως μοῦ ἔδωσαν τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔσφαλα στὴν σκέψι μου.

— Τί εἰδους περιστατικὰ; τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Τζίμ.

— Ἦμουν ἑτοιμος νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἀπάντησε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια ὁ ξένος. «Ὁ ἀρχηγός μας, μὲ τὸν ὁποῖον πέρασα χθὲς τὴ βραδυὰ εἶναι ἐν γνώσει τοῦ κινδύνου.»

Ὅστε πέρασες τὴ βραδυὰ σου μὲ τὸν ἀρχηγό; εἶπε ὁ Οὐάρλοκ μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνησι ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἔσκυβαν μὲ ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ζαμπόλεφ. Βρίσκεται λοιπὸν στὴν Ὀλλανδία.

— Ἦταν ἐκεῖ χθὲς βράδυ, σήμερα... τώρα... ἀγωνοῦ τελείως πού εἶναι, ἀπήντησε ὁ ξένος χαμογελώντας.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους; διαρκῶς ἀκοῦμε γι' αὐτὸν καὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶδαμε! φώναξε θυμωμένος ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

— Εἶναι... ὁ «Ἀρχηγός» αὐτό, καὶ τίποτ' ἄλλο! εἶπε ὁ ξένος κυττάζοντας κατὰματα κείνον πού ρωτοῦσε, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ φθάσῃ!

Μὲ ἀνήσυχο βλέμμα κύτταξε γύρω τὸ δωμάτιο καὶ δείχνοντας μιὰ χαραμάδα στὸ παράθυρο εἶπε.

— Δὲν μοῦ λέτε ἀπὸ καὶ δὲ φαίνομαστε;

— Μὴ στενοχωριέσαι! ἀπήντησε ὁ Τζίμ. Θὰ νομίζουν ὅτι τὸ φάντασμα περιδιαβάει, ἄλλως τε ἐδῶ μόνον κουκουβάγιες ἔρχονται, καὶ τρελλοὶ σὰν καὶ μᾶς.

— Δὲν θέλω νὰ διαιωνίσω τὴν συνεδρίασι, εἶπε ὁ Ζαμπόλεφ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι πού μ' ἔφεραν ἐδῶ. Ἀκούστε με προσεκτικὰ. Τρεῖς σύντροφοί μας ἐστάλησαν τὴν παρασμένῃ ἐβδομάδα μὲ χρήματα καὶ μὲ ὁδηγίες ἀλλὰ... ἐξηφανίσθησαν.

— Ἐξηφανίσθησαν; μουρμούρισε ἐκπληκτος ὁ Οὐάρλοκ.

— Ναί... χάθηκαν, ἐκεῖνοι καὶ τὰ χρήματα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ δύο ἄλλοι, ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, ἀγνώστος ὁ λόγος, ἀφοῦ τοὺς κακομεταχειρίστηκαν, τοὺς ἐκλεψαν, καὶ τοὺς ἔσπασαν στὸ ξύλο.

—Νὰ πάρ' ἡ εὐχή, ἡ ἀστυνομία! μουρμούρισε ὁ Τζίμ.

—Ὅχι! δὲν εἶναι ἡ ἀστυνομία, εἶναι πολὺ χειρότερο, ἀπὴν-
τησε ὁ ξένος. Ἄν οἱ πληροφορίες εἶναι σωστές, ἔχομε νὰ κάνω-
με μὲ μιὰ σπείρα σὰν τὴ δική μας, μιὰ σπείρα ποὺ δὲν υπάγε-
ται σὲ νόμους. Βέβαια θὰ εἶχαμε κάθε δικαίωμα νὰ ζητήσουμε
τὴν βοήθεια τῶν ἀρχῶν ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι καὶ μεῖς καταδιω-
κόμεθα καὶ ὅτι ἐγὼ ἔχω δάψει τὰ χέρια μου μὲ αἷμα! ὁ Μαντάβις
ἤμουν ἐγὼ! καὶ γι' αὐτὸ ἀλλοιμόνό μου ἂν βρεθῶ στὰ χέρια
τῶν ἄλλων.

—Ἐχετε καμμιά πληροφορία γι' αὐτὴ τὴ σπείρα; ρώτησε
ἓνας ἐβραῖος τῆς συντροφιάς ποὺ εἶχε σταθῇ κοντὰ στὸ παράθυρο.

—Καμμιά! ἐκτός τοῦ ὅτι φοροῦν μαῦρες μάσκες καὶ μαῦρο
μανδύα... Εἶναι ὅλοι ὀπλισμένοι καὶ ὁ ἀρχηγός τους εἶναι σὰν
γίγας! δυὸ φορὲς σὰν τὸν ὑψηλότερό μας σύντροφο. Ἔτσι μοῦ
εἶπε ὁ Πέτροβιτς ποὺ γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τους...

Οὐρλιαξε ὁ Ζαμπόλεφ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του ἐνῶ οἱ σύν-
τροφοί του μὲ φρίκη ζάρωσαν στίς γωνιὰς τοῦ δωματίου... Στὴν
πόρτα ὄρθιος... ἀκίνητος ἦταν ἓνας πελώριος ἄνδρας ντυμένος ἀπὸ
κεφαλῆς μέχρι ποδῶν σὲ μαῦρα. Σὲ κάθε του χέρι κρατοῦσε ἀ-
πειλητικὰ ἓνα ρεβόλβερ ἐνῶ οἱ σύντροφοί του κατὰμαυροὶ ντυμέ-
νοι ὅπως ὁ ἀρχηγὸς ἔμπαιναν ἓνας ἓνας μέσα στὸ δωμάτιο.

—Σταθῆτε ὅλοι γραμμῇ, κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐφώνησε ὁ γίγας
μὲ τὴ μαύρη μάσκα. Ἡ φωνὴ του ἦταν βαθεῖα, ἄγρια, τρομερή.

Δεῖλὰ μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια ὅλοι ὑπήκουσαν ἐκτός ἀπὸ
τὸν Τζίμ. Ἐκεῖνος δὲν ἐνοοῦσε ἔτσι ἄνανδρα νὰ ὑποταχθῇ. Τὴν
ἀστυνομία θὰ τὴν κανόνιζε ἀλλὰ... αὐτὸς δὲν ἦταν ἀστυνόμος.

—Τί διαβ...! φώναξε, ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴ
λέξι του ἓνα δυνατὸ χτύπημα τοῦρθε κατακέφαλα! ζαλιστήκε...
καὶ σὲ λίγο ἔμεινε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα. Μιὰ βαθεῖα σιωπὴ
ἀπλώθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἔπειτα πάλι ἀκούστηκε ἡ ἄγρια
φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μαύρης σπείρας.

—Βάλτε στὴ γραμμῇ αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα! διέταξε σιωπη-
λὰ. Οἱ ἔξι ἄνδρες τοῦ ἐξετέλεσαν τὴ διαταγὴ του καὶ σὲ λίγο οἱ
σύντροφοί μας βρέθηκαν ἀραδιασμένοι μπρὸς στὸν φοβερὸ ἀρχηγὸ
ποὺ χωρὶς νὰ πῇ λέξι ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς αἰχμαλώτους.

—Ὁραία συλλογὴ! εἶπε σαρκαστικὰ ὅταν ἐφθασε τὸν τελευ-
ταῖο. Τί παριστάνουν αὐτοὶ οἱ δυὸ ποὺ τρέμουν σὰν φύλλα ἐκεῖ
κάτω;

—Εἶναι σύντροφοί μου! φώναξε μὲ θυμὸ, ὁ Οὐάρλοκ καὶ θὰ ἦ
θελα νὰ μάθω...

—Ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς σου θὰ τὰ μάθῃς ὅλα! ὥστε εἶναι σύν-
τροφοί σου; ὦρα! εἶπε ἡ βαθεῖα φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ γυρί-
ζοντας πρὸς τοὺς ἄνδρας του: ἔχομε τίποτε ἐναντίον τους;

Καμμιά ἀπάντησις! Οἱ ἄνδρες μὲ τὴ μαύρη μάσκα ἔμειναν
δουδοί!

Τότε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἄρπαξαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς
αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἔφεραν μπρὸς στὸν ἀφέντη.

—Ἀκούστε ὧς δεῖλὰ ὑποκείμενα, ποὺ τρέμετε σὰν φύλλα
μπρὸς στὸν κίνδυνο! Συγκεντρώνεστε ἐδῶ πέρα, συνωμοτεῖτε, ὅχι
γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ χρῆμα ποὺ σᾶς πληρώνουν! δὲν
ἔχετε τόση δα γενναιότητα μέσα σας, θρασυδεῖλα ὄντα! Γιὰ
πρῶτη φορὰ σᾶς δίνω μιὰ συμβουλὴ: φύγετε καὶ μὴν ἐπιστρέψετε
πίσω, εἰδ' ἄλλως θὰ σᾶς μεταχειριστῶ διαφορετικὰ. Ἐξω γρή-
γορα!

Δύο ἄνδρες μὲ μάσκα ἀνοῖξαν τὴν πόρτα καὶ τοὺς πέταξαν
ἐξω μὲ κλωτσιές.

Ὅταν ξανάκλεισε πάλι ἡ πόρτα ὁ ἀρχηγὸς ρώτησε.

—Τί γυρεύουν ἐδῶ πέρα αὐτοὶ οἱ δύο ἐβραῖοι;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσουν οἱ προσωπιδοφόροι ἄνδρες πλησίασαν
τοὺς ἐβραῖους καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξήτασαν προσεκτικὰ ψιθύρισαν
κάτι στ' αὐτὶ τοῦ ἀρχηγοῦ.

—Τί λές; φώναξε ὁ γίγας, αὐτοὶ εἶναι; φέρτε γρήγορα τὸν
δούρδουλα!

Ἀμέσως ἔτρεξαν οἱ σύντροφοί του καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψαν μ'
ἓνα τρομερὸ δούρδουλα!

Οἱ δύο ἐβραῖοι ἔτρεμαν σύσσωμοι ἀπὸ φόβο, μούγκριζαν καὶ
παρακαλοῦσαν πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ τὸ μαρτύριό τους, καὶ μὲ ἱκε-
τευτικὸ ὕφος κύτταζαν τὸν ἀρχηγό τους.

—Πρὸς Θεοῦ! φώναξε ὁ Οὐάρλοκ μὴ μπορῶντας πιά νὰ κρα-
τήσῃ τὴν ἀγανάκτησί του. Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; εἶναι παρά-
νομο, προσέξτε!

—Ἐννοια σου φίλε μου καὶ εἶναι συνειθισμένοι ἀπὸ τὰ νειάτα
τους σ' αὐτὰ τὰ χάλια, ἀπήντησε μὲ τὴν βαθεῖα, ψυχραὶμη φωνή
του ὁ γίγας.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους τοῦ διέταξε μὲ
τρόπο ποὺ δὲν σήκωνε ἀναιρήσεις.

—Πέντ' ἔξι γερὲς καὶ ὕστερα φορτώστε τους στὸ αὐτοκίνητο
3 καὶ δρόμο γιὰ τὸ Λονδίνο.

Οἱ Ἐβραῖοι ἄρχισαν νὰ παλεύουν καὶ νὰ οὐρλιάζουν σὰν θη-
ρία! ἀλλὰ μάταιος ὁ κόπος τους, οἱ διαταγὲς τοῦ γίγαντος εἶχαν
δοθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθοῦν.

Ὁ ἀρχηγὸς μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο παρακολουθοῦσε τὴν σκηνή
καὶ ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι τὸ αὐτοκίνητο φορτωμένο μὲ τὴν λείαν
του ἐξηφανίσθη γύρισε πρὸς τοὺς ὑπολοίπους αἰχμαλώτους.

—Ὡστε Ζαμπόλεφ, ἦρθες παρ' ὅλα ὅσα σοῦ εἶπαν; δὲν ἦταν
ἔμως καὶ πολὺ σοφὴ σκέψις.

—Ποῦς εἶσαι; ρώτησε μουρμουρίζοντας ὁ Ζαμπόλεφ.

—Συλλέκτης σπανίων πραγμάτων, εἶπε ὁ γίγας μὲ εἰρωνικὸ

χαμόγελο. Κάνω μία ωραία συλλογή από υποκείμενα σάν και σένα. Η αστυνομία μπορούσε δίχως άλλο σήμερα να σε συλλάβει αλλά μου είσαι τόσο πολύτιμος ώστε πρόλαβα το κακό. Δεν ήθελα να σε χάσω, είσαι τόσο σπάνιο είδος για τη συλλογή μου. Βέβαια δεν μπορούσες να γλυτώσεις ποτέ από τα χέρια μου. Δεν θα έφευγες από δω μέσα, γνώριζα το καταφύγιό σου αλλά εκείνο που με εκπλήσσει ακόμη περισσότερο είναι ότι και η αστυνομία δεν το αγνοούσε.

—Τί λές; φώναξε ο ξένος άγρια.

—Δέω ότι τη στιγμή που έρχόμαστε εδώ πέρα η αστυνομία πλησίασε το καταφύγιό σου. Μεγάλη κίνηση στην έρμηιά, έ;

—Η αστυνομία, μουρμούρισε γεμάτος εκπληξη ο Ουάρλοκ.

—Κάτι πάρα πάνω! άρχηγός τους ήταν ο ντετέκτιβ Μανίβερ. και είχαν σχεδόν περικυκλώσει το σπίτι αυτό.

—Και που βρίσκονται τώρα; ρώτησε με αγωνία ο Ουάρλοκ.

—Πού βρίσκονται; πού αλήθεια; πάντως ελπίζω να είναι ασφαλή όπου κι' αν είναι.

—Προς Θεού! ποιός είσαι; ρώτησε πάλι ο Ζαμπόλεφ πλησιάζοντας τον γίγαντα.

—Όπως σου ξανάπα και προηγουμένως κάνω συλλογή σπανίων πραγμάτων. Πολλά τα κρατώ και πολλά τ' αφήνω ελεύθερα όπως είδες προηγουμένως.

—Και τί σκοπεύεις να με κάνεις;

—Να σε κρατήσω! μέχρι σήμερα είσαι ο άσος της συλλογής μου.

—Μήπως εργάζεσαι για την αστυνομία; ρώτησε ο αϊχμαλώτος με φαινομενική ανησυχία.

—Εως σήμερα δεν είχαμε καμιά σχέση, άλλ' από τη βραδυά αυτή δουλεύουμε με τον ίδιο σκοπό και ξαίρεις Ζαμπόλεφ ποιός είναι αυτός ο σκοπός; ή φωνή του γίγαντος είχε γίνει αυστηρή καθώς πρόσθεσε: ή τελεία καταστροφή όλων σας! και για να εκπληρώσουμε τον σκοπό μας δεν θα δείξουμε την ελαχίστη επιείκεια. Σάν και σάς έτσι και μετς εργαζόμαστε στο σκοτάδι, με τη διαφορά ότι ποιό πολύ κι' από την αστυνομία, έχουμε κάνει προόδους. "Όταν θα έχουμε στα χέρια μας τον άρχηγό σου Ζαμπόλεφ, τον «βασιλέα της τόλμης», θα παύσης να είσαι το καλύτερο πράγμα της συλλογής. Αυτός ο περίφημος άρχηγός σου σε έστειλε δω πέρα. Έτσι μου είπε ο Πέτροβιτς. Δεν είναι αλήθεια;

—Αρνούμαι να πω! είπε ο άλλος.

—Α! Δεν κάνεις διόλου καλά, φίλε μου! Τώρα μάλιστα που βρίσκεσαι στη δικαιοδοσία μου. Έλα τώρα, Ζαμπόλεφ, άφησε τ' άστεϊα και δώσε γρήγορα τα χρήματα.

—Δεν έχω χρήματα! ούρλιαξε.

—Λες ψέματα, Ζαμπόλεφ! Λες ψέματα! Έχεις κουβαλήσει μαζή αρκετά χρήματα για τον Ουάρλοκ, για να μπορέση να τε-

λειώσει τις υποθέσεις σας μόλις θάφευγες από το άγγλικό έδαφος; Άφησε κατά μέρος αυτές τις κουδέντες και γρήγορα, γιατί διάζομαι.

Με μια φοβερή βρισιά, ο Ζαμπόλεφ έδραλε ένα σακκουλάκι και το έδωσε στον γίγαντα. Ο άρχηγός της μαύρης συμμορίας, αφού το άνοιξε, είπε σοβαρά:

—Α! Μαργαριτάρια και ένα σωρό πολύτιμες πέτρες, που δίχως άλλο ανήκαν σε μια γυναίκα που δολοφονήσατε, διότι είχε την άτυχία ν' ανήκη σε άλλο οικονομικό επίπεδο από σας. Αυτό ήταν όλο της το φταίξιμο... Όχι! Έλεεινό υποκείμενο! Θα τα πληρώσεις!...

Ο Ζαμπόλεφ τρομαγμένος κρύφτηκε σε μια γωνιά του δωματίου και όλοι οι μαυροφόροι έσκασαν στα γέλια μπρος στη δειλία και την ανανδρία του ληστού.

—Ψάξτε τον άμέσως, αυτόν και τον Ουάρλοκ! διέταξε με θυμό.

—Δεν υπάρχει τίποτα άλλο, είπαν σε λίγο, αφού τους έψαξαν, εκτός απ' αυτό το χαρτί.

—Όρα! είπε. Μια διεύθυνσις... Άριθμός 5, όδός Γκρίν — Χόξτον... Θαυμάσια συνοικία που δεν συχνάζω και τόσο πολύ.

Α! Καθώς βλέπω, συνηλθε ο φίλος! πρόσθεσε κυτάζοντας τον Τζιμ, που ζαλισμένος ακόμα προσπαθούσε ν' ανασηκωθεί.

—Τέσσερα! Κάνε τα συνηθισμένα! διέταξε ο γίγας.

Ένας άνδρας πλησίασε τον Τζιμ και σε λίγο μια δυνατή μυρωδιά χλωροφορμίου γέμισε το δωμάτιο.

Όταν τελείωσε αυτή ή διαδικασία, ο άρχηγός ευχαριστημένος εδήλωσε:

Τώρα, ως πηγαίνωμε. Περπάσαμε ένα βραδάκι σπουδαίο.

—Τί φροντίδες μου έβαλες, παληάνθρωπε! φώναξε ο Ουάρλοκ. Σε προειδοποιώ ότι έχω πιστούς φίλους που θα σε κάνουν να χορέψης. Θα ειδοποιήσουν άμέσως τη Σκότλαντ Γιάρντ.

—Σας διαβεβαιώ, κύριε Ουάρλοκ ότι θα φροντίσω μόνος μου να ικανοποιήσω την περιέργεια των φίλων σας, απήντησε με άδρόνητα ο άρχηγός. Αλλά προς το παρόν πολύ φοβούμαι ότι αυτοί οι τρομεροί φίλοι σας θα περάσουν ευχάριστες ώρες με την συντροφιά μας, ελπίζω να ευχαριστηθούν!!!

Με μια κίνηση και χωρίς άλλες διαταγές οι σύντροφοι του τρομερού αυτού άρχηγού άρπαξαν τους αϊχμαλώτους που πριν προφθάσουν καλά καλά να αντιληφθούν τί συνέβαινε βρέθηκαν δεμένοι μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.

Ο μαυροφορεμένος αφού έριξε μια τελευταία εξεταστική ματιά στο άδειο δωμάτιο έσδυσε τα κεριά και βγήκε έξω κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα. Λίγα λεπτά αργότερα δυο αυτοκίνητα προχωρούσαν στο σκοτάδι... Ήταν μεσάνυχτα... Ο γίγας διηύθυνε το δεύτερο αυτοκίνητο... μουρμουρίζοντας: Να παρ' ό δ... δεν ήταν ευχάριστο που μάς είδε ή αστυνομία, αλλά δε βαριέσαι..

‘Ο Φλὰς Τζίμ τι κάνει παιδιά;

—Κοιμάται σάν τὸ ἀρνάκι, ἀπήντησε ἓνας σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸ ἀναίσθητο καὶ ἀκίνητο σῶμα ποὺ ἦταν ξαπλωμένο στὸ αὐτοκίνητο.

Δέκα χιλιόμετρα περίπου ἔτρεξαν χωρὶς νὰ ποῦν λέξι. Σ’ ἓνα κεντρικὸ δρόμο τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ σὲ λίγο τὸ δεύτερο... ὁ γίγας κατέβηκε καὶ γιὰ λίγα λεπτά μίλησε σιγανὰ στὸν ὁδηγὸ τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου.

—Τώρα πῆγαινε φίλε μου, καὶ νὰ κάνης ἀναφορὰ ὅπως πάντοτε, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς κτυπώντας φιλικὰ στὸν ὦμο τὸν σύντροφό του.

—Ἐννοια σου δλα θὰ γίνουν ἐν τάξει! εἶπε ὁ ὁδηγὸς βάζοντας μπρὸς τὴ μηχανή, καί... τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο χάθηκε πρὸς τὸ νότιο μέρος τῆς πόλεως... Ὁ ἀρχηγὸς γιὰ κάμποσα λεπτά κύτταζε σκεπτικὸς τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ σιγὰ σιγὰ χάνονταν μέσα τὸ σκοτάδι. Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους του εἶπε.

—Τοὺς ἐνοχλοῦμε πολὺ μὰ πάρα πολὺ νομίζω γιὰ νὰ στείλουν τὸν Ζαμπόλεφ. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ἀδιαφορή γιὰ τὴν ἀστυνομία!

* *

‘Ο σὲρ Βράϊαν Τζονστόουν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ κύτταξε συνωφρυσμένους στὸ ντιβάνι. Τὰ χέρια βαθεῖα στὶς τσέπες καὶ μὲ ὕψος στενοχωρημένο ἔμενε ἀκίνητος. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούγονταν ὁ μονότονος ἦχος τῆς γραφομηχανῆς, ἀπ’ ἔξω στὸ δρόμο ἡ κυκλοφορία ἐξακολουθοῦσε τὸν συνειθισμένο κουραστικὸ καὶ ἐκνευριστικὸ θόρυβο.

‘Ἄλλ’ αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἔκαμε τὸν σὲρ Βράϊαν νὰ μένη μὲ κλειστὰ μάτια ἀκίνητος σάν κάτι θλιβερὸ νὰ τοῦ εἶχε συμβῇ. Ἐκεῖνο ποὺ στενοχωροῦσε τὸν διευθυντὴ τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν, ἦταν ἡ πρωὶνὴ ἀναφορὰ ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ γραφεῖο του.

Γιὰ δέκα λεπτά ἔμενε ἀκίνητος... Ἐπειτα ἔσκυψε πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ κτύπησε ἓνα κουδούνι. Ἀμέσως ἡ γραφομηχανὴ σταμάτησε καὶ μιὰ νέα δακτυλογράφος παρουσιάστηκε :

—Δεσποινὶς Φόρμπε, πληροφορηθῆτε σὰς παρακαλῶ ἀμέσως ἂν ὁ ντετέκτιβ Μακίβερ βρίσκεται ἐδῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Ἄν ναι, πῆτε του ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω δίχως ἄλλο. Ἄν ὄχι νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἀμέσως ὅτι τὸν χρειάζομαι.

‘Ἡ πόρτα ἔκλεισε πάλι καὶ ἡ νέα ἐξηφανίσθη. Ὁ σὲρ Μπράϊαν Τζονστόουν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἀρχισε νὰ δηματίζει νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Ποῦ καὶ ποῦ σταματοῦσε γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ τυπωμένο ἐκεῖνο χαρτὶ ποὺ τὸν εἶχε τόσο ἀναστα-

τώσει, καὶ ξανάρχισε πάλι τὸ νευρικὸ του περίπατο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ μурμουρίσε σφίγγοντας τίς γροθιές του.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! Ὁ Μακίβερ δὲν εἶναι ἄνθρωπος φαντασιόπληκτος, εἶναι ὁ ποῖδ ψυχραίμος καὶ λογικὸς ἄνθρωπος τῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ ὁμως...

Τὸ βλέμμα τοῦ διευθυντοῦ σταμάτησε πάλι πάνω στὸ χαρτὶ! Στὸ χαρτὶ ποὺ τοῦχε φέρει τόση ἀναστάτωση. Ἦταν μιὰ πολὺ περίεργη ἀναφορὰ τοῦ Μακίβερ. Μιὰ ἀναφορὰ ἐξωφρενικῶν γεγονότων ποὺ εἶχαν συμβῇ τὴν προηγούμενη νύχτα. Ἦταν ἀκόμη σκυρμένοι πάνω στὸ χαρτὶ ὅταν ἡ δακτυλογράφος παρουσιάστηκε λέγοντας.

‘Ο ντετέκτιβ Μακίβερ εἶναι ἐδῶ, σὲρ Μπράϊαν.

—Πῆτε του νᾶρθη μέσα δεσποινὶς Φόρμπε.

Ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁ ντετέκτιβ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ του. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος κοντόσωμος παχουλὸς μὲ ἀγαθὴ καὶ καλὴ φυσιογνωμία. Τὰ μάτια του ζυάλιζαν ἀπὸ ἐξυπνάδα καὶ ποτὲ τοῦ δὲν ἦταν ἀπότομος ἡ κατσουφιασμένος. Ἀλλὰ καὶ ποτὲ φαντασιόπληκτος! Γι’ αὐτὸ ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἀπορία καὶ ἡ ἀνησυχία τοῦ σὲρ Μπράϊαν.

—Τί εἶν’ δλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις ἐδῶ χάμω; ρώτησε τὸν ντετέκτιβ χαμογελώντας ὁ διευθυντής, μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα.

—Πολὺ θὰ ἤθελα καὶ γὼ ὁ ἴδιος νὰ μάθω, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Μακίβερ. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔπαθα τέτοιο ρεζίλι!

‘Ο σὲρ Μπράϊαν τοῦ ἔδειξε ἓνα κάθισμα καὶ ὁ ἴδιος κάθησε στὸ γραφεῖο του.

—Διάβασα τὴν ἀναφορὰ σου, εἶπε χαμογελώντας διαρκῶς. Καὶ εἰλικρινῶς Μακίβερ ἂν δὲν ἦσούν ἐσύ ποὺ ἔγραφες δλα αὐτὰ θὰ ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος, ἀλλὰ σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ γιὰ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Πάρε ἓνα τσιγάρο καὶ πές μου λεπτομερῶς τί συνέβη.

‘Ο Μακίβερ ἀφ’ ὅπου ἀναψε ἓνα τσιγάρο ἔμεινε σκεπτικὸς. Ὁ διευθυντής του περίμενε ὑπομονητικὰ ν’ ἀρχίσῃ τὴν διήγησί του. Ἦξαιρε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Μακίβερ ἀρροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψι του ἀλλ’ ὅταν μιλοῦσε δλα ἐβγαίνουν τακτικά, θετικά, λογικά καὶ μὲ σκέψι ρυθμισμένα. Ἐκτιμοῦσε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ ἀνεγνώριζε τὴν μεγάλη του ἀξία.

Ἐπὶ τέλους ἀρχισε ὁ Μακίβερ.

—Ἰδοὺ κύριε, μὲ λίγα λόγια τί συνέβη. Στὸ βράδυ στὶς 10 1/2 περικυκλώσαμε τὸ σπίτι ποὺ ὑποψιαστήκαμε ὡς καταφύγιο! Γνωρίζετε βέβαια τὸ «στοιχειωμένο σπίτι» τοῦ Μπάρκινζν. Λοιπὸν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρωὶ εἶχα στείλῃ δυὸ ἄνδρες ἐν ἐπιφυλακῇ καὶ ὅταν στὶς 9 1/2 τὸ βράδυ ἐπῆγα ἔξω καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἀξιωματικὸ Ἀντρουός καὶ ἔξι ἄλλους ἀστυνομικοὺς μοῦ ἀνέφεραν ὅτι

τουλάχιστον όκτω άνδρες είχαν μπή σ' εκείνο τó σπίτι και ότε μεταξύ αυτών ήταν και ό περίφημος Ζαμπόλεφ Τόν παρακολούθησαν από τó Λαϊμχάους, ήταν μ'έναν άλλο και οί δυό φρουροί μας μέ βεβαίωσαν ότι τόν είχαν δή νά μπαίνει στο τοιχείω μένο σπίτι. Τότε περικύκλωσα τó σπίτι και προχώρησα μόνος μου για νά βεβαιωθώ. Από μία χαραμάδα του παραθύρου έβγινε φώς! Πλησίασα και κύτταξα μέσα. Όλα ήταν άκριβώς όπως μου ανέφεραν οί άστυνομικοί μου.

«Μέσα στο σπίτι ήταν όκτω άνδρες, ό Ζαμπόλεφ, ό Ουάρλοκ και ό Φλάς Τζίμ. Εκείνη τή στιγμή μετάνιωσα πού είχρ φέρει-τόσους λίγους άνδρες μαζί μου... Είναι ή μόνη στιγμή πού θυμóυμαι καθαρά... και θά σάς πώ γιατί: Είναι κάτι πρωτοφανές, κάτι πρωτάκουστο στα άστυνομικά χρονικά. 'Αλλ' όσο βέβαιος είμαι ότι κάθoμαι αυτή τή στιγμή στο γραφείο σας, τόσο βέβαιος είμαι και γι' αυτά πού θά σάς διηγηθώ... Εκεί λοιπόν πού παραμόνευα από τήν χαραμάδα του παραθύρου, άκουσα μία φωνή κουκουβάγιας κι' ένα έλαφρό θόρυβο πίσω μου. Και... αίσθάνθηκα νά μέ σηκώνουν σάν μωρό. Ναι, κύριε, σάν μωρό! φώναξε, σφίγγοντας άπειλητικά τίς γροθιές του μέ άγανάκτησι ό Μακίβερ.

«Ο σέρ Βράιαν δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει ένα χαμόγελο: «Ώραίo μωρουδάκι είσαι Μακίβερ!»

—'Ακριβώς! 'Αν χθές μου έλεγε κανείς τέτοιο πράγμα θά έσκαζα στα γέλια. 'Αλλά ίδού ή πραγματικότης. Βρέθηκα σηκωμένος σάν μωρό! 'Εγώ, κύριε! 'Εγώ, σ' αυτή τήν ηλικία! Και ύστερα μέ χλωροφόρμησαν... Αυτά είναι μόνο πού θυμάμαι από τόν Ζαμπόλεφ και τή σπείρα του.

—Πολύ καλά! Εκείνο πού μέ στενοχωρεί πúδ πολύ είναι τó τέλος τής αναφοράς, είπε σκεπτικά ό διευθυντής.

—Και μένα, κύριε. Όταν σήμερα τó πρωί συνήλθα δέν μπορούσα νά καταλάβω πού βρίσκóμουν. 'Αμέσως, βέβαια, θυμήθηκα τά γεγονότα τής νύχτας, τó χλωροφόρμιο και περισσότερο άπ' όλα τήν τρομερή ταπείνωσι νά μέ γελάσουν, νά μέ κοροϊδεύουν αυτά τά έλεεινά όντα. Για μία στιγμή, νόμισα ότι τρελλάθηκα, ότι δέν ήμουν πιά στα λογικά μου, Τσίμπησα τόν έαυτό μου για νά συνέλθω και ό πόνος μέ βεβαίωσε ότι ήμουν έντελώς ξύπνιος... και ότι ήμουν ξαπλωμένος έξω από τήν πόρτα μου, μέ ένα μαξιλάρι στο κεφάλι και δίπλα μου όλοι οί άνδρες πού είχα μαζί μου στήν ίδια κατάσταση, ξαπλωμένοι στο κατώφλι μου και κοιμισμένοι μέ τó ίδιο άηδές ναρκωτικό. Για πέντε λεπτά, κύριε, κύτταξα αυτούς τούς 8 άνδρες άραδιασμένους, δίπλα μου, χωρίς νά καταλαβαίνω τίποτα. 'Ημουν σάν ήλιθιος. Δέν μπορούσα νά συγκεντρώσω τó μυαλό μου, Όταν όμως συνήλθα, ξέγινα θηρίο! Τό νά μέ νικήση μία σπείρα σάν του Φλάς Τζίμ δέν ήταν και τόσο τρομερό και άπίθανο, αλλά τó νά μέ μεταχειριστούν σάν παι-ι και νά μέ στείλουν σπίτι μου σέ τέτοια κατάσταση ήταν

λιγάκι προσβλητικό, νομίζω. Τί θά έλεγε ή γυναίκα μου! Όταν σηκώθηκα βρήκα, κύριε, κι' αυτό τó σημείωμα στήν τσέπη μου.

Ο Μακίβερ έψαξε στήν τσέπη του και έβγαλε ένα σημείωμα πού γνώριζε πρό πολλού... σχεδόν απέξω ό διευθυντής. Ήταν τυπωμένος σέ ένα χαρτί πού θά εύρισκε όποιος νάταν στο πρώτο περίπτερο τής γειτονιάς. Και τó σημείωμα έγραφε τά εξής:

«Σέ συλλογίζομαι φίλε Μάκ! πρέπει νά πής στή γυναίκα σου νά έχη σπίτι της περισσότερα μαξιλάρια. Στο σαλόνι σου βρήκα αρκετά για σένα και τόν 'Αντρούς. Πήρα μαζί μου τόν Ζαμπόλεφ και τόν Ουάρλοκ, όσο για τόν Φλάς Τζίμ τόν άφησα στο Πικαντίλλυ. 'Εδάμασα μέ τή μέθοδό μου δύο συντρόφους των πού είχαν αρκετά ταπεινά αισθήματα. Τούς άλλους τούς άφησα ελεύθερους. Γειά σου φίλε μου. 'Ο «ίππότης του άγίου 'Ιωάννου» κάνει προόδους όπως βλέπεις. 'Ελπίζω νά μ'ην σέ χτύπησα πουθενά και νά είσαι καλά στήν υγεία σου».

Μέ προσοχή ό σέρ Βράιαν εξέητασε τó σημείωμα, τó κύτταξε στο φώς έλπίζοντας νά βρή κανένα σημάδι πού νά τόν βοηθήση στο σκοτεινό αυτό μυστήριο.

—Νομίζω ότι άπ' αυτό δέν θά φωτισθóυμε διόλου.

Τί έγινε ό Φλάς Τζίμ;

Ο Μακίβερ κούνησε τó κεφάλι του.

—Τό πρώτο πράγμα πού έκαμα, είπε, ήταν νά πληροφορηθώ από τόν φύλακα του Πικαντίλλυ άν είχε δή κανένα ύποπτο εκείνο τó δράδυ. Μού είπε ότι συνέλαβε τόν Φλάς Τζίμ. Στίς άνακρίσεις μου είπε ότι εκεί πού συνεδρίαζαν μέ τούς συντρόφους του στο στοιχειωμένο σπίτι, μπήκε μία όμάς ανδρών μέ μαύρες μάσκες και κάπες, 'Ο άρχηγός φαινόταν σάν γίγας ένω οί σύντροφοί του δέν μιλούσαν. Του έδωσαν μία στο κεφάλι και συνήλθε μόνο όταν τόν συνέλαβε ό νυχτοφύλαξ, στήν πλατεία του Πικαντίλλυ.

—Είσαι βέβαιος ότι είναι αλήθεια αυτά πού λές;

—Βεβαίóτατος. Για πρώτη φορά στή ζωή του ό Φλάς Τζίμ φαίνεται σάν νά λήη αλήθεια. Και αυτό είναι πού δίδει μία περίεργη μορφή σ' όλη τήν ύπόθεσι... είναι ή «μαύρη Σπείρα» πρόσθεσε σκύβοντας πάνω στο γραφείο του διευθυντού. 'Άκουσα πολλά γι' αυτή τή σπείρα... Τώρα και δυό μήνες οί άνδρες μου είναι άνάστατοι, στήν άρχή δέν θέλησα νά τó παραδεχθώ αλλά τώρα είμαι βέβαιος.

—'Εχεις καμμιά θετική πληροφορία για τίς κινήσεις των.

—'Ακριβή πληροφορία όχι! αλλά πολλές υποθέσεις γιατί μέχρι σήμερα δέν ξαίραμε άν πράγματι υπάρχει τέτοιου είδους όργάνωσις. 'Αλλά τώρα έχω τήν πεποίθησι. 'Εγιναν τόσες έξαφανίσεις τελευταίως. Δέν άνησυχήσαμε και πολύ γιατί κανείς δέν μάς ανέφερε τά όνόματα των έξαφανισθέντων...

—'Αχ καυμένο Μακίβερ, είπε ό σέρ Βράιαν! Ίσως νά είνα,

και ψεύτικες αὐτὲς οἱ ἐξαφανίσαις!

—Ναί, κύριε. δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Γκράντζερ πῶς σὰς φάνηκε; Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους «Κόκκινους» καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ἐγκατέλιπε τὸν τόπο. Ποῦ βρίσκεται; Καθὼς ἔμαθα ἡ γυναῖκα του ἔχει τρελλαθῇ ἀπὸ ἀνησυχία, καὶ τὸν ζητεῖ παντοῦ!... Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης τὴν περιεργὴ ἱστορία τοῦ «Πῶλ» τὸν ὁποῖον βρήκαμε δεμένο στὴ καρέκλα τοῦ Οὐαϊτ Χῶλλ μὲ τὸ μισθὸ γένι ξυρισμένη καὶ τὴν ἐπιγραφή «Πορτραῖτο ἐνὸς Μπολσεβίκου!» γραμμένο μὲ μπογιὲς πανω στὸ μέτωπό του.

Εἶναι περιττὸ νὰ σὰς πῶ, κύριε, ὅτι αὐτὸς ὁ Πῶλ Στραμπόσκυ, ἦταν ὁ ἀγγελιαφόρος μεταξὺ... ξαίρομε μεταξὺ ποιῶν καὶ τί ἦταν οἱ ἀγγελίες... καὶ χθὲς βράδυ ἀκόμη.

—Τί συνέβη χθές;

—Γιὰ πρώτη φορὰ ἤρθαμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν συμμορία αὐτὴ ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Ζαμπόλεφ καὶ τὸν Οὐάρλοκ μᾶς μετέφεραν καὶ τοὺς ὀκτῶ στὸ σπῖτι μου σὲ ἐξευτελιστικὴ κατάστασι.

Ὁ σέρ Βράϊαν σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ σκεπτικὸς μέσα στὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο εἶπε.

—Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν Ζαμπόλεφ καὶ τὸν Οὐάρλοκ... Οἱ φίλοι του δίχως ἄλλο θὰ κάνουν φασαρία ἂν συνελήφθη ἐκτὸς βέβαια ἂν φοβῶνται τὴν ἀστυνομία.

Ἡ γραμματεὺς μπήκε στὸ δωμάτιο ἐκείνη τῇ στιγμῇ καὶ διέκοψε τὴ φράσι του, Κρατοῦσε ἓνα σημεῖωμα γιὰ τὸν διευθυντὴ.

Ὁ σέρ Βράϊαν ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τῆς εἶπε: «Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε δὲν ἔχει ἀπάντησι».

Μόλις ἔφυγε ἡ δακτυλογράφος, ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του μὲ εὐχαρίστησι· ὁ Κέρτις καὶ ὁ Σαμουήλ Μπάστερ, βρέθηκαν δαρμένοι καὶ σχεδὸν ἀναίσθητοι στὴν Οὐαϊτσάπελ! ἀκριδῶς ἔπως γράφει τὸ περίφημο σημεῖωμα. «Ὡστε αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα ἦσαν χθὲς βράδυ στὸ στοιχειωμένο σπῖτι;»

—Μάλιστα κύριε! ἀπάντησε ὁ ντετέκτιβ.

—Καὶ τί εἰδικότητα ἔχουν; ρώτησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

—Τὴν χειρότερη!... σωματέμποροι. Ναρκώνουν μὲ κοκαΐνη τὰ κορίτσια καὶ ἔπειτα τὰ ἔχουν στὴ διάθεσί τους... λοιπὸν ἔχω δίκηνου πού γίνονται ἔξω φρενῶν; πές μου;

—Νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ὁ Μακίθερ, πρέπει νὰ ἔχουμε περισσότερες ἀποδείξεις. Πάντως εἴτε δίκηνου ἔχεις ἢ ὅχι αὐτὴ ἡ κατάστασις πρέπει νὰ σταματήσῃ ἐδῶ, διότι δίχως ἄλλο θὰ γίνῃ λόγος στὴ Βουλὴ.

Ὁ Μακίθερ κούνησε μὲ πείσμα τὸ κεφάλι.

—Ἄν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συλλάβω ἓναν ἄνθρωπο πού μὲ μεταχειρίζεται σὰν μωρό, τότε κύριε νὰ μὲ ἀπολύσετε!

Αὐτὴ τῇ φορὰ, σέρ Βράϊαν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. Τὸ ὕψος τοῦ ἀπελπισμένου ἀστυνομικοῦ τὸν διασκέδαζε

παρ' ὅλο τὸ σοβαρὸν τοῦ πράγματος. Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ πῇ λέξι. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε ἀπότομα καὶ παρουσιάστηκε ἓνας ἄνδρας, ἐνῶ πίσω ἔτρεχε ἡ δακτυλογράφος γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ μέσα Χάγκ; ρώτησε. Εἶμαι ἀπασχολημένος αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ὁ Χάγκ Ντράμμεντ ἔκανε ἓνα μορφασμὸ καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ χέρι χτύπησε φιλικὰ τὴν πλάτη τοῦ σέρ Βράϊαν. Ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἐκπληκτος μὲ τὴν ἀναίδειά του.

—Ἀνεκτίμητε φίλε! εἶπε ὁ Ντράμμεντ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἐκπληξί τοῦ διευθυντοῦ. Ἦρθα μέσα μ' ὅλο πού ἡ δακτυλογράφος σου δὲν ἐνοῦσε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ περάσω. Ἀλλὰ ἔχω κάτι πολὺ σπουδαῖο νὰ σοῦ πῶ. Ἐχω νὰ ἀναφέρω ἓνα ἐγκλημα πού ἔγινε. Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Ἐνα φοβερὸ ἐγκλημα πού στιγματίζει τὸν τόπο μας.

Ὁ Χάγκ ἔπεσε μονοκόμματος σὲ μιὰ πολυθρόνα, διάλεξε ἓνα καλὸ τοιγάρου καὶ περίμενε νὰ δῇ τίς ἐντυπώσεις τῶν δύο ἄλλων ἀνδρῶν. Ὁ Χάγκ Ντράμμεντ ἦταν ἓνας ὑψηλὸς γερός ἄνδρας μὲ ἀγαθὴ φυσιογνωμία καὶ γελαστὰ μάτια. Ποτὲ κανεὶς δὲν εἶχε μαλώσει μαζὴ του, γιὰτί ὁ Χάγκ δὲν εἶχε καὶ πολὺ μυαλό, ἀλλὰ εἶχε δύναμι γιὰ πέντε ἄνδρες καὶ καρδιά μεγάλη. Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ ἡ φοβερὴ δύναμις του ἦταν ἡ αἰτία πού τοῦ κόλλησαν τὸ παρατσούκλι «Μπουλντόγκ». Ἡ φίλια πού συνέδεε τὸν διευθυντὴ τῆς ἐγκληματολογίας μὲ τὸν ἰδιόρρυθμο αὐτὸ ἄνθρωπο ἦταν ἀπὸ τίς πιὸ περιέργες. Ἡ μεγάλη ἀντίθεσις τοῦ χαρακτήρος, ἡ μεγάλη ἀντίθεσις τῆς ψυχικῆς διαπλάσεως ἦταν οἱ κύριοι λόγοι τοῦ δεσμοῦ των. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού μικρὰ παιδιὰ πηγαινάν στὸ σχολεῖο ἢ ἴδια ἐκτίμησις καὶ ἀφοσίωσις ὑπῆρχε μεταξὺ των. Τὰ χρόνια γι' αὐτοὺς ἦταν ἓνας μεγάλος δεσμός.

—Μᾶς ἔκλειψε κανεὶς τὸ «χρυσόψαρο»; ρώτησε μὲ σαρκασμὸ ὁ σέρ Βράϊαν.

—Πρὸς Θεοῦ! Ἐλπίζω ὅχι! φώναξε ὁ Χάγκ μὲ ἀνησυχία. Ἡ Φύλλις μοῦ εἶπε περίπου τί συνέβη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ λόγος πού βρίσκομαι αὐτὴ τῇ στιγμῇ σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο. Ὁ λόγος εἶναι πολὺ σπουδαιότερος. Ἀκούστε με: Χθὲς βράδυ ἔφαγα σὲ μιὰ ταβέρνα πολὺ-πολὺ καλὰ καὶ ἡπια ἐπίσης ἀρκετά. Αὐτό, βέβαια, δὲν θὰ συνέβαινε ἂν εἶχα τὴν Φύλλις μαζὴ μου. Ἀλλὰ πῆγε ἐξοχὴ καὶ ἀπολαμβάνει τ' ἀηδόνια καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Λοιπὸν, καθὼς σὰς ἔλεγα, ἐπέστρεψα σπῖτι τὰ χαράματα μὲ συντροφιά... Φίλοι μου βέβαια, νὰ παίξουμε χαρτιά. Στὸ δρόμο πού πηγαίναμε (ἦταν δύο τὸ πρῶ!) εἶδα ἔξωφρα ἓνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ στὸ Πικαντίλλυ.

»Ἀπὸ τὸ ἀμάξι βγήκαν ἓνα σωρὸ ἄνθρωποι καὶ κατέβασαν ἓναν ἄνδρα πού μοῦ φάνηκε ἀναίσθητος! «Ἐδῶ στὸ κρῦο θὰ τὸν ἀφησούμε;» εἶπε ὁ ὁδηγὸς στὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας, «ναί» εἶπε

ἐκεῖνος γελώντας καὶ μπήκαν πάλι στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ φίλος μου καὶ γὼ τρομαγμένοι γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ περιπέτεια προχωρήσαμε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν σκύψαμε πάνω του μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ ρούχα του! ἦταν ἀναίσθητος, παρ' ὅλο τὸ κρασί ποῦ εἶχα πιῇ εἶμαι βέβαιος γιὰ ὅτι εἶδα. Καὶ εἶμαι βέβαιος, βεβαίωτος Βράϊαν ὅτι ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ ἦταν χλωροφόρμιο. Ὁ Χάγκ Ντράμμουτ μόλις τελείωσε τὴν ἀφήγησί του ξάπλωσε ἐξηντημένος πάνω στὸ κάθισμά του. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐγκληματολογίας ἔριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὸν Μακίβερ καὶ κατόπιν εἶπε στὸν Χάγκ.

— Εἶσαι ἱκανὸς ν' ἀναγνωρίσης αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶδες χθὲς βράδυ;

— Νὰ σοῦ πῶ, μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσω τὸν ὁδηγὸ καὶ κεῖνον ποὺ καθόταν δίπλα του, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ὄχι.

— Πῆρες τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου; φώναξε ὁ Μακίβερ.

— Ἀγαπητέ μου, μουρμούρισε ὁ Χάγκ, ποῖος συλλογίζεται τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου τέτοιες ὥρες, ἐκτὸς βέβαια οἱ συνάδελφοί σου ποὺ σχεδὸν πάντοτε τὸν πέρνουν στραβά, καὶ ἔπειτα μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶχα πιῇ καὶ λιγάνι.

— Τί ἔκανες τότε; ρώτησε ὁ σέρ Βράϊαν.

— Ἀπολύτως τίποτε, σκέφτηκα πὼς τὸν εἶχαν ὑπνωτίσει καὶ ὅτι ἦμουν μεθυσμένος καὶ τράβηξα ἴσα στὸ σπιτάκι μου. Καὶ σήμερα τὸ πρωτὶ ὅταν συνήλθα λιγάνι καὶ ἔδωσα φαγητὸ στὰ ψάρια μου εἶπα στὸ φίλο μου Ντέννου ὅτι καλὰ θὰ κάναμε νὰ λέγαμε τί εἶχε συμβῇ. Καὶ φίλε μου ὅπως πάει τὸ παιδί στὴ μάννα του καὶ γὼ ἦρθα νὰ κάνω τίς νεανικὲς μου ἐκμυστηρεύσεις...

— Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ Χάγκ σὲ παρακαλῶ, καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸν ντετέκτιβ Μακίβερ.

— Ὅτι θέλεις κάνε φίλε μου. Ἀλλὰ συλλογιστῆτε καὶ τὴν γυναῖκα μου ποὺ περιμένει στὴν ἐξοχή.

Τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ θυβίστηκε πάλι στὴ σιωπὴ μόνο ὁ ψίθυρος τῶν δυὸ ἀνδρῶν ἀκούγόταν. Ἀπὸ τίς χειρονομίες τοῦ Μακίβερ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν παραδεχόταν καὶ πολὺ πολὺ τίς προτάσεις τοῦ ἀνωτέρου του. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ Ντράμμουτ ἀκούστηκε σὲ λίγος ἓνα δυνατὸ καὶ ρυθμικὸ ροχαλητό.

— Τί περίεργος τύπος; εἶπε ὁ σέρ Βράϊαν κυττάζοντας τὸν κοιμισμένο ἄνδρα. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πηγαίναμε μαζὴ σχολεῖτο καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶναι τόσο κουτὸς ὅσο τὸν νομίζουμε ἢ μάλλον ὅσο θέλει νὰ τὸν νομίζουμε. Θυμᾶσαι πέρυσιν ἐκεῖνη τὴν περίφημη ὑπόθεσι Πέτερσον; αὐτὸς τὰ κανόνισε ὅλα. Ἔχει βέβαια καὶ τὴν τρομερὴ δύναμι ποὺ τὸν βοηθῇ σὲ ὅλα.

— Τὸ ξαίρω κύριε, εἶπε ὁ Μακίβερ μὲ δισταγμὸ ἀλλὰ νομίζεται ὅτι θὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ἰδίως νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ λένε;

Οἱ δύο ἄνδρες ἄρχισαν νὰ συζητοῦν δυνατά, ἐφ' ὅσον ὁ τρίτος

σύντροφός τους ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται μακαρίως μέσα στὴν πολυθρόνα του.

Ἀρκετὴ ὥρα κουδέντιαζαν ἀνενόχλητοι. Αἰφνης ἓνας δυνατὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα σὰν νὰ σπούσε μιὰ σούστα αὐτοκινήτου, καὶ ὁ Χάγκ ἀφοῦ τεντώθηκε φώναξε.

— Βράϊαν φίλε μου! ἔκανα μιὰ τρομερὴ ἱεροσυλία, κοιμήθηκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω σὲ τοῦτο ὧ τὸ ἱερό!! Λοιπὸν ἀποφασίσατε τί θὰ μὲ κάνετε; θὰ ζήσω ἢ θὰ μὲ τουφεκίσουν τὰ χαράματα!

Ὁ σέρ Βράϊαν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πλησιάζοντας σκεπτικὰ τὸν φίλο του εἶπε:

— Θὰ ἤθελες νὰ κάνῃς μιὰ δουλειά, φίλε μου; Ὁ Χάγκ τινάχτηκε σὰ νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει σφίγγα.

— Δὲν εἶναι πραγματικὴ «ἐργασία» πρόσθεσε γελώντας ὁ σέρ Βράϊαν. Μὴν τρομάξεις τόσο πολὺ... Ἀλλὰ χθὲς βράδυ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου κάτι ποὺ θὰ ἤθελε μὲ κάθε θυσία νὰ δῇ ὁ ντετέκτιβ Μακίβερ, ἢ μάλλον γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος, συνήντησες κάτι ἀνθρώπους ποὺ ἤθελε νὰ συναντήσῃ ὁ Μακίβερ.

— Αὐτοὺς τοὺς μαγκλαράδες στὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ Χάγκ γελώντας.

— Ἀκριβῶς, λοιπὸν, ἔτυχε νὰ τοὺς δῇς ἐσὺ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε μὲ τὸν Μακίβερ νὰ σοῦ ποῦμε μερικὰ πράγματα διότι μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃς. Γνωρίζεις περισσότερα ἀπὸ τὸν Μακίβερ, ἀφοῦ εἶδες αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκτὸς τούτου ἐδήλωσες ὅτι μπορῇς ν' ἀναγνωρίσης δυὸ ἀπ' αὐτούς.

— Νὰ πάρ... ἡ ὀργή, Τόμκινς μουρμούρισε ἐπληκτὸς ὁ Χάγκ. Δὲ θὰ μοῦ πῆς βέβαια νὰ γυρίσω τὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ βρῶ αὐτοὺς τοὺς προκομένους!

Ὁ σέρ Βράϊαν γέλασε.

— Θὰ σὲ ἀπαλλάξουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπο ἀλλὰ θέλω πολὺ νὰ προσέξῃς σὲ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χάγκ πήρε μιὰ σκεπτικὴ ἐκφρασι ποὺ σήμαινε θαθεῖα σκέψι.

— Λέγε καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, εἶπε τέλος.

— Χθὲς βράδυ, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ σέρ Βράϊαν, κάτι πολὺ παράξενο συνέβη στὸν Μακίβερ... Δὲν θὰ σὲ κουράσω βέβαια μὲ λεπτομέρειες, τὰ κύρια σημεῖα φθάνουν γιὰ νὰ καταλάβῃς περί τί νος πρόκειται. Λοιπὸν, χθὲς ἐκεῖνος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ περικύκλωσαν ἓνα σπίτι ποὺ φιλοξενοῦσε μερικοὺς «φίλους» ποὺ θέλαμε νὰ συλλάβουμε. Γιὰ νὰ εἶμαι ὁμως ἀκριβέστερος, ἓνας ἄνδρας ἀπὸ ὅσους ἦσαν ἐκεῖ μέσα μᾶς ἐνδιέφερε ἰδιαιτέρως. Τὸν εἶχαμε παρακολουθήσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πόδι του εἶχε πατήσῃ στὴν Ἀγγλία, λοιπὸν, ὅταν ὁ Μακίβερ μὲ τοὺς συντρόφους του περικύκλωσε τὸ σπίτι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν συντροφιά του ἦταν μέσα... τότε συνέβη κάτι πολὺ παράξενο. Ὁ Μακίβερ ἀκουσε μιὰ φωνὴ σὰν κουκουβάγια... καὶ ἔπειτα... τίποτε. Κάποιος ποὺ

στεκόταν πίσω του τὸν χλωροφόρμιζε καὶ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του.

—Τί εἶναι πάλι τοῦτο! μουρμούρισε ἐκπληκτος ὁ Χάγκ, κυττάζοντας τὸν Μακίβερ.

—Καὶ κατόπιν... παρουσιάστηκες ἐσύ, Χάγκ, ἐσυμπλήρωσε ὁ σερ Βράϊαν.

—Εγώ, μὰ γιατί ἐγώ; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Χάγκ.

—Ένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ θρυσκόταν στὸ δωμάτιο κείνου τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ὁ Φλὰς Τζίμ, ὁ περίφημος λωποδύτης, Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ δίσταζε νομίζω ν' ἀφήσῃ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ γιὰ ὅποιο δῆποτε ἄλλο, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ λεφτά. Λοιπὸν σήμερα τὸ πρῶτ' ὁ Μακίβερ τὸν ἐπεσκέφθη. Εἶχε κι' αὐτὸς βρεθῇ χλωροφορμισμένος. Ὁ Μακίβερ ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ νόμιζε ὅτι τοῦ εἶχαν σκαρώσῃ τὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτῇ δουλειὰ οἱ σύντροφοι τοῦ Φλὰς Τζίμ. Ἀλλὰ ὅταν συζήτησε μαζὶ του, ἔμαθε ὅτι, ἐκεῖ ποὺ συνεδρίαζε ἡ συμμορία, ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας γίγας μὲ μαύρη κάπα καὶ μαύρη μάσκα μαζὶ μὲ ἀρκετοὺς συντρόφους τοῦ ντυμένους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς νέας αὐτῆς συμμορίας, ἀφοῦ χλωροφόρμιζε τὸν Φλὰς Τζίμ, τὸν μετέφερε στὸ Πικαντίλλου.

—Θεοῦλη μου! Ὡστε αὐτὸς ποὺ ἦτάν ἐκεῖ χάμω χθὲς βράδυ ἦταν ὁ Φλὰς Τζίμ;

—Ἀκριβῶς! ἀπήντησε ὁ σερ Βράϊαν. Ἀλλὰ κείνο ποὺ μὲ ενδιαφέρει ἀκόμη περισσότερο εἶναι ὅτι οἱ δύο ἄνδρες ποὺ μπορεῖς νὰ ἀναγνωρίσῃς εἶναι οἱ σύντροφοι τῶν μασκοφορεμένων ἐκείνων ἀνθρώπων.

—Μὰ γιατί τὰ ἔκαναν ὅλα αὐτά; ρώτησε ὁ Χάγκ.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦμε νὰ μάθουμε καὶ μεῖς, ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζομε, ἐμεῖς μέχρι τῆς στιγμῆς εἶναι ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι κακοῦργοι. Ἐδειραν δύο ἀνθρώπους χθὲς βράδυ ποὺ τοὺς ἄξιζε ὅσο δὲν θὰ ἄξιζε σὲ κανέναν ἄλλο στὸν κόσμον. Ἐφυλάκισαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ γυρεύαμε τόσον καιρό. Ἀφῆσαν ἐλεύθερους δύο καὶ μᾶς ἔστειλαν τὸν Φλὰς Τζίμ. Ὅσο μὲ τὸν Μακίβερ καὶ τοὺς συντρόφους του, τοὺς μετέφεραν σπῆτι του καὶ τοὺς ἄφησαν νὰ παίρνουν τὸν ἀέρα τους τὸ ὑπαιθρο.

Γιὰ κάμποση ὥρα κανεῖς δὲν μιλοῦσε ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ Χάγκ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια λέγοντας:

—Μὰ τί ἀριστούργημα εἶναι αὐτό! Ἄν τὰ διηγηθῶ στὸν Ἀλτζι θὰ ξεκαρδισθῇ. Τὸν γνωρίζεις τὸν Ἀλτζι, Βράϊαν; Εἶναι ὁ περίφημος ἐκεῖνος τύπος μὲ τὸ μονόκλ καὶ τὸ περίεργο μούτρο.

Ὁ ντετέκτιβ Μακίβερ συνωφρυώθη. Ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ποῦν στὸν Ντράμμουτ ὅσα εἶχαν συμβῇ. Ἦταν πολὺ ἐπιπόλαιοι. Τί καλὸ μποροῦσαν νὰ περιμένουν ἀπ' αὐτόν; Τίποτα. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶχε τὴν ἀναίδια νὰ ξεκαρδίζεται γιὰ τὰ παθήματά του.

Ὁ Μακίβερ ἦταν βέβαιος ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς ἐπέμενε. Ἐπρεπε

λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ τώρα... Ὅλο τὸ Λονδίνο θὰ μάθαινε ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Ἀλτζι τὰ ρεζιλίκια ποὺ ἔπαθε.

Ἐδυσχῶς ὁ διευθυντὴς τῆς ἐγκληματολογίας ἤρθε σὲ ἐπικουρία.

—Δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, Χάγκ, εἶπε αὐτηρὰ στὸν ὑψηλόσωμο φίλο του, νὰ μάθῃ ὁ Ἀλτζι ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπαμε μετὰξὺ μας. Φαντάζομαι ὅτι καταλαβαίνει τί ἐννοῶ... ὅτι σοῦ διηγήθηκα σήμερα δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου. Εἶναι ἀρκετὸ ποὺ τὸ γνωρίζομε ἐμεῖς οἱ τρεῖς, ὁ Φλὰς Τζίμ καὶ ἡ συντροφιά του.

Καὶ οἱ λεβέντες μὲ τίς μάσκες ἐπίσης! πρόσθεσε ὁ Χάγκ.

—Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ σερ Βράϊαν.

—Ἀκουσέ με, Βράϊαν φίλε μου. Ἀπὸ μένα δὲν θὰ βγῇ λέξις, μεῖνε ἥσυχος. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί θὰ φανῶ χρήσιμος.

—Τώρα θὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἱστυνομίας. Ὁ Μακίβερ εἶναι πολὺ δυνατός, καὶ ὅμως χθὲς βράδυ τὸν σήκωσε σὰν μωρὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τίς μάσκες, ὁ ὁποῖος, καθὼς λέει, εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ συμπεράναμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς θὰ εἶναι κάτι τρομερὸ ὑπὸ ἐποφλὴν δυνάμεως. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐσύ εἶσαι πολὺ δυνατὸς θὰ ἤθελα νὰ ξαίρω τὰ ἐξῆς: Θὰ δεχόσουν ν' ἀκολουθήσῃς τὸν Μακίβερ καὶ νὰ τὸν ἀκοῦς σὲ ὅ,τι σοῦ λέει; Νά, ἔτσι μπορεῖς νὰ μᾶς φανῇς χρήσιμος.

—Δηλαδή; Νὰ ἐπιτηρήσω τὸν Μακίβερ; Καὶ τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτεθῶν οἱ φίλοι μας, ἐγὼ νὰ τοὺς τσιμπήσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος; Αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς;

Ὁ Μακίβερ, ἐν ὅσῳ μιλοῦσε ὁ Χάγκ, εἶχε πάρει κάποια ἐκφρασι φρίκης, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ πῇ λέξι.

—Αὐτὸ ἐννοῶ, εἶπε ὁ σερ Βράϊαν. Ἀλλὰ θὰ πρέπη νὰ ὑπακούης τυφλὰ στὸν ἀνώτερό σου καί...

Ἐξαφνα γύρισε πρὸς τὴν πόρτα.

—Τί τρέχει, δεσποινίς Φόρμπε; ρώτησε μὲ ἐκπληξί, κυττάζοντας τὴν δακτυλογράφου ποὺ στεκόταν ἀκίνητη στὸ κατώφλι.

—Ἐπιμένει νὰ σᾶς δῇ, σερ Βράϊαν, εἶπε ἡ νέα, δίνοντας ἕνα ἐπισκεπτήριο στὸν διευθυντή.

Ὁ Κάρολος Λάττερ; ἔκαμε συνωφρυωμένος ὁ σερ Βράϊαν. Τί διάβολο θέλει ἐδῶ πέρα;

Ἡ ἀπάντησις ἤρθε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κύριο ποὺ προχωροῦσε, μὲ δῆματα ποὺ πρόδιδαν μεγάλη ταραχὴ μέσα, στὸ γραφεῖο. Ὁ σερ Βράϊαν σηκώθηκε καὶ εἶπε ψυχρὰ στὸν ἐπισκέπτη:

—Κύριε, παρακαλῶ... Εἶμαι ἀπασχολημένος αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

—Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω περισσότερον ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, κύριε... Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶναι ἂν ζῶ σὲ πολιτισμένο

τόπο, ναι ή όχι! Κυττάξτε τί έλαβα με το άπογευματινό ταχυδρομείο.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα άσπρο χαρτί και το έδωσε στον διευθυντή της έγκληματολογίας.

Ο σέρ Βράϊαν το πήρε και με ένδιαφέρον άρχισε να διαβάζει. Έπειτα κάθισε στο γραφείο του και άρχισε με προσοχή να εξετάζει, λέξι προς λέξι, το κείμενο.

—Με το άπογευματινό ταχυδρομείο; ρώτησε αυστηρά.

—Ναι! Και πρέπει να ξαίρετε ότι έγιναν πάρα πολλές εξαφάνισεις τελευταίως.

—Και πώς το ξαίρετε; φώναξε ο διευθυντής κυττάζοντάς τον μέσ' τα μάτια.

Για μιá στιγμή ο Λάττερ δίσταζε να απαντήσει και έγινε κατακίτρινος.

—Μά.. όλος ο κόσμος το ξαίρει, απάντησε προσπαθώντας να δώσει σταθερό τόνο στη φωνή του.

—Απεναντίας ο κόσμος δέν το ξαίρει, είπε ψυχρά ο σέρ Βράϊαν. Μ' όλα αυτά, κάνετε πολύ καλά που ήρθατε. Δε μου λέτε, τί σκέπτεσθε να κάνετε αυτές τίς μέρες;

—Θά φύγω λίγο στην έξοχή. Θα πάω στής Λαίδης Μάντον, στο Σέφιλντ. Είναι ήμι-πολιτική συγκέντρωσις... Θεέ μου, τί είναι αυτό;

Τή στιγμή αυτή ακούστηκε ένα βαθύ ροχαλητό και πετάχτηκε ο Χάγκ.

—Με συγχωρείτε, μουρμούρισε. Άλλά όταν κοιμάται κανείς άργά, αυτά παθαίνει, πρόσθεσε άφου τεντώθηκε καλά καλά και χαμογέλασε στον Λάττερ, που τον κύτταζε με περιφρόνησι.

—Κύριε Λάττερ, μείνετε ήσυχος, θα εξετάσω το ζήτημα, χαίρετε, είπε ο διευθυντής της αστυνομίας για να ξεφορτωθί μιá ώρ' άρχήτερα τον ένοχλητικό αυτόν έπιστέπτη.

—Ποιός ήταν αυτός με το άστείο πρόσωπο; ρώτησε ο Χάγκ μόλις έκλεισε ή πόρτα.

—Ένας Βουλευτής, απήντησε ο διευθυντής κυττάζοντας τη σημείωσι που είχε φέρει ο Λάττερ. Ζή με τα εισοδήματά του. Είναι λιγάκι φιλόδοξος, αλλά τον νόμιζα πάντοτε έν τάξει....

Ο ντετέκτιβ τον κύτταζε με άπορία.

—Τί έννοείτε, κύριε; ρώτησε.

—Οί άγνωστοι φίλοι μας, Μάκ, δέν τον θεωρούν τίμιο, είπε ο διευθυντής, δίνοντας το σημείωμα στον Μακίβερ. Άρχίζω, ξαίρεις, να ένδιαφέρωμαι πολύ γι' αυτούς τους άγνωστους ήπποτάς.

Ο Μακίβερ άρχισε να διαβάζει σιγά.

«Κάρολε Λάττερ, έχεις ανάγκη από ανάπαυσι. Γι' αυτό, νοικιάσαμε ένα ώραίο σπίτι κατάλληλο γιά ανθρώπους σαν και σένα και όπου πολλοί φίλοι σου σε περιμένουν. Σε λίγες μέρες θα τους συναντήσης...»

—Δυό πράγματα μου κάνουν έντύπωσι Μακίβερ, είπε ο σέρ Βράϊαν ανάθοντας ένα τσιγάρο. Πρωτ' απ' όλα, το σημείωμα που βρήκες σήμερα το πρωί και τούτα δώ έχουν γραφή με την ίδια γραφομηχανή. Το σίγμα και στα δυό είναι ανάποδα. Και δεύτερον, καθώς φαίνεται, ο κύριος Λάττερ είναι έν γνώσει των κινήσεων των μασκοφορεμένων φίλων μας. Πολύ θα ήθελα να ξαίρω πώς τα έμαθε. Εκτός βέβαια αν είναι πιό ένήμεροι από μās για τίς κινήσεις αυτού του κυρίου και μās γελούν.

Ο Μακίβερ δάγκασε με θυμό τα χείλη του και με άγριο ύφος φώναξε.

—Αν με γέλασαν μιá φορά, δέν θα με ξεναγελάσουν άλλο!

Το κάθισμα πίσω από τον ντετέκτιβ σείστηκε ζωηρά και ο Χάγκ είπε:

—Έτσι σε θέλω να είσαι ήρωας σε όλα! Μαζή θα τσακίσουμε τους άγνωστους έχθρούς. Άμέσως θα γράψω για να άρνηθώ μιá πρόσκλησι. Είμαι πολύ χαρούμενος. Η γρηά ή Τζούλια Μάντον με τύλιξε Βράϊαν με τίς φλυαρίες της, αλλά τώρα συνήλθα. Δέν πάω στο παληόσπιτό της στο Σέφιλντ.

Ο διευθυντής τον κύτταζε με έκπληξι.

—Τί λές; Δέν θα πάς στής λαίδης Μάντον;

—Θά πήγαινα, αλλά όχι τώρα. Αυτή τη στιγμή θα είμαι πιό άφωτισμένος από άδελφός στον Μακίβερ.

—Νομίζω, φίλε μου, ότι καλά θα κάνης να πάς εκεί που σε προσκάλεσαν, διότι αν ήσουν ξύπνιος θα άκουσες ότι ο κύριος Λάττερ πηγαίνει στο Σέφιλντ, και έτσι θα είσαι πολύ χρήσιμος.

—Ο Λάττερ πάει στη γρηά Τζούλια, ρώτησε με έκπληξι ο Χάγκ. Άγαπητέ μου Τόμ. Τί εξαίρεση ή τύχη. Ποτέ μην δέν την ήλπιζα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο Χάγκ Ντράμμου περπατούσε άργά προς την πλατεία του Τραπεζαγάρ. Το πρόσωπό του είχε το συνηθισμένο καλοκάγαθο και ευχαριστημένο ύφος. Πού και πού μουρμούριζε ένα τραγουδι της μόδας για να του φαίνεται ποιό ευχάριστος ο δρόμος.

Καθώς προχωρούσε, σταμάτησε μπρός στο ξενοδοχείο Κάρλτον. Ένα αυτοκίνητο είχε σταματήσει και βγήκαν ένας κύριος με μιá νέα.

—Άλτζι, άγαπητέ μου, είσαι καλά στην υγεία σου; ρώτησε ο Χάγκ θιάζοντας με ευγένεια το καπέλλο του.

—Άρκετά καλά, παιδί μου, απάντησε ο Άλτζι. Λάγκουερθ, θιάζοντας το μονόκλ του. Κάπως κούνησαν σήμερα το πρωί από το δστρακό τους... Άλλά δέν θαυμάσια, θα δοκιμάσω πάλι άπόψε. Δέν μου λές, γνωρίζεις την δεσποινίδα Φαρεδέλι;

Ο Χάγκ υπεκλήθη.

— Γνωρίζετε, δεσποινίς, τί κίνδυνο διατρέχετε βγαίνοντας μαζή του; ρώτησε τή νέα.

Ἐκείνη ξεκαρδίστηκε.

— Φαίνεται τόσο ἀκίνδυνος, τόσο ἀθῶος!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ κόλπο του. Ἀλλὰ μόλις πιῇ τὸ δεύτερο φλυτζάνι τσάι, γίνεται σωστὸς διάβολος... Ἄ, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, Ἀλτζι, ὅτι θὰ φύγω λίγες μέρες ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Θὰ πάω στὴν ἀγαπητὴ Τζούλια Μάντον, στὸ Σέφιλντ.

Ἡ δεσποινίς Φαρεδέιλ τὸν κύτταξε συνωφρυνμένη.

— Μήπως ἐννοεῖτε τὴν λαίδη Μάντον, τὴν σύζυγο τοῦ σερ Τζόν;

— Αὐτὴ ἀκριβῶς. Μήπως τὴν γνωρίζετε αὐτὴ τὴ γερόντισσα; ρώτησε ὁ Χάγκ.

— Ἀρκετά. Ἀλλὰ τὸ ὄνομά της δὲν εἶναι Τζούλια καὶ ἀσφαλῶς θὰ φουρκιστῇ μαζὴ σας ἀν μάλιστα πὼς τὴν λέτε «γερόντισσα»...

— Καὶ μήπως δὲν εἶναι; Ἐκτὸς ἀν τὴν συγχέω μὲ καμμιά ἄλλη.

— Ἡ Δόροθυ Μάντον εἶναι μιὰ γυναῖκα νεα ἀκόμα, ἀρκετὰ δραστήρια, κάπου... τριανταπέντε χρόνων. Εἶναι κόρη μπακάλη, ἀλλὰ τώρα ἔγινε φοβερὰ σνόμπ! Ἐλπίζω νὰ διασκεδάσετε, κύριε.

— Ἡ συμπάθειά σας γι' αὐτὴν μ' ἐκπλήττει, μουρμούρισε ὁ Χάγκ.

— Πότε θὰ πᾶς, Χάγκ; ρώτησε ὁ Ἀλτζι.

— Αὐριο, φίλε μου. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι σᾶς κρατῶ τόσο ὥρα ἐδῶ... καὶ ἀσφαλῶς θὰ διάζεστε γιὰ τὸ τσάι σας! Δεσποινίς Φαρεδέιλ, μιὰ συμβουλὴ θὰ σᾶς δώσω: Ὑστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο φλυτζάνι, νὰ προσέξετε ὥστε νὰ σᾶς χωρίξῃ τὸ τραπέζι... Καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο, τῆς γύρισε τὴν πλάτη.

— Δεῖξτε τὴν εἶπα; ρώτησε ὁ Ἀλτζι τὴ νέα.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἐκείνη γελῶντας, Δόροθυ. Ἐλα ὅμως τώρα πᾶμε νὰ πάρουμε τὸ τσάι μας...

Ἡ νέα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν λίγα δευτερόλεπτα μόνοι στὸ πεζοδρόμιο.

— Σπουδαία τύχη νὰ γνωρίζῃ τὴν Μάντον, ψιθύρισε ὁ Χάγκ.

— Ἐσὺ δὲν τὴν γνωρίζεις; ἔκανε ἐκπληκτος ὁ φίλος του.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀκου τώρα: νὰ μὴ ἀπασχοληθῇς μὲ τίποτε, πρέπει νὰ εἶσαι ἐλεύθερος γιὰ νὰ ἐργαστοῦμε. Ἐχω μπλέξι μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ χρειάζομαι βοήθεια,

Καὶ κάμνοντας μιὰ εὐθυμὴ χειρονομία, ἀπομακρύνθηκε, ἐνῶ ὁ φίλος του τὸν κύτταξε μερικές στιγμὲς ἐκπληκτος. Ἐπειτα ἀκολούθησε τὴ νέα πού εἶχε μπῆ στὸ ξενοδοχεῖο.

— Τρελλὸς θὰ εἶναι ὁ φίλος σου, εἶπε κείνη μόλις κάθησαν.

— Ἀπολύτως! ἀπάντησε ὁ Ἀλτζι θέλεις μιὰ τρούφα;

Μισὴ ὥρ' ἀργότερα, ὁ Χάγκ πῆγε σπίτι του. Στὸ τραπέζι τῆς εἰσόδου βρῆκε τρία τηλεγραφήματα. Ἀφοῦ τὰ διάβασε προσεκτικὰ, τὰ ἔσχιζε σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ χτύπησε ἀνυπόμονα ἕνα κουδούνι.

— Ντέννου, φέρε μου μπύρα, πολλὴ μπύρα! Μὲ νίκησαν.... Ντέννου, φέρε μου ἔπειτα ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ καταραμένα διθλία πού ἔχουν κατεβατὰ τὰ ὀνόματα καὶ ἕνα σωρὸ ψευτιὲς δίπλα. Θέλω μιὰ διεύθυνσι.

— Πιανού; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης.

— Πιανού; Οὔτε γὼ δὲν ξαίρω. Εἶμαι μπλεγμένος σὲ μιὰ πολὺ σκοτεινὴ ὑπόθεσι... χάνω τὴν ἐμπιστοσύνη πού εἶχα στὸν καλύτερό μου φίλο. Θέλω ἐπίσης νὰ γράψω ἕνα γράμμα σ' αὐτὴ τὴ Τζούλια... ὅχι τὴν Δόροθυ Μάντον... ἄλλοτε κόρη μπακάλη, μὲ τὴν ὁποῖαν θέλω νὰ περάσω λίγες μέρες.

— Μὰ δὲν γνωρίζω διόλου αὐτὴν τὴν κυρία... κύριε.

— Οὔτε γὼ, Ντέννου, ἀλλὰ σήμερα ξαίρω θετικὰ ὅτι ὑπάρχει... τὸ ξαίρω.

— Μὰ πῶς κύριε... ρώτησε πάλι ὁ ὑπηρέτης.

— Πρὸς τὸ παρὸν βρίσκουμαι στὸ σκότος, ἀλλὰ γρήγορα... Μπύρα! φέρε γρήγορα μπύρα!

Συνειθισμένος στίς ἐκκεντρικότητες τοῦ ἀφεντικοῦ του, ὁ Ντέννου δγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε μ' ἕνα μπόκι γεμάτο μπύρα, τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι, κι ὕστερα πῆγε πίσω ἀπὸ τὸ κáθισμα τοῦ κυρίου του μ' ἕνα μολύβι καὶ ἕνα μπλόκ.

— Μιὰ σνόμπ, Ντέννου! μιὰ σνόμπ! εἶπε ὁ Ντράμμοντ ἀδιάζοντας τὸ ποτήρι του μονορούφι. Πῶς μπαίνει κανεὶς στὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας σνόμπ, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ καὶ ἐξ ὀψεως! Αὐτὸ θέλει σκέψι, πρέπει νὰ σκεφθῶ μὲ τί λέξεις μὲ τί κομπλιμέντα θ' ἀνοίξουν διάπλετα οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ της...

Ἐμεινε λίγα λεπτὰ σκεπτικὸς, ἔπειτα τινάχθηκε...

— Βρῆκα Ντέννου!... Ἐχομε ἐκεῖνο τὸν «κολοκυθοκορφά» δὲν σοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ξαδελφός μου;

— Ἐννοεῖτε τὸν λόρδο Στάβελεϋ, κύριε; ρώτησε ὁ Ντέννου σοδαρά.

— Μὰ βέβαια! Ποιὸν ἄλλο λέμε «κολοκυθοκορφά»; Αὐτὸν λοιπὸν πρέπει, δίχως ἄλλο, νὰ βροῦμε...

— Μὰ... βρίσκεται στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική, κύριε!

— Καὶ τί διάλο μᾶς ἐνδιαφέρει; Ἡ Τζούλια... ὅχι ἡ Δόροθυ δὲν τὸ ξαίρει. Καὶ ἴσως ποτέ της νὰ μὴν ἀκουσε τὸ ὄνομά του... Ἐλα λοιπὸν, γράψε δλάκα, καὶ γρήγορα μάλιστα.

«Αγα-πη-τή κυρία Μάντον!» άρχισε ο ύπηρέτης.

«Έλπίζω ότι δέν λησμονήσατε τίς ευχάριστες μέρες που περάσαμε μαζί στο Ουίλτσάιτερ τήν άνοιξη». πρόσθεσε ο Ντράμντον.

—Μά... μά... κύριε, δέν πήγατε τήν άνοιξη στού Δούκα...

—Τό ξαίρω βλάκα!... Γράψε όμως και μη σέ μέλλει.

«Βέβαια δέν λησμονήσα τήν ευγενή πρόσκλησι που κάνατε στον εξαδέλφó μου Στάβελεϋ και σέ μένα... 'Ο εξαδέλός μου αυτή τή στιγμή σκοτώνει θηρία στην 'Αφρική και εγώ είμαι καταδικασμένος νά πάω στο Σέφιλδ...»

‘Ο Χάγκ σταμάτησε μιá στιγμή σκεπτικώς και ρώτησε:

—Γιατί θά πάω στο Σέφιλδ Ντέννυ;... Τι φτιάχνουν εκεί;

—Μαχαίρια, κύριε.

—Μπα! και τί δουλειά έχω εγώ με τά μαχαίρια του Σέφιλδ;

—Πήτε, για εργασία μόνο, κύριε.

—Είσαι σπουδαίος Ντέννυ, πολύ σπουδαίος! Γράψε λοιπόν.

«Έπειδή πάω στο Σέφιλδ για εργασία.. σκέφθηκα νά περάσω δυο-τρεις μέρες σπίτι σας. .»

—Βλέπεις τί ώραίτα που τά καταφέραμε Ντέννυ;

—Μά τó γράμμα θά πάη λίγο άργά, κύριε...

—‘Αχ Ντέννυ! Κρέμα που βρίσκεσαι στην ύπηρεσία μου τόσα χρόνια! Δέν κόβει πιά τó μυαλό σου; ‘Αν τó έστελνα ένωρίτερα, θά είχε καιρό νά εξακριβώση ότι λέμε ψέματα και νά ειδοποιήση τήν άστυνομία. Ένω τώρα... θά πάω συγχρόνως με τó γράμμα και θά ζητήσω συγγνώμη για τήν άδιακρισία. Και ή κυρία... που είναι νόμιμ, όπως είπαμε θά συγχωρέση τó λάθος μου και θά με κρατήσει. Καλά, πήγαινε τώρα... δέν σέ θέλω τίποτα άλλο, Ντέννυ.

—Θά έρθετε για φαγητό τό βράδυ, κύριε;

—Ίσως ναι, ίσως όχι. Πάντως αν δέν έρθω, νά ετοιμάσης τήν Ρόλς-Ρόϋς και τήν δαλίτσα μου για τó πρωτ.

—Θά έρθω και γώ μαζί σας κύριε.

—‘Οχι, Ντέννυ. ‘Αλλη φορά. Έχω ένα προαίσθημα ότι θά διασκεδάσω πολύ στο σπίτι τής Δόροθυ και είσαι πολύ νέος για τέτοιου είδους πράγματα.

‘Ο ύπηρέτης, με ύφος σκυθρωπό, δγήκε σιγά σιγά από τó δωμάτιο, κλείνοντας προσεκτικά τήν πόρτα.

‘Ο Ντράμντον όταν έμεινε μόνος, σταμάτησε τó γράμμα που έγραφε στην λαϊδή Μάντον. Και με τή πέννα στο στόμα κύτταξε σκεπτικά τó ταβάνι. Πέντε λεπτά έμεινε κει ακίνητος, θυσιμένος σέ σκέψεις. Σέ λίγο έσκασε στα γέλια και μουρμούρισε:

Κοντεύω ..σε μερικές εβδομάδες θά είμαι νικητής.

Και ευχαριστημένος έξηκολούθησε τó γράμμα του.

‘Όταν τελείωσε, φώναξε τόν ύπηρέτη και τού είπε, αν τόν ζητήσει κανείς νά πη ότι θά είναι στο Σαβόδι έως τίς έντεκα.

* *

Στόν αριθμό 5 τής οδού Γρίν ήταν μιá μεγάλη έπιγραφή: «Δανείζονται χρήματα αλλά με σοβαρές έγγυήσεις, παρά τώ κυρίω Ουίλλιαμ ‘Ατκινσον».

Μία άπλη έπίσκεψις στο γραφείο αυτό άρκοϋσε νά πεισθί κανείς ότι ο οίκος είχε πολλές εργασίες. Τά δύο πατώματα τού σπιτιού ήσαν γεμάτα υπαλλήλους που πυρετωδώς έγραφαν και άνοιγόκλειναν βιβλία.

Τό Χόξτον είναι τó τελευταίο μέρος τού Λονδίνου όπου θά έλεγε κανείς ότι δέν γίνεται τόση κίνησις συναλλαγών.Και όμως τó προσωπικό τού γραφείου ‘Ατκινσον ήταν φορτωμένο από υποθέσεις.

Ένα βράδυ, λίγο πριν κλείση τó γραφείο, παρουσιάστηκε ένας ύψηλός άνδρας.. Από τó έξωτερικό του θά έλεγε κανείς ότι ή πιό έπείγουσα ανάγκη που είχε ήταν «νερό και σαποϋνι». ‘Αλλά τó γραφείο ‘Ατκινσον ήταν συνηθισμένο σέ τέτοιου είδους έπισκέψεις, διότι ο υπάλληλος δέν έδειξε καμμιá έκπληξι...

—Τι θέλεις; ρώτησε τόν κολοσσιαίο πελάτη.

—Τι διάολο μπορεί νά γυρεύω εδώ μέσα, δρέ ήλίθιε! ‘Οχι βέβαια πλεμόνι για τίς γάτες...

‘Ο υπάλληλος έγινε κατακόκκινος από θυμό και με άγριέμένο ύφος άπάντησε.

—Σέ παρακαλώ πολύ νά μη μιλάς με τέτοιο τρόπο.

Βρίσκεσαι σέ γραφείο, κύριε.

—Ναι...φουκαρά μου. Θά προσέξω, μην τύχη και σ’ άρπάξω από τόν λαιμό και σέ χτυπήσω χάρω σάν χταπόδι. ‘Αλλά δέν έχω καιρό για χάσιμο, άκους.

Και με τρόπο που τράνταξε όλο τó γραφείο, πέταξε έμπρός στον υπάλληλο ένα ζευγάρι μπότες με καρφία.

Πόσο δίνεις γι’ αυτά;

—Ένα εικοσάρι, είπε αδιάφορα ο υπάλληλος, ρίχνοντας ένα άσημένιο νόμισμα πάνω στο τραπέζι.

—Ένα εικοσάρι! φώναξε ο άλλος άγριέμένος. Ένα εικοσάρι μόνο κλεφταρά, πρόσθεσε άρπάζοντάς τον από τά γιακά με θυμό. Ένα εικοσάρι είπες; Σκέψου και καλά μάλιστα.

‘Ο υπάλληλος, κατάχλωμος, αισθάνθηκε ότι τó δυνατό χέρι τού κολοσσού δέν θά τόν άφηνε ελεύθερο πολύ εύκολα. ‘Η δύναμις του ήταν κάτι έξαιρετικό. Ποτέ δέν θά μπορούσε νά γλυτώση από τά χέρια του μόνος. Σιγά-σιγά και με μεγάλη προσοχή, πλησίασε τó χέρι του σ’ ένα κουδούνι. ‘Ο άγνωστος πελάτης άντελήφθη τήν κίνησί του και άγριεύοντας περισσότερο φώναξε:

—Βγάλε τó παληόχερό σου από κει... άκους;

‘Ο υπάλληλος, άσπρος σάν πανί και βλέποντας τόν κίνδυνο, άρπαξε τó κουδούνι στα χέρια. ‘Αλλά πριν προφθάση νά χτυπήση,

μιά φοβερή γροθιά στο μέτωπο τὸν ἔρριξε ἀναίσθητο στὸ πάτωμα.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ὁ ὑψηλὸς ἄνδρας ἔμεινε ἀκίνητος. Ἀφ' ἑκταζόταν. Ἀπὸ τὸ πάνω πάτωμα ἀκουγόταν συγκεχυμένους ὁ μονότονος κρότος μιᾶς χραφομηχανῆς. Ἐξω, στὸ δρόμο τὰ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν ἀδιάκοπα, κορνάροντας κάθε τόσο. Ὁ ἄγνωστος πελάτης ἔσκυψε πάνω στὸν ὑπάλληλο καὶ μὲ πεπειραμένο μάτι τὸν κύτταξε χαμογελώντας εἰρωνικά. Ἐπειτα μὲ ὄλο του τὸ κέφι τὸν ἔδεσε γερὰ καὶ τὸν ἔχωσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ταμπελό. Δίπλα του ἔβαλε τίς χονδρὲς μπότες μὲ μιὰ ἐπιγραφή: «Πῆρα ἕνα γενναῖο ἀντίτιμο γιὰ τὰ παπούτσια μου παλιογούρουνο».

Ἀφοῦ τακτοποίησε ἔτσι τὰ πράγματα, ὁ ἄγνωστος μουρμούρισε:

«Ὡς ἐδῶ τὰ πάμε καλά. Τώρα πρέπει νὰ προχωρήσω. Τούτη ἐδῶ θὰ εἶναι ἡ πόρτα...»

Καὶ σὰν σκιὰ γλύττησε στὴ σκοτεινὴ σκάλα ποὺ ὠδηγοῦσε στὰ ἐπάνω πατώματα.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5 σπίτι τῆς ὁδοῦ Γρίν ἦταν ἕνα σπίτι γεμάτο ἐκπλήξεις. Στὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας ὑπῆρχε μιὰ πόρτα κλειστή. Μόλις τὴν ἀνέγχε κανεὶς ἔβλεπε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕνα μακρὸ διάδρομο μὲ σανίδες σκοροφαγωμένες ἀλλὰ ἀμέμπτου καθαριότητος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ εἰκὼν ἦταν τελείως διαφορετικὴ: Ἕνας φαρδὺς διάδρομος στρωμένος μὲ χαλί καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη πόρτες κλειστὲς καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ράφια μὲ βιβλία. Μιὰ ἀδύνατη ἡλεκτρικὴ λάμπα φωτιζε τὸν διάδρομο αὐτὸ ποὺ ὠδηγοῦσε σ' ἕναν ἄλλο σκοτεινὸ στενὸ διαδρομᾶκο, μ' ἕνα παράθυρο ἐρμητικὰ κλεισμένο ἢ μάλλον καρφωμένο. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο μονάχα. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν πλουσιώτατα ἐπιπλωμένο. Στὴ μέση ὑπῆρχε ἕνα δρύινο γραφεῖο μὲ στοίβες ἑντυπων χαρτιῶν, καὶ γύρω ὠραῖες δερμάτινες πολυθρόνες. Στὸ δάθος ἕνα μακρὸ τραπέζι ἔπιανε ὄλο τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου.

Κοντὰ στὸ καρφωμένο παράθυρο ἦταν ἕνα χρηματοφυλάκιο πελωρίων διαστάσεων.

Σὲ δύο πολυθρόνες, κοντὰ στὸ τζάκι, ἦταν δύο ἄνδρες καθισμένοι καὶ κουβέντιαζαν μὲ τὴν ἡσυχία τους. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Κάρλος Λάττερ καὶ ὁ ἄλλος, ἀσφαλῶς, θὰ ἦταν ὁ περίφημος Ἄτκινσον... ὁ ὁποῖος μιλοῦσε ἰδιαίτερος νευρικά.

—Ὡστε πήγατε στὴν ἀστυνομία, κύριε Λάττερ; ρώτησε. Καὶ τί εἶπε ὁ φίλος μου, ὁ σὲρ Βράϊαν Τζονστόουν;

—Στὴν ἀρχή, κύριε κόμη, δὲν εἶπε πολλά... Πολὺ ὀλίγα μάλιστα! Ἀλλ' ὅταν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ σημείωσι, ἄλλαξε ὕψος. Τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως. Κάτι στὸ σημείωμα αὐτὸ διήγειρε τὴν περιέργειά του...

—Δεῖξτε μου τὴν αὐτὴ τὴ σημείωσι, εἶπε ὁ κόμης, τείνοντας τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε.

—Τὴν ἄφησα στὸν σὲρ Βράϊαν. Μοῦ τὴν ἐξήτησε, ὑποσχόμενος νὰ μὲ δοθῇ.

Ὁ κόμης συνωφρυνόθη καὶ εἶπε:

—Θὰ χρειαστῇτε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ σὲρ Βράϊαν γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἀσφάλειά σας, κύριε Λάττερ... Γνωρίζετε ἀπὸ ποιὸν ἐστάλη αὐτὴ ἡ σημείωσις;

—Νομίζω, κύριε κόμη, εἶπε ὁ ἄλλος μὲ φρίκη, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς μυστηριώδους Μαύρης Συμμορίας!

—Ἀκριβῶς! ἀπάντησε ὁ κόμης μὲ πεποίθησι.

—Θεέ μου! Ὡστε εἶναι ἀλήθεια! Ὑπάρχει τέτοια σπεῖρα;...

Τὸν τελευταῖο μῆνα, εἶπε ὁ κόμης, κυττάζοντας κατὰματα τὸν τρομαγμένο σύντροφό του, σχεδὸν εἰκοσι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μας ἄνδρας ἔχουν εξαφανιστῇ. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι κατόρθωμα τῆς ἀστυνομίας... Αὐτὴ δυστυχῶς ἔπαθε μεγάλες ἀβαρίες, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὰ θάθος θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν φίλων μας... τοῦλάχιστον ἕως χθὲς θράδου

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ συνομιλητής του.

—Χθὲς θράδου ἔχασαν τὴ λεία τους... καὶ ὁ Μακίθερ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν νικοῦν. Ἐλῖρετε, βέβαια, ὅτι ὁ Ζαμπόλεφ ἔφθασε;

—Ναί, βεβαίως. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ ἀπόψε. Τὸν εἶδατε;

—Ὁχι! εἶπε ὁ κόμης μὲ κάποιο μορφασμό. Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε ὅτι θὰ ἐπέστρεφε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου Λάττερ ἔγινε σὰν τὸ κερί. Ἡ σύλληψις τοῦ Ζαμπόλεφ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία θὰ ἦταν κάτι τρομερὸ γι' αὐτόν... Γινώριζε πάρα πολλά... περισσότερ' ἀφ' ὅτι ἔπρεπε...

Ὁ κόμης κατὰλαβε τὴ σκέψι τοῦ συντρόφου του καὶ μὲ ὕψος πονηρὸ πρόσθεσε...

—Καθὼς καὶ ἡ Μαύρη συμμορία... Καὶ γι' αὐτό, τὸν πήραν μαζὴ μὲ τοὺς φίλους μας καὶ τὸν Οὐάρλοκ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας... καὶ σὰν τοὺς εἰκοσι ἄλλους ἔχουν καὶ αὐτοὶ εξαφανιστῇ.

—Παναγία μου! καὶ τώρα μὲ ἀπειλοῦν! ἔκανε μὲ φρίκη ὁ κύριος Λάττερ.

—Καὶ τώρα σὰς ἀπειλοῦν, ἐπανελάβε ὁ κόμης. Καὶ κάνετε ἀκριβῶς ὅτι δὲν θὰ σὰς συμβούλευα, πήγατε στὴν ἀστυνομία.

—Μά... μά... ἡ ἀστυνομία κυνηγᾷ τὸν Ζαμπόλεφ, ψυθίρε ὁ Λάττερ.

—Πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ψυχραῖμα, νὰ φανοῦν ἐπιπόλαιοι στὸ ζήτημά σας, κύριε Λάττερ. Βέβαια, δὲν μπορῶ νὰ συμπεράνω τί θὰ σὰς συμβῇ στὸ μέλλον. Ὑπηρετήσατε πιστὰ τὸ σκοπὸ μας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἰσθε τὸ μῆλον τῆς ἐριδος!.. Μέχρι χθὲς οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν εἶχαν συναντηθῇ ἐπισή-

μως. 'Αλλ' από χθές ή αστυνομία κηθήθηκε... και ο Μακίθερ δέν είναι από τους ανθρώπους που ή αφήση να του συμβή δεύτερη φορά αυτό το ρεζίλι... Στή δική του ύπόθεσι θα αγωνισθώ γενναία. Και για καλή μας τύχη αυτή ή καταραμένη Μαύρη συμμορία θα βρῇ το δάσκαλό της.

—'Ο κύριος Λάττερ έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό.

—Μά τι θέλετε να κάνω τώρα κύριε κόμη;

—Τίποτε περισσότερο απ'ό,τι σκοπεύατε να κάνετε. Να πάτε στη Λαϊδή Μάντον στο Σέφιλντ, μὴν αλλάξετε τὰ σχέδιά σας. Κατά πάσαν πιθανότητα εκεί θα συμβούν όλα. Έρριξε μιὰ ματιά στο κατάχλωμο πρόσωπο του συντρόφου του και άμέσως άλλαξε όψι. 'Η φωνή του έγινε μαλακή αλλά σταθερή. Μὲ καταλάβετε κύριε Λάττερ; Θα πάτε στο σπίτι της λαϊδής Μάντον όπως είχαμε συμφωνήσει και θα φέρεσθε σάν να μὴν είχατε λάβει ποτέ αυτό το σημείωμα. "Αν δέν κάνετε ό,τι σας λέω... ότιδήποτε σας κάνει ή δέν σας κάνει ή Μαύρη Συμμορία, όσο και αν σας προστατεύση ή αστυνομία, θα έχετε να κάνετε μαζί μου και γνωρίζετε πολύ καλά τί σημαίνει αυτό.

—Και αν με συλλάβη ή σπείρα; μουρμούρισε ο Λάττερ.

—Θα συνεννοηθώ μαζί τους προσωπικώς διότι μ' ένοχλούν αυτοί οι άνθρωποι.

—Μά ξαίρετε περίπου τί άνθρωποι είναι; ρώτησε ο άλλος με αγωνία.

—"Όχι, πρὸς το παρόν... 'Ο άρχηγός τους φαίνεται έξυπνος, αλλά... έτσι είμαι και γώ! Έχουν δάλει στο νου τους να με καταστρέψουν... "Αν ή αστυνομία τους συλλάβη, θα με βγάλει από ένα κόπο... είδ' άλλως...

'Ο κόμης ανέδασε τους ώμους του και σηκώθηκε. Διευθύνθηκε με νωχέλεια πρὸς το γραφείο και πήρε ένα έντυπο.

—Τώρα, είπε, θα σας δώσω το πρόγραμμά σας για το Σέφιλντ. Κάποιος μου ανέφερε ότι βρίσκεται στην ύπηρεσία του σέρ Τζόν Μάντον ένας ένθουσιώδης τύπος, μισότρελλος, που λέγεται Δελμόλκι. Έχει αρκετά καλή εργασία, αλλά περνά τον καιρό του να δασκαλεύη την εργατιά. Έχει πολύ νεωτεριστικές ιδέες και σπρώχνει τους εργάτες σὲ αρκετά τολμηρά κατορθώματα. Είναι θερμόαιμος και γενναίος. Θέλω λοιπόν να μου τὸν βρῆτε και να του δώσετε πενήντα λίρες για να εργασθῇ μαζί μας... Μὴν ξεχάσετε να του πῆτε ότι του έστάλησαν από τὴν Ρωσία, από τὸν άρχηγό, και είσθε άπεσταλμένος του. Πρέπει να τὸν μεταχειριστούμε για κάποιον σχέδιο που ετοιμάζουμε. Θα βρῆτε λεπτομέρειες μέσα σ' αυτό το φάκελλο. Θα τὸν αφήσετε επίσης να διαλέξη δύο ή τρεῖς άνδρες για να τὸν βοηθήσουν.

'Ο κόμης έδωσε ένα κλειστό φάκελλο στο Λάττερ και πρόσθεσε.

—'Εσείς προσωπικώς θα ασχοληθῆτε για τὰ έκρηκτικά. Και

αν επιτύχη αυτό το σχέδιο, τρεῖς χιλιάδες άνδρες θα μείνουν άεργοι και ο μισθός σας γι' αυτό θα είναι χίλιες λίρες.

—Χίλιες λίρες!... μουρμούρισε ο Λάττερ. 'Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος;

—'Ο κόμης χαμογέλασε

—"Όχι, αν γίνη κανονικά ή εργασία και με σύστημα προπαντός. Μά... τί συμβαίνει; Δίπλα στο χέρι του ένα μικρό ήλεκτρικό κουδούνι άρχισε να χτυπά επανειλημμένως και επίμονα.

—'Ο κόμης σηκώθηκε και με απόλυτη ψυχραιμία μάζεψε όλα τὰ χαρτιά και τάβαζε στη' τσέπη του, ενώ το κουδούνι χτυπούσε εξακολουθητικά.

—Τί κάνει αυτός ο τρελλός! φώναξε με θυμό προχωρώντας πρὸς το χρηματοφυλάκιο, ενώ ο σύντροφός του κατάχλωμος τὸν άκολουθοῦσε.

'Ο κόμης πῆσε ένα μυστικό κουμπὶ στον τοίχο και το χρηματοφυλάκιο άνοιξε. Ήταν μιὰ πόρτα που ώδηγοῦσε σὲ μυστική έξοδο... Μόλις πῆξε κανείς το κουμπὶ, το δωμάτιο και ο διάδρομος έδυθίζοντο στο σκοτάδι και θα νόμιζε κανείς ότι δέν είχε περάσει ούτε γάτα από το γραφείο εκείνο.

Στὰ δωμάτια όπου πυρετωδώς εργαζόταν το προσωπικό, το πάτωμα, κάτω από κάθε γραφείο, άνοιγε για να κρύδωνται τὰ χαρτιά, ενώ έβγαιναν ένα σωρό βιβλία και λογαριασμοί του κυρίου Άτκινσον ως δικαιολογία...

Το κουδούνι εξακολουθοῦσε να χτυπά... 'Ο κόμης έννευρίμενος πετάχθηκε έξω από το χρηματοφυλάκιο και έτρεξε πρὸς τὴν πόρτα... Έκεῖ είδε να παρουσιάζεται ο ταμίας με τὴ μύτη ματωμένη και ένα ζευγάρι μπόττες στο χέρι.

—Τί συμβαίνει, Κοχέν; ρώτησε άπάτομα ο κόμης ενώ έδειχνε επιτακτικά ένα κάθισμα τὸν Λάττερ, ο όποιος τρέμοντας ύπήκουσε.

—Κάποιος με χτύπησε και μου άφησε αυτά τὰ παπούτσια...

—Νά σὲ πέρ' ο διάβολος! γι' αυτό μὰς άναστάτωσες παληάνθρωπε.

—Ναι... αλλά...

Εκείνη τὴ στιγμή μέσα στο διάδρομο άκούστηκε μιὰ φωνή κουκουβάγιας. 'Ο Κοχέν δέν κατάλαβε τίποτε. Ούτε ο Λάττερ άνησύχησε. 'Αλλ' ο κόμης τινάχτηκε σάν να τὸν είχε ήλεκτρίσει κάτι. Σφίγγοντας τὶς γροθιές του πετάχτηκε στο διάδρομο. 'Αλλά δέν προχώρησε...

Έμεινε άκίνητος. Στο δάθος του διαδρόμου διέκρινε ένα ύψηλο άνδρα κατάμαυρα ντυμένο.

'Ο φοβερός έχθρὸς τὸν κύτταξε λίγα λεπτά... Έπειτα άνοιξε τὴν πόρτα και έφυγε αφού τὴν κλείδωσε.

*
*

‘Ο Ντράμμοντ έφθασε στο σπίτι της λαίδης Μάντον ακριβώς την ώρα που έδιδετο το τσάι. Δυό υπηρέτες τον ύπεδέχθησαν και αφού πήραν τις βαλίτσες του τον ώδήγησαν στο σαλόνι. ‘Όταν έφθασε στην πόρτα, ο Χάγκ ρώτησε:

— Ποιά είναι ή κυρία Μάντον;

Οί υπηρέτες τον κύτταξαν με κάποια άπορία και ο ένας άπ’ αυτούς άπήντησε:

— ‘Η λαίδη είναι ή κυρία που σερβίρει το τσάι.

— Θεέ μου! Έκανα λάθος στο σπίτι! φώναξε ο Ντράμμοντ.

— Κάματε λάθος στο σπίτι; είπε ο υπηρέτης έκπληκτος.

Έκείνη τη στιγμή ή οικοδέσποινα ακούγοντας συζήτηση στην είσοδο, έτρεξε να δη τί συνέβη. Μόλις είχε λάβει το περίεργο γράμμα του φίλου μας και ήθελε να γνωρίση τον άγνωστο. Με το γλυκύτερό της χαμόγελο παρουσιάστηκε λέγοντας:

— ‘Ο κύριος Ντράμμοντ;

— Ναί... μουρμούρισε με προσποιητή στενοχώρια ο Χάγκ. ‘Αλλά... αλλά μου φαίνεται ότι έκανα ένα μεγάλο λάθος.

— Ένα πολύ φυσικό λάθος, σάς διαβεβαιώ! του άπήντησε με τρόπον, ώστε ν’ άκουσθη άπό τους άλλους καλεσμένους. ‘Ασφαλώς τη συνφάδα μου θα γνωρίσατε στο Ουίλσάτερ. ‘Εγώ, δυστυχώς, δέν μπόρεσα να έρθω, λόγω της άδιαθεσίας του συζύγου μου. Πάντως, γνωρίζω πολύ καλά τον εξάδελφό σας λόρδο Στάδελειν, ώστε είναι σάν να γνωρίζομαστε λιγάκι, δέν είναι έτσι; ρώτησε, προσφέροντάς του ένα φλυτζάνι τσάι.

— Μεγάλη ευγένεια έκ μέρους σας, λαίδη Μάντον, να παίρνετε έτσι το ζήτημα, άπήντησε ο Ντράμμοντ με χαμόγελο. Διότι εγώ βλέπω τον έαυτό μου σάν κάτι τρελλούς που μπαίνουν εκεί που άγγελιοι θα δίσταζαν να εισδύσουν.

— ‘Οχι πολύ κολακευτική παραβολή για σάς, είπε κάποιος πλησιάζοντας τον Χάγκ.

— Μήπως συμπεριλαμβάνεσθε στη δική μου κατηγορία και σεις; ρώτησε πονηρά ο Ντράμμοντ μόλις έφυγε ή λαίδη Μάντον άπό κοντά του.

‘Αλλά πριν προφθάση ν’ άπαντήση ο συνομιλητής του, ή οικοδέσποινα επέστρεψε και με ευγένεια είπε:

Κύριε Ντράμμοντ ο σύζυγός μου και γώ επιμένουμε εις το να μείνετε μαζί μας ως ότου τελειώσουν οι υποθέσεις που σάς κρατούν στο Σέφιλντ.

— Μά είναι πρωτοφανής ή ευγένεια και των δυό σας, λαίδη Μάντον.

— Πόσο καιρό λέτε να μείνετε;

— Τρεις-τέσσερδες μέρες, ίσως και περισσότερες, είπε ο Χάγκ κυττάζοντας προς το μέρος του Λάττερ.

Γιά μιá στιγμή ο δουλευτής του έρριξε μιá ματιά και συνωφρυνθή. ‘Επειτα όμως άνεγνώρισε τον ύψηλό και επιβλητικό άνδρα που είχε δη να κοιμάται μακαρίως στο γραφείο του σερ Βράϊαν Τζονστόουν. ‘Ο Λάττερ δέν είχε άμφιβολία ότι ήταν αντιπρόσωπος του νόμου. Και θαυμάζοντας το ύψηλό του ανάστημα και τους φαρδείς του ώμους, αισθάνθηκε ένα αίσθημα ασφαλείας και ανακουφίσεως. Αὐτός ο άνθρωπος ήταν δίχως άλλο ικανός να ξεπαστρέψη και τον άρχηγό άκόμη της μαύρης συμμορίας.

‘Ο Ντράμμοντ εξακολουθούσε πάντοτε να τον κυττάζει χωρίς να δείξη ότι τον άνεγνώριζε, ενώ συγχρόνως έλεγε στην οικοδέσποινα.

— Έξαρτάται άπό τις εργασίες μου λαίδη Μάντον, άλλ’ άν σάς ένοχλώ.

— Τί λέτε, κύριε Ντράμμοντ, όσο θέλετε μείνετε εδώ... έλατε να σάς συστήσω τους φίλους που φιλοξενώ.

‘Ο κύριος Λάττερ μόνο λίγο πρό του φαγητού κατάφερε να πή δυό λέξεις έμπιστευτικές στον Χάγκ. Συναντήθηκαν στο χώλλ όλίγα λεπτά, και ο Λάττερ ρώτησε.

— Έσείς δέν είστε στο γραφείο του σερ Βράϊαν χθές; έχετε καμμία σχέση με την άστυνομία;

— ‘Αμεση, στενοτάτη. Και τώρα κύριε Λάττερ είσθε τριγυρισμένος άπό τους ποιδ πιστούς άνδρες που σάς φυλάγουν άπηνήτησε ο Χάγκ.

Ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Βουλευτού ενώ ο Ντράμμοντ έμεινε άτάραχος.

— Και πώς ήρθατε εδώ κύριε Ντράμμοντ;

— Με το αυτοκίνητό μου! άπήντησε σοβαρά ο Χάγκ.

— Έννοώ στο σπίτι... στη διασκέδασι, έκανε ζωηρά ο Λάττερ.

— ‘Α! είπε ο Χάγκ με ύφος μυστηριώδες, αυτό θα μείνη μεταξύ μας, κύριε.

— ‘Απολύτως! είμαι ή έχεμύθια προσωποποιημένη.

— Λοιπόν έως αυτή τη στιγμή νόμιζα ότι ήμουν ένας τρομερός ψεύτης, αλλά ή οικοδέσποινα μου έδγαλε αυτή την έντύπωσι.

— Μά τί λέτε τώρα! φώναξε έκπληκτος ο Λάττερ.

— Μέσ’ τις ρόδες υπάρχουν άλλες ρόδες, εξηκολούθησε άκόμη πιο μυστηριωδώς ο Χάγκ. Μιá φοβερή πλεκτάνη μάς έχει περιστοιχίσει αλλά πρό παντός μήν φοδηθήτε. Οί άνδρες μου δέν θα άπομακρυνθούν άπό κοντά σας.

— Θεέ μου! κύριε Ντράμμοντ, τί θέλετε να πητε...

— Δέν θέλω να πώ τίποτε. Μόνο ένα πράγμα θα σάς πώ.

‘Εβαλε το χέρι του πάνω στον ώμο του Λάττερ.

— Να προσέχετε πολύ, εξακολούθησε, αυτόν τον άνθρωπο με το γενάκι.

«Ο Λάττερ ήταν πολύ απησχολημένος κυττάζοντας τὸν ἄνθρωπο πὸ κατέβαινε μετὰ τὴν οἰκοδόμησινα γιὰ νὰ δῇ τὴν κίνησι πὸ ἔκανε ὁ Χάγκ μετὰ τὸν ὥμο του πίσω ἀπ' τὴν κολῶνα.

«Ο Λάττερ ήταν ἀπὸ κείνους τοὺς δειλοὺς ἀνθρώπους πὸ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν καμμία δυσκολία, πὸ ἀγαποῦν τὰ εὐκολὰ κέρδη χωρὶς νὰ διστάζουν νὰ φθάνουν στὸ ἔγκλημα, ἀπὸ φόβο καὶ ὄχι, βέβαια, ἀπὸ γενναιοῦτητα. Καὶ τώρα πὸ αἰσθανόταν κοντὰ τοῦ αὐτὸν τὸν ἡλίθιο ἀντιπρόσωπο τῆς ἀστυνομίας, πὸ εἶχε περάσει τὸ ἀπόγευμα νὰ κορτάρῃ τὴν οἰκοδόμησινα, τὸ αἰσθημα τῆς ἀσφαλείας τὸν καθυσύχαιε λιγάκι, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἀγνωστος μετὰ τὸ γενάκι; Τί σκοποὺς εἶχε ἄραγε; Ὡστε δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ κἀνῇ τίποτε ἐν ὧσιν θὰ εἶχε τὸν Ντράμμοντ κοντὰ του. Μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχα, ἐκεῖνος θὰ τὸν προστάτευε. Δὲν γινώριζε τὸν διπλὸ ρόλο πὸ ἔπαιζε.

Αὐτὲς οἱ τρομερὲς σκέψεις βασάνιζαν τὸν βουλευτὴ δταν ἔπασσε στὸ κρεβάτι του νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ καρδιά του εἶχε πάψει νὰ λειτουργῇ. Ἦταν φαντασία; Ἦταν φόβος; Ἦ μήπως πραγματικὰ ἓνας ἄνδρας στέκταν ὀρθος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ του;

Κρύος ἰδρώτας, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὸ μέτωπό του. Κάθησε στὸ κρεβάτι καὶ μετὰ ἀγωνία κύτταξε τὸ ἀκίνητο πρόσωπο πὸ ὅσιν ἀγαλμα εἶχε σταθῇ μπροστά του. Ἐτοιμάστηκε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε μέσα τὸ λαιμό του. Κατὰχλωμος, τρέμοντας ξάπλωσε πάνω στὸ κρεβάτι του, ἐνῶ ὁ Χάγκ Ντράμμοντ ἔλεγε εὐθυμῶς.

— Ὡραῖες πιτζάμες φορᾶτε καὶ σύμφωνα καλτσάκια ὅλα πράγματα πολυτελείας

— Πῶς τολμᾶς νὰ μπαίνης ἔτσι στὸ δωμάτιό μου; μούγκρισε ὁ Λάττερ.

— Χά! χά! Μὴν ξεχνᾶς τὴν ἐντολὴ πὸ ἔχω, φίλε μου. Νὰ σὲ φυλάξω καὶ νὰ σὲ προστατεύω ἀπὸ κάθε κακὸ... Νὰ σοῦ πῶ ὁ μὴν κατὶ; ἔχασες νὰ πλύνῃς τὰ δόντια σου.

— Ἐννοεῖς ὅτι ἦσουν ἐδῶ μέσα δταν γδυνόμουν. Εἶπε μετὰ θυμὸ ὁ Λάττερ. Ἐπερνᾶς τὰ δικαιώματά σου καὶ θὰ σὲ ἀναφέρω στὸ σὲρ Βράϊαν, μόλις ἐπιστρέψω στὸ Λονδῖνο.

— Ἀκριβῶς, κύριε Λάττερ. Ἀλλὰ πότε σκοπεύετε νὰ πάτε στὸ Λονδῖνο; ρώτησε ὁ Ντράμμοντ μετὰ ἀτάραχο ὕφος. Γιὰ νὰ παίξω μετὰ ἀνοιχτὸ χαρτὶ τὸ παιχνίδι μας; Τὸ γράμμα πὸ λάβατε, τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ γράμμα... πὸ σᾶς προειδοποιοῦσε γιὰ τὸ μέλλον, δὲν εἶναι γιὰ σᾶς καὶ τόσο ἀνώνυμο, μὲ φαίνεται. Μετὰ ἄλλα λόγια, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ἀπὸ ποῖον ἐστάλη.

— Ὄχι! ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Ἐαῖρω ὅτι ἦρθε ἀπὸ μιὰ ἐλεεινὴ σπεῖρα, πὸ τελευταίως ἔχει κἀναι ἓνα σωρὸ κακουργήματα καὶ

γι' αὐτὸ τὸ λόγο ζήτησα τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας.

— Ἀκριβῶς, κύριε Λάττερ! Καὶ ἡ τύχη μ' ἔφερε νὰ ἐκπληρώσω αὐτὸ τὸν ρόλο.

— Τί ἐνοούσατε, δταν μετὰ προειδοποιήσατε πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Μπα, τίποτα! Ἦταν χωρατὸ γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω λιγάκι, κύριε Λάττερ. Ὁ πραγματικὸς κίνδυνος δὲν βρίσκεται ἐκεῖ.

— Ποῦ;

— Πολὺ πιθανὸν ἐκεῖ πὸ δὲν τὸν φαντάζεσθε, ἔκανε ὁ Ντράμμοντ μετὰ αἰνιγματικὸ ὕφος.

— Αὐριο θὰ φύγω. Καὶ ἔως τότε ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς, φώναξε ὁ Λάττερ.

— Ἀκριβῶς, μουρμούρισε ὁ Χάγκ. Ὡστε τελειώσατε γρηγορώτερα τὴν ἐργασία σας.

— Ναί! Γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβῆς σήμερα τὸ ἀπόγευμα, πρὶν φθάσετε.

— Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπόθεσις πὸ σᾶς ἔφερε στὸ Σέφιλδ;

— Κυρίως. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐξέταση, κύριε Ντράμμοντ. Νὰ μ' ἀφήσετε ἡσυχο, διότι θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Δοιπόν, δὲν θὰ μπορέσετε, κύριε Λάττερ... τοῦλάχιστον ὄχι ἀκόμα...

Ὁ Κάρολος Λάττερ κύτταξε γιὰ κάμποση ὥρα τὸ ἀκίνητο πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ συζήτησις ἔπαιρνε πάποια περίεργη στροφή. Μιὰ στροφή πὸ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε διόλου, πὸ τὸν τρόμαζε σχεδόν, χωρὶς λόγο.

— Μήπως νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ μυστηριώδης μαύρη συμμορία ἐγκρίνει τὴν ἐργασία πὸ τελειώσατε σήμερα τὸ ἀπόγευμα; ρώτησε ἡρεμῶς ὁ Ντράμμοντ.

— Πῶς θέλετε νὰ εἰπῶ τί ἐγκρίνουν αὐτοὶ οἱ παληοὶ ἄνθρωποι; φώναξε μετὰ θυμὸ ὁ βουλευτής. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν γνωρίζουν τίποτε γιὰ τίς ὑποθέσεις μου.

— ἔχετε πολὺ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ κύριο Δελμόλκ καὶ στοὺς φίλους πὸ διάλεξε;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ βουλευτής τὰ ἔχασε, ἡ ἀναπνοὴ του σταμάτησε καὶ ἡ φωνὴ του ἐγὼκε σπασμοδικὰ καθὼς ρώτησε:

— Πῶς... πῶς... γνωρίζετε τὸν Δελμόλκ;

Ὁ Ντράμμοντ χαμογέλασε.

— Μπορῶ ν' ἀπαντήσω μετὰ μιὰ ἴδια περίπου ἐρώτησι κύριε Λάττερ: Ἐσεῖς πῶς τὸν γνωρίζετε;

— Τὸν συνήντησα σήμερα τ' ἀπόγευμα γιὰ πολιτικὴ ὑπόθεσι. φώναξε ὁ ἄλλος κυττάζοντας κατὰματα τὸν συνομιλητὴ του πὸ εἶχε πάρει ἓνα περίεργο αὐτηρὸ καὶ ἐνεργητικὸ ὕφος. Νομίζεις ὅτι εἶχε τρελλαθῇ.

—Μήπως είναι αδιακρισία να ζητήσω τίνος φύσεως ήταν περὶ τοῦ ζήτημα.

—Ναί! μουρμούρισε ὁ Λάττερ, ἦταν ιδιωτικῆς φύσεως.

—Αὐτὸ δὲν τὸ φαντάστηκα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπιμένετε νὰ μὴ μιλήσετε θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Σήμερα τὸ ἀπόγευμα διωργανώσατε μιὰ συνωμοσία γιὰ νὰ ρίξετε δυναμίτη σ' ἓνα ἐργοστάσιο καὶ νὰ ἀφήσετε ἀεργούς τρεῖς χιλιάδες ἐργάτας γιὰ τρεῖς μῆνες τὸ λιγώτερο.

—Ψέμα! φώναξε ὁ Λάττερ ἄγρια.

—Ὁ λόγος ποῦ σ' ἐσπρωχνε νὰ κάνης αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ἦταν ταπεινός. Ἦταν τὸ χρήμα. Δὲν γνωρίζω τὸ ποσὸν καὶ δὲν γνωρίζω ποιὸς θὰ σοῦ τὰ ἔδινε ὡς χθές τὸ δράδυ.

Τώρα ὁ Λάττερ ἔτρεμε σύσσωμος σφίγγοντας νευρικὰ τὰ σεντόνια του, ἐνῶ ὁ συνομιλητὴς του ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀγωνία του ἔλεγε.

—Μὲ εἶδατε χθές δράδυ κύριε Λάττερ, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἄνεκάλυφα μάλιστα τὸ καταφύγιόν σας.

—Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! ποιὸς εἶστε! Δὲν εἶστε ἡ ἀστυνομία; φώναξε μὲ φρίκη ὁ Βουλευτής.

—Ὅχι, δὲν εἶμαι! εἶπε πλησιάζοντας τὸν Λάττερ ποῦ ἀνάνδρα προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῇ. Δὲν εἶμαι ἡ ἀστυνομία, ἔλεεινὸ πλάσμα! Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας.

Ὁ Λάττερ αἰσθάνθηκε τὸ δυνατό χέρι τοῦ ἀντιπάλου του πάνω στὸν ὦμο του. Ὁ φόβος τὸν πάγωνε... ἡ φρίκη τὸν ζάλιζε. Ἦταν ἀνέκωνος νὰ μιλήσῃ, ἀνέκωνος γιὰ τὴν ἐλαχίστη κίνησι! Μόνο δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ λυγμοὶ ἐπνιγαν τὴ φωνή του.

Αἰφνης αἰσθάνθηκε ἓνα χονδρὸ σχοινὶ νὰ σφίγγῃ τὰ πόδια του, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἐξακολούθησε ψύχραιμα.

—Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης συμμορίας κύριε Λάττερ, τῆς συμμορίας ποῦ δημιουργήθηκε μὲ μόνον σκοπὸ νὰ σὰς ἐξολοθρεύσῃ ὅλους. Καὶρὸ τώρα οἱ σύντροφοί σας σκορποῦσαν στὸν κόσμον τὸ ἐλεεινὸ ἐκεῖνο δηλητήριον. Κανένας ἀπὸ σὰς δὲν πιστεύει ὅ,τι λέγει, ὅ,τι προπαγανδίζει. Ὁ μόνος σας στόχος ἦταν τὸ χρήμα, καὶ μόνον τὸ χρήμα. Ἐκεμαλλευτήκατε τῇ φτώχειᾳ. Πήρατε ἀνθρώπους ποῦ πονοῦσαν γιὰ νὰ τοὺς κάνετε κακούργους. Δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε Λάττερ;

Ὁ Βουλευτὴς προσπάθησε νὰ ἀμυνθῇ, ἀλλ' ἦταν δεμένος στὸ κρεβάτι.

—Σὰς παρακολοῦθω τώρα πολὺν καιρὸ... ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ στὸ Μάντσεστερ δέκα ἄνδρες βρέθηκαν σκοτωμένοι. Καὶ ὁ φονιάς εἶσατε σεῖς, κύριε Λάττερ. Σεῖς, καὶ κανεὶς ἄλλος. Ἄλλ' ἐκεῖ νῆ τὴν ἐποχὴ εἶχα σπουδαιότερες ἀσχολίες καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ κάνω τίποτα. Πάντως βλέπετε ὅτι εἶμαι πολὺ καλὰ πληροφορημένος ὁ σύντροφός σου Δελμόλιν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πιὸ ἐμπιστο ἄνθρωπο τῆς συντροφιάς μας. Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ντράμ-

μοντ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χονδρὴ πλάκα, τετράγωνη, μὲ μιὰ τρύπα στὸ κέντρον.

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν περίμενα ὅτι θὰ πηγαίνατε στὴν ἀστυνομία μὲ τὸ σημειωμά μου, κύριε Λάττερ. Ἦταν ἀληθινὰ μεγάλῃ τύχῃ νὰ βρεθῶ ἐκεῖ ἐκείνη τῇ στιγμῇ μ' ὅλον ὅτι ἀναγκάστηκα ν' ἀλλάξω λιγάνι τὰ σχέδιά μου καὶ τώρα εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ βρίσκωμαι μέσα ἐδῶ ἀφοῦ ὁ καλὸς καὶ ἀγαπητὸς Μακίθερ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του βρίσκεται ἔξω στὸν κήπο... Ἄς μιλήσουμε τώρα γιὰ τίς δουλειές μας...

Ὁ Χάγκ πλησίασε τὸν δεμένο βουλευτὴ ἐνῶ ἐκεῖνος γούρλωνε γεμάτος φρίκη τὰ μάτια του.

—Ἡ πεποιθήσίς μας εἶναι, ὅτι πρέπει ἡ τιμωρία νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ ἐγκλημα. Λοιπὸν σήμερα τὸ ἀπόγευμα εἶχατε σχεδιάσει νὰ καταστρέψετε χιλιάδες ἀνθρώπων μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κερδίσετε ὀλίγα χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι κύριε Βουλευτά; Ἴδου λοιπὸν, πρόσθεσε δείχνοντας τὴν τετράγωνη πλάκα. Αὐτὸ ποῦ βλέπετε βρέθηκε πάνω στὸν Δελμόλιν ὀλίγο πρὶν τὸν μεταφέρω στ' ἡ βίλλα ὅπου φυλάγω μὲ τόση ἐπιμέλεια τῇ συλλογῇ μου. Εἶναι ἓνα ἐκρηκτικὸ ποῦ προωριζόταν νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ χιλιάδες ὑπάρξεις. Λοιπὸν τώρα προτείνω κύριε Λάττερ νὰ τὸ βάλετε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας καὶ νὰ τ' ἀνάψω. Γιὰ νὰ γίνῃ ἐκρηκτικὸ θὰ χρειασθῇ τρία λεπτά. Ἄν λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ κατορθώσετε νὰ φύγετε, τότε... μὲ γειά σας μὲ χαρά σας. Ἄν ὅμως μένετε, θὰ δῆτε ἓνα θαυμάσιο πυροτέχνημα. Δὲν νομίζετε;

Ὁ Ντράμ μόνον μερικὰ λεπτά παρηκολούθησε τὸν τρομαγμένο αἰχμαλώτ του νὰ παλεύῃ ἀπελπισμένα γιὰ νὰ λύσῃ τὸ σχοινί. Ἐπειτα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε ἐνῶ ὁ Λάττερ ἔβγαλε ἓνα μουγκριτὸ ἀπελπισίας. Ἡ ἀγωνία του αὐξάνε. Τὰ μάτια του ἔμεναν καρφωμένα πάνω στὴν ἀναμμένη πλάκα.

Ἡ φωτιὰ προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ, καὶ ἔξαφνα αἰσθάνθηκε ἓνα τρομερὸ τράνταγμα στὸ μυαλὸ καὶ, τίποτ' ἄλλο...

Τέσσερα λεπτά ἀργότερα ὁ Ντράμ μόνον παρουσιάστηκε πάλι μάζεψε τὴ στάχτη ποῦ εἶχε σκορπιστῇ στὸ πάτωμα. Ἄφησε τὸ σχοινὶ τοῦ αἰχμαλώτου καὶ τὸν ξάπλωσε πάλι στὸ κρεβάτι του. Γιὰ κάμποση ὥρα τὸν κύτταζε σκεπτικὸς, ὕστερα εἶπε:

—Ποιητικὴ δικαιοσύνη, καὶ μὰς δγάζει καὶ ἀπὸ πολλὰς σκοτούρες.

Ἀφοῦ ἔσβυσε τὸ φῶς, σιγὰ σιγὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Πολὺ περίεργο πρᾶμα Μακίθερ, ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ὁ σερ Βράιαν Τζόνστοουν, λές ὅτι τὴν ἐπομένη τὸ πρωτὶ βρήκες τὸν κύριο Λάττερ τρελλό;

—Τρελλὸς ὅσο δὲν γίνεται, κύριε! ἀπήντησε ὁ Μακίθερ κυττάζοντας τὸν Ντράμ μόνον ποῦχε ξαπλώσει τεμπέλικα σὲ μιὰ πολυ-

θρόνα κι' έτοιμαζόταν νά τόν πάρη... Δέν είναι έτσι, Χάγκ;

— Απολύτως μωρολόξ, φίλε μου.

— Πηδοῦσε, εξαπολούθησε ὁ Μακίδερ καί ἰδίως ὅταν ἔφθανε στό πόδι τοῦ κρεββατιοῦ ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι φρίκης καί ἔτρεχε ἀγριεμένος. Τό εἶδατε αὐτό κύριε Ντράμμοντ;

— Ἀγαπητέ μου φίλε, ἦταν μόλις δέκα τὸ πρῶτ καί ἤμουν ἀγουροξυπνημένος! ἀπήντησε ὁ Χάγκ μ' ἓνα βαθὺ χασμουρητὸ ἀνάδοντας ἓνα τσιγάρο.

— Ὅπως δὴποτε, εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἐγκληματολογίας δὲν εἶχατε καμμιά ἀνησυχία μὲ τὴν περίφημη Μαύρη συμμορία;

— Ὅχι, κύριε! Ἄλλως τε, σὰς τὸ ἔλεγα, δὲν θὰ τολμήσουν δεύτερη φορὰ νὰ τὰ δάλουν μαζὶ μου! εἶπε ὁ Μακίδερ μὲ καμμάρι. Ἄν καί τὴν ὥρα πού ἔπαιρνα τὸν σιδηρόδρομο, ὁ φύλακας μου εἶπε ὅτι εἶχε δὴ ἓνα σωρὸ ἀνδρες μὲ μαῦρες μάσκες νὰ συζητοῦν. Ἀλλὰ ἡ φαντασία δουλεύει παντοῦ. Ὅλοι εἶναι τρομοκρατημένοι.

Ὁ σερ Βράϊαν κούνησε σκεπτικὸς τὸ κεφάλι. «Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μάθω γιὰ ποιοὺ λόγους τρελλάθηκε ὁ Λάττερ.»

Ὁ Ντράμμοντ τοῦρριζε μιὰ κουρασμένη ματιὰ καί εἶπε.

— Ἐλα θεέ μου! μὰ Τόμκινς παιδί μου, τὸ ὥραϊο τέλει πού χανε στίς λαϊδὲς Μάντον...

ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
**

Τὸ Λονδίνο ἔγινε ἀνάστατο μὲ τίς ἐξαφα νίσεις καί τὴν τρομερὴ ἀσθένεια τοῦ Βουλευτοῦ Λάττερ.

Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι γινώριζαν ἀπὸ τὸν νυχτοφύλακα Γκέϊ ὁ ὁποῖος διατείνεται ὅτι εἶχε δὴ τρεῖς ἀνθρώπους δεμένους νὰ δέρνονται ἀπὸ καμμιά δεκαριά μασκοφορεμένους ἀνδρες κατὰ μαυρα ντυμένους. Ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ἐναντίον τῆς τρομερῆς αὐτῆς Μαύρης συμμορίας πού εἶχε γίνει τὸ φόβητρο τῆς κοινωνίας δλα τὰ πρόσωπα πού εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἦσαν ἐντιμα καί πρώτης τάξεως ἡθικῆς.

Ἡ κατακραυγὴ ἐναντίον τῆς Συμμορίας ἦταν μεγάλῃ. Κι' ἔγινε ἀκόμη περισσότερὴ ὅταν ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἐφημερίδος ἔλαβε αὐτῇ τῇ δακτυλογραφημένη ἐπιστολή.

«Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἱστορία πού διέδωσε ὁ φύλακας κύριος Γκέϊ, καί τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καινοῦ, θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως ἀληθινή. Οἱ τρεῖς ἀνδρες, πού εἶδε δεμένους, εἶχαν προσληφθῇ ἀπὸ κάτι ἐλέεινὰ ὑποκείμενα γιὰ νὰ ἀνατινάξουν τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καί ν' ἀφήσουν ἀεργούς χιλιάδες ὑπαλλήλων. Ἡ πηγὴ τῆς φρικτῆς αὐτῆς σπείρας βρίσκεται σὲ ξένο κράτος. Ὁ κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ λαοῦ, καί μεγάλα κέρδη εἰς δάρος τῶν πτωχῶν»

Γιὰ τοὺς ἀποστόλους αὐτοὺς τῆς ἀναρχίας καί τῆς καταστροφῆς, ἔχει ἰδρυθῇ ἓνα καταφύγιο ὅπου οἱ κανόνες τοῦ σοσιαλισμοῦ ἐπιβάλλονται καί τηροῦνται ἀμείλικτα.

Οἱ τρεῖς ἀνδρες πού ἐξαφανίστηκαν στὸ Σέφιλδ βρίσκονται ἐκεῖ αὐτῇ τῇ στιγμῇ, ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐρκετὰ ἀκόμη δωμάτια γιὰ ἄλλους. Ὁ κύριος Καρόλος Λάττερ ἂν δὲν τρελλαινόταν θὰ πῆγαινε νὰ τοὺς συναντήσῃ. Ἀλλ' ὅσο ποιοὶ ἔξυπνος εἶναι ὁ κακοῦργος τόσο χειρότερη καί ἡ τιμωρία καί ὁ Λάττερ ἦταν ἔξυπνος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄλλοι ἀφελέστεροι καί εἶναι τύχη γι' αὐτοὺς πού ὑπάρχει ἡ μαύρη συμμορία».

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ

Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ ὅταν ἐδημοσιεύθη ἔβαλε σὲ σκέψι καί σὲ ἀπορία τὸν κόσμον.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἡ μόνη κουβέντα ἡ μόνη συζήτησις... ἀλλὰ ὅπως δλα ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ σιγὰ σιγὰ πέρασε στὴ λήθη. Μόνο δυὸ ἀνθρώποι δὲν ἠσύχαζαν, κι' αὐτοὶ ἦσαν ὁ κόμης Ζαντόβα καί ὁ Οὐέλλιαμ Ἀτκινσον. Ὁ φόβος τοὺς εἶχε καταλάβει σὲ τέτοιον σημεῖο πού δὲν ἐνοοῦσαν σχεδὸν νὰ μένουν μόνοι. Ἰδίως τὸ πάθημα τοῦ Λάττερ τοὺς προξενοῦσε φρίκη. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ θύματος ἐπανειλημένως εἶχε πάει στὴν ἀστυνομία καί ἐπέμενε ὅτι ἡ τρέλλα τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν ἦταν τυχαῖο πρᾶγμα ὅτι ἡ Μαύρη Συμμορία δίχως ἄλλο εἶχε παίξει σπουδαῖο ρόλο. Ὁ Μακίδερ πού ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ὑπόληψί του σκέφτηκε ν' ἐξετάσῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ τὸν Ντράμμοντ, καί νὰ δῇ ἂν ὁ σύντροφός του δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε τὸ ἀνώμαλο στὸ σπῆτι τῆς λαϊδὲς Μάντον. Μία μέρα λοιπόν, πού θυσιζόμενος σὲ σκέψεις ὁ ντετέκτιβ προχωροῦσε στὴ λεωφόρο, μιὰ πολυτελὲς Ρόλλς σταμάτησε δίπλα του καί μιὰ εὐθυμῇ φωνὴ φώναξε.

— Στὸν οὐρανὸ τὸν γύρευα στὴ γῇ τὸν δρῆκα.

— Καλημέρα σας Κάπταιν Ντράμμοντ, ἀκριβῶς σπῆτι σας πῆγαινα, ἀπήντησε ὁ Μακίδερ.

— Μὰ δὲν βλέπετε φίλε μου πού βρίσκεσαι; Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἓνα κόκτεϊλ μᾶς περιμένει. Ἐλα καί κεῖ μου λές τίς στενοχώριες σου.

Καί ἀνοίγοντας τὴν πόρτα προχώρησαν μέσα στὸ ξενοδοχεῖο.

— Κατόπιν μεγάλῃς παρατηρήσεως καί μελέτης, φίλε μου, εἶπε ὁ Χάγκ, ἔχω βγάλει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχει κάτι καλύτερο νὰ κάνῃ κανεὶς στίς ἐνδεκα τὸ πρῶτ ἀπὸ τοῦ νὰ πίνῃ ἓνα κόκτεϊλ.

— Τί; ρώτησε κάπως ἀνήσυχος ὁ Μακίδερ.

— Νὰ πίνῃ κανεὶς δύο!

Ὁ ντετέκτιβ χαμογέλασε καί σκέφθηκε ὅτι ἐκεῖνον ἡ πεῖρα

του διδασκε ότι δεν υπήρχε μεγαλύτερος γαίταρος στον κόσμο από τον Ντράμμοντ!

—Μήπως υπάρχει πουθενά καμμιά γωνίτσα για να συζητήσουμε ήσυχα, κάπταιν Ντράμμοντ;

—Νά, εκεί στη γωνιά δεν είναι ώρατα;

—Θαυμάσια! είπε ντετέκτιβ, παίρνοντας το κοκτέιλ του και αλλάζοντας θέσι..

—Όταν κάθισαν ο Χάγκ ρώτησε.

—Τι τρέχει λοιπόν;

—Πρόκειται γι' αυτή τη δουλειά του Σέφιλντ, φαντάζομαι ότι διάβάσεις τις ανακοινώσεις του αρχηγού της Μαύρης Συμμορίας.

—Έρριξα μια ματιά το πρωί παίρνοντας τον καφέ μου, θρίσκω ότι είναι καλή προσπάθεια αυτή.

—'Ο κόσμος νομίζει ότι είναι παραμύθια όλ' αυτά, άλλ' εγώ ξαίρω ότι δεν είναι, είπε ο Μακίβερ, διότι το γράμμα ήταν δακτυλογραφημένο με τον ίδιο τρόπο που είχαν γραφή και οι άλλες σημειώσεις.

—Τί λές; Έκανε με θαυμασμό ο Ντράμμοντ. Μά εσύ παιδί μου είσαι σπουδαίος.

—'Ο ντετέκτιβ συνωφρυνώθη.

—Τώρα σάς παρακαλώ Κάπταιν Ντράμμοντ προσέξτε λιγάκι. 'Από διάφορα συμπεράσματα αρχίζω να νομίζω ότι η τρέλλα του κυρίου Λάττερ έχει σχέσι με την Μαύρη συμμορία. 'Η μάλλον κατά βάθος μου φαίνεται ότι ήταν τυχαία σύμπτωσης, μ' όλα ταύτα θάδινω ότι έχω για να μάθω την άφορμή της παραφροσύνης του Βουλευτού.

—Μά είναι έντελως τρελλός; ρώτησε ο Ντράμμοντ με έπληξι.

—Έντελώς. 'Ο αδελφός του τον είδε και κατόπιν ήρθε και με βρήκε. Διατείνεται ότι το χειρότερο σύμπτωμα είναι η φρίκη. Νομίζει διαρκώς ότι κάτι βλέπει στο πόδι του κρεββατιού και δγάζει φωνές και γουρλώνει τα μάτια. 'Ο αδελφός του έχει την πεποίθησι ότι κάτι συνέβη, ότι κάτι φοβερό είδε που τον τρέλλανε. 'Εγώ όμως το βρίσκω λιγάκι εξεζητημένο. Τί μπορούσε να συμβή το τόσο τρομερό μέσα στο σπίτι της λαίδης Μάντον;

—Μά ασφαλώς, είπε Ντράμμοντ.

—Τώρα, έσείς μπήκατε στο δωμάτιό του, το εξετάσατε, και έπισταμένως μάλιστα δεν είναι έτσι;

—Κύτταξα ακόμη και κάτω απ' το κρεβάτι, είπε γελώντας ο Ντράμμοντ.

—Και δεν υπήρχε τίποτα εκεί κάτω; Ούτε θέσι να κρυφτή κανείς;

—Τίποτε... Λοιπόν, αγαπητή μου αλεπού, είπε ο Ντράμμοντ πίνοντας μονορούφι το κοκτέιλ του, αν αυτός ο έξυπνος αδελφός του κυρίου Λάττερ έχη δίκιο στις υποψίες του, τότε θα τον τρέλ-
λανα εγώ.

—'Ο Μακίβερ συνωφρυνώθη.

—Πόσο θα ήθελα να μιλήσετε σοβαρά Κάπταιν Ντράμμοντ. 'Υπάρχουν και άλλα πράγματα εκτός από το κοκτέιλ στη ζωή, και αυτό το ζήτημα είναι σοβαρό. Πήτε μου, δεν ακούσατε τίποτε τη νύχτα; Δεν έχετε τίποτε να μου πείτε που να με φωτίσει;

—Μόνο το ροχαλιτό το του γείονα, απήντησε ο Χάγκ χαμογελώντας. 'Αλλ' έξαφνα έγινε σοβαρός και σκύδοντας πάνω στο τραπέζι κύτταξε κατάμματα τον σύντροφό του.

—Νομίζω ότι πρέπει Μακίβερ να συμπαιράνης ότι η τρέλλα του Λάττερ προήλθε από τα φαντάσματα του παρελθόντος και από τον φόβο του παρόντος. Μιά τρομερή τιμωρία, Μακίβερ, για πράγματα που έκανε και δεν έπρεπε να κάνει. Μιά τιμωρία που έρθε τη νύχτα. Τότε μόνον έπιστρέφουν τα φαντάσματα, τη νύχτα Μακίβερ.

Το πρόσωπο του ντετέκτιβ είχε γίνει σοβαρό και ταραγμένο. 'Ηταν τόσο άστείο που ο Ντράμμοντ ξεκαρδίστηκε λέγοντας: «'Ωραία δεν τα λέω; και σημείωσε, ότι ήπια μόνο ένα κοκτέιλ. Τί θ' ακούσης στο τρίτο»

—Ευχαριστώ πολύ, Κάπταιν Ντράμμοντ, αλλά αυτά με φθάνουν διότι δεν έχωμε δούνα-λαβείν με τα φαντάσματα έμεις οι αστυνομικοί, είπε γελώντας ο ντετέκτιβ.

—Τί να σάς κάνω, δεν μπορώ να σάς φωτίσω περισσότερο, αυτό είναι η εγώ... ξαίρω ότι δεν είμαι ώραίος αλλά...

—Νομίζω ότι δεν θ' ανησυχήσω ούτε για την μία περίπτωση ούτε για την άλλη, απήντησε ο Μακίβερ και σηκώθηκε για να φύγη.

—Πολύ σωστά, εσύ ξαίρεις ποιά πολλά από μένα, δεν θέλεις άλλο ποτηράκι;

—'Οχι ευχαριστώ, με περιμένει άλλη εργασία.

—'Ο ντετέκτιβ πήρε το καπέλλο του και ο Ντράμμοντ τον συνώδευσε έως την πόρτα.

—Χαιρετισμούς στον Τόμ-Τόμ.

—'Ο σερ Βράταν δεν είναι στο γραφείο σήμερα το πρωί, απήντησε ψυχρά ο αστυνομικός. Καλημέρα σας κύριε!

Μ' ένα έλαφρό χαμόγελο ο Ντράμμοντ κύτταξε τον σύντροφό του να απομακρύνεται και σιγά-σιγά να χάνεται μέσα στο πλήθος. 'Επειτα σκεπτικώς επέστρεψε στη θέσι του.

—Βάλε επτά ποτηρία! είπε στο γκαρσόνι, μόλις κάθισε.

—'Αν επέστρεφε εκείνη τη στιγμή ο Μακίβερ θα έδλεπε από τα διάφορα τραπέζια να σηκώνονται άνθρωποι και να κάθονται δίπλα στον Ντράμμοντ.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Πέτρος Δάρρελ ανάβοντας ένα τσιγάρο. Τί σου είπε πάλι αυτός;

—Τίποτα το ενδιαφέρον, απάντησε ο Ντράμμοντ. Του είπα

τήν αλήθεια κι' αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ μὲ πιστέψῃ... Ὁ Ἄλτζι ἐπεστρεψε;

—Σήμερα τὸ πρωτὶ, εἶπε ὁ Τέντ Ἑρνιμάμ. Θάρχεται ἐδῶ αὐτὴ τῇ στυγμῇ... Εἶχε λίγες σκοτούρες... Νάτος, ἔρχεται, εἶπε βλέποντάς τον στὸ κατώφλι.

Ὅλοι γέλασαν. Ἀλλ' ὅταν εἶδαν τὸν Ἄλτζι Λογκούερθ νὰ νὰ πλησιάσῃ μὲ δεμένο χέρι ἀνησύχησαν.

—Τί τρέχει Ἄλτζι; ρώτησε ὁ Χάγκ.

—Αὐτὸ τὸ τέρας ὁ Δελμόλικ μου τράβηξε μιὰ μαχαιριά, ἀλλὰ τὸν δέσαμε μ' ἓνα σκοινὶ καὶ τὸν ρίξαμε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ σβύσῃ ἡ φωτιά του! Τώρα εἶν' ἐν τάξει. Κι' ἂν τοὺς ἀφήσωμε ἀκόμη λίγο θὰ σκοτώσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Φίνα, παιδί μου, φίνα!

Ὁ Ντράμμοντ ἀδίασε τὸ ποτήρι του γελώντας.

—Ἐχομε σχηματίζει ἐκεῖ πέρα τὸ πρῶτο Βρεττανικὸ Σοδιέ. Ζήτω! Λοιπὸν, παιδιά, σήμερα τὸ βράδυ, στὶς δέκα, στὸ ἴδιο μέρος. Ἐσύ, Ἄλτζι, λόγῳ τοῦ χεριού σου, θ' ἀναθέσῃς στὸν Τέντ τὴν ἐργασία σου. Ἐχεις ὅλες τίς ὁδηγίες;

—Στὴν τσέπη μου. Ἀλλά, Χάγκ, μπορῶ πολὺ εὐκολα...

—Σὲ παρακαλῶ, δός τα στὸν Τέντ. Δὲν δέχομαι ἀντιρρήσεις. Ἐχομε μιὰ νόστιμη ἐκστρατεία. Λοιπὸν, διάβαζε, Τέντ... Ἡ Φύλλις κι' ἐγὼ θὰ φάμε μὲ κάτι συγγενεῖς, εἶπε ὁ Χάγκ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγο ἡ συγκέντρωση διελύθη μὲ τὴν ἴδια φυσικότητα ποὺ εἶχε γίνει. Ὁ Τέντ ἔμεινε μόνος, θυσιζόμενος στὴν ἀνάγνωσι.

Ἐπτά φορές διάβασε τὸ γράμμα ποὺ τοῦχε δώσει ὁ Ἄλτζι, κατόπιν τὸ ἔριξε στὴ φωτιά καὶ παρακολούθησε τὴ φλόγα ποὺ σιγά-σιγά ἔτρωγε τὸ χαρτί.

Ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἔμεινε ἴχνος ἀπὸ τὸ σημείωμα ἔφυγε γιὰ νὰ συναγερθῇ μὲ τὸν πατέρα του τὸν σὲρ Ἑρνιμάμ στὴ λέσχη τοῦ Πάλλ.

Ἄν ὁ ἔντιμος αὐτὸς κύριος γνώριζε τὴν ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὁ μοναχογιός του, δὲν θὰ διασκέδαζε βέβαια μὲ τόση εὐθυμία ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Διότι ἡ ἀποτυχία τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἦταν ἡ φυλακὴ... ἡ καμμιά μαχαιριά στὴν πλάτη!...

* *

Ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσε ποτὲ νὰ νικηθῇ ὁ Ντράμμοντ, ὅτι μποροῦσε νὰ βρεθῇ αἰχμάλωτος, ποτὲ δὲν εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν συντρόφων του. Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι ἦταν πάντοτε ἀσύλληπτος τοὺς ἔδινε θάρρος καὶ τόλμη. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα τὸ βράδυ, ὅλοι μὲ τὴν ἴδια πεποίθησι μὲ τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὴν ἐπικίνδυνη καὶ τολμηρὴ του ἀπόπειρα στὴν ὁδὸ Γκρίν ἀριθ. 5.

Ὅλγα λεπτὰ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐκστρατεία ὁ Ντράμμοντ ἐξη-

γοῦσε στοὺς συντρόφους τοῦ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἐπιτύγχανε τὸ σκοπὸ του.

—Ὁ Τέντ ὁ Μάρτιν, ἂν δέβαια ἐρθοῦν, καὶ γὰρ θὰ προχωρήσουμε κατευθεῖαν στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδο. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὰ κατατόπια διότι μὲ μιὰ γροθιά ξέκανα τὸν περίφημο Κοχὲν ποὺ μοῦ παζάρευε τίς ἀρβύλες καὶ προχώρησα μὲ ὅλη μου τὴν ἡσυχία στὰ ἄδυτα τῶν κακούργων. Ἐσεῖς δὲ ὅλοι θὰ μείνετε ὅλοι μαζὴ καὶ θ' ἔχετε τὸ νοῦ σας στὴν πόρτα διότι κανεὶς δὲν ξαίρει τί μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῇ.

Καθὼς μιλοῦσε ὁ ἀρχηγός, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Τζέρρυ χώνοντας τὸ κεφαλὶ του εἶπε:

—Ὁ Τέντ ἦρθε. Φέρνει μαζὴ του καὶ τὸν φίλο μας, ποὺ ἔχει μιὰ ἀρκετὰ ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία.

—Πολὺ καλὰ, ἀπήντησε ὁ Ντράμμοντ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Φύγετε σεῖς, παιδιά, καὶ νὰ εἰσθε στίς θέσεις σας στίς δώδεκα ἀκριβῶς.

Μολαταῦτα, ὁ ἀρχηγός ἀνοίξε ἓνα ντουλάπι καὶ ἔβγαλε ἓνα μαῦρο μανδύα καὶ μιὰ μάσκα, καὶ τὰ φόρεσε. Ὅλοι οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἐξηφανίσθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζέρρυ, ὁ ὁποῖος ἦταν ντυμένος σὰν σωφὲρ, διότι εἶχε ὁδηγήσει τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε φέρει τὸν Μάρτιν μὲ τὸν Τέντ.

—Συνέβη τίποτε; ρώτησε ὁ Χάγκ.

—Ὁχι. Μόλις βεβαιώθηκε ὁ Τέντ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ ὄργανο τῆς ἀστυνομίας ἔτρεξε σὰν πουλί. Ὁ Τέντ εἶναι ἔκτακτος, ἔχει τόσο καλὰ μεταμφιεστῇ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε.

Ὁ ἀρχηγός κούνησε τὸ κεφάλι καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Πὲς στὸν Τέντ νὰ ἔρθῃ μέσα μὲ τὸν Μάρτιν. Ἐσύ ὅμως κάθισε στὸ σκοτεινότερο μέρος τοῦ δωματίου.

Ὁ Τζέρρυ εἶχε δίκην γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀμφιέσεως τοῦ Τέντ. Ἄν δὲν ἔκανε τὴ φωνὴ τῆς κουκουδιάς, μὲ δυσκολία θ' ἀνεγνώριζε τὸν σύντροφό του ὁ Χάγκ.

—Θεέ μου, μουρμούρισε τρομαγμένος ὁ Μάρτον μόλις εἶδε τὸν ὑψηλὸ ἐκεῖνο ἄνδρα, κατάμαυρα ντυμένο καὶ μὲ τὴ μυστηριώδη μάσκα. Τί, τί, τρέχει;

—Δὲν τρέχει τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σοῦ εἶπαν Μάρτιν. Χρειαζόμαστε τὴ βοήθειά σου γι' ἀπόψε καὶ θὰ πληρωθῇς μὲ πενήντα λίρες.

Ὁ Μάρτιν, ἀκίνητος, τρομαγμένος, φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀκούσε. Εἶχε μάθει τόσες τρομερὲς ἱστορίες γιὰ τὴν Μαύρη Συμμορία, λιγάνι ὑπερβολικὲς βέβαια, ἀλλ' ποὺ ὅπωςδήποτε εἶχαν κατὰ δάθος κάτι τὸ ἀληθινὸ ποὺ τὸν φόβιζε.

—Εἰσθε, κανένας ἀπ' αὐτοὺς, τῆς Μαύρης συμμορίας; ρώτησε κυττάζοντας πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀποκρίνετο νὰ τὸ σκάσει.

Ἀλήθεια νὰ μποροῦσε νὰ τὸ σκάση. Ἄν καὶ 50 λίρες, εἶναι... πενήντα λίρες.

— Δὲν κάνεις λάθος Μάρτιν, εἶπε ἀτάραχος ὁ ἀρχηγός. Εἶμαι ντυμένος ἔτσι ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ με ἀναγνωρίσης. Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ κάνουμε κανένα κακό. Καὶ πρέπει νὰ τὸ χωνέψης καλὰ, Μάρτιν, αὐτό: δὲν θὰ σοῦ κάνουμε κακό, ἐκτός...

Ὁ Χάγκ σταμάτησε ὀλίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ κυττάξῃ κατὰματα τὸν τρομαγμένο μαραγκό.

— Ἐκτός ἂν μᾶς κάνης μαϊμουδεῖες ἐξακολούθησε. Πρέπει νὰ κάνης ἀκριβῶς ὅ,τι σοῦ λέμε χωρὶς ἐρωτήσεις καὶ ἀμέσως. Ἄν μᾶς ἀκολουθήσης, θὰ πάρης πενήντα λίρες. Ἄν ὅμως κάνης τοῦ κεφαλιοῦ σου, τότε Μάρτιν ἔχω ἄλλα μέσα γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ με ὑπακούσης.

Ὁ Μάρτιν ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλός. Δὲν ἤξαιρε τί ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ. Πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ; Νὰ διαμαρτυρηθῇ; ἦταν πιὰ πολὺ ἀρχά. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ ὑπακούσῃ.

— Τί πρέπει νὰ κάνω, ἀφεντικό; ρώτησε ἐπὶ τέλους.

— Νὰ ἀνοίξης ἓνα χρηματοκιβώτιο καὶ κάτι ἄλλα πράγματα.

Ἔχεις φέρεϊ, μαζὴ σοῦ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ θὰ σοῦ χρειαστοῦν; — Ναι, μουρμούρισε ὁ μαραγκός. Ποῦ εἶναι τὸ χρηματοκιβώτιο, ἐδῶ;

— Ὁχι Μάρτιν, ὄχι ἐδῶ. Εἶναι λιγάκι μακριά. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ξεκινήσουμε, ἐν τῷ μεταξύ μπορεῖς νὰ καθήσης σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ πῆς οὐίσκι με σόδα με τοῦτον ἐδῶ. Ἀλλὰ πρὸ παντός μὴν ξεχάσης ὅτι ἔχει ὄπλο. Φρόνιμα λοιπόν.

Σὺν μαγνητισμένος, ὁ ἐργάτης κύτταξε τὸν γίγαντα ν' ἀπομακρύνεται καὶ με στεναγμὸ ἀνακουφίσεως τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ.

Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Γρίν Στρίτ ἀριθμὸς 5 ἦταν τόσο εὐκόλη ὥστε ὁ Ντράμμοντ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἐκπλαγῇ. Καὶ μάλιστα ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται κάτι.

Κανένα φῶς στὰ δωμάτια. Τὸ σπῆτι φαινόταν τελείως ἔρημο, μ' ὅλα ταῦτα ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή.

Ὁ Ντράμμοντ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τέντ καὶ τὸν Μάρτιν, μπήκαν χωρὶς δυσκολία. Κανένας κρότος δὲν ἀκουγόταν.

Σιγὰ σιγὰ προχώρησαν πρὸς τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πάνω πάτωμα. Μόλις ἀνέβηκαν ἓνα σκαλοπάτι ὁ Ντράμμοντ ἄκουσε ἓνα ἐλαφρὸ θόρυβο. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ ταμπετό ἐνῷ οἱ σύντροφοί του ἀκολουθοῦσαν τὸ ἴδιο παράδειγμα.

Ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἀνοίξε, κάποιος μπήκε μέσα ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν ποῖος ἦταν.

Σιγὰ σιγὰ τὰ δῆματα προχωροῦσαν. Ὁ Ντράμμοντ ἔρποντας

πλησίασε τὴν πόρτα. Ἐξαφνα τὸ φῶς ἀναψε καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι κυττάχτηκαν ἀκίνητοι λίγα δευτερόλεπτα. Ἦταν ὁ Κοχέν, ὁ ταμίας.

Χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ βγάλῃ λέξη, βρέθηκε δεμένος κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἦταν φαίνεται τῆς μοίρας του νὰ πέρνῃ τέτοιες λαχτάρεις ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης Συμμορίας.

— Σβῦστε τὸ φῶς! διέταξε ὁ Ντράμμοντ ψιθυριστά.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ὑπήκουσαν ἀμέσως. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τίς σκάλες.

Τὸ σπῆτι φαινόταν ἐντελῶς ἄδειο. Μόνο ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου ἀκουγόταν συγκεκριμένα.

— Νομίζω ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπ' αὐτὸ τὸ ζῶτιο δὲν εἶναι μὲς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ, ὅποιος φυλάει τὰ ρούχα του ἔχει τὰ μισά. Ἄς προχωρήσουμε σιγὰ, εἶπε ὁ Ντράμμοντ.

Σὲ λίγο ἐφθασαν στὸν μακρὸ διάδρομο. Σταμάτησαν πάλι γιὰ ν' ἀκούσουν. Ὅλες οἱ πόρτες τῶν δωματίων ἦσαν ὀρθάνοιχτες.

— Ἐδῶ εἶναι τὰ γραφεῖα τῶν ὑπαλλήλων, ἐξήγησε ὁ Ντράμμοντ. Στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου εἶναι εἶναι τὸ γραφεῖο ποὺ θέλομε μεῖς καὶ νὰ δῆτε ποῦ ἐκεῖνο ἀσφαλῶς θὰ κλειστῷ.

— Λοιπόν ἄς προχωρήσουμε, ἀφεντικό. Μὴ χάνουμε ἄδικα τὴν ὥρα μας, εἶπε ὁ Μάρτιν ποὺ εἶχε γίνῃ θαρραλέος.

Ὁ Ντράμμοντ ἀναψε τὸ ἡλεκτρικὸ του φαναράκι καὶ προχώρησαν. Ἦταν βέβαιον ὅτι τὸ σπῆτι ἦταν ἄδειο. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Χάγκ εἶχε ἓνα προαίσθημα, ἓνα κακὸ προαίσθημα κινδύνου, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸ καταπνίξῃ. Ὅπωςδήποτε ἦσαν βέβαιος ὅτι δὲν ἦσαν μόνοι μέσα στὸ ἔρημο σπῆτι. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὸ σκοπὸ του. Μὲ σταθερὸ δῆμα προχώρησε στὸ δωμάτιο ποῦταν στὴν ἄκρῃ τοῦ διαδρόμου. Ὅπως εἶχε προβλέψῃ ὁ Ντράμμοντ ἦταν κλειδωμένο.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, ἀφεντικό. Κράτα μου τὸ φῶς κι' ἐγὼ θὰ τ' ἀνοίξω με τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ θὰ σοῦ φιλοῦσα τὰ χέρια, εἶπε ὁ Μάρτιν δαγκώντας τὰ ἐργαλεῖα του.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ ἐλαφρὸ κρότο. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ ἀνοιγμά της θὰ σήκωνε τὸν κόσμον στὸ πόδι. Κι' ὅμως τίποτε δὲν ἀκούστηκε.

Ἐξαφνα, καθὼς προχωροῦσε, ὁ Ντράμμοντ θὰ ὠρμιζόταν ὅτι εἶχε ἀκούσει ὀμιλίες μέσα δωμάτιο...

— Τί τρέχει; ρώτησε βραχνὰ ὁ Μάρτιν μὲς τὸ σκοτάδι.

— Ἀκούς κουδέντες; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀκουσα, εἶπε ψιθυριστά.

Ἀλλῇ μιᾷ φορὰ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμειναν ἀκίνητοι, προσεκτικοί. Ἀλλὰ δὲν ἀκουσαν τίποτα. Παντοῦ σιωπὴ... ἡσυχία. Σχεδὸν ἀκουγόταν ἡ ἀναπνοή τους.

Ὁ Ντράμμοντ πῆγαινε νὰ πιστέψῃ ὅτι κάνει λάθος, ὅτι τὸν εἶχε ξεγελάσει ἡ φαντασία του.

Ἀναψε πάλι τὸ ἡλεκτρικὸ φαναράκι καὶ κύτταξε γύρω τὸ δω-

μάτιο. Ήταν άδειο. Δέν υπήρχε άλλη πόρτα ούτε παράθυρο. Όστε δέν μπορούσε νά είχε φύγει κανείς..

—Θά έκανα λάθος, είπε ό άρχηγός στους συντρόφους του. Έμπρός τώρα δουλειά.

—Μου μυρίζει τσιγάρο, είπε ό Τέντ.

—Κακός άερισμός, φίλε μου. Δέν υπάρχει παράθυρο. Μιά πόρτα μονάχα κι' αυτή κλειδωμένη. Πώς θέλεις νά φύγής μυρωδιά. Έλα τώρα, Μάρτιν. Πρώτα θ' ανοίξουμε τό γραφείο πού είναι εύκολώτερο.

—Πολύ καλά, άφεντικό. Φέρε με κοντά στην κλειδαριά και μή σέ νοιάζει.

Ό μαραγκός άρχισε την εργασία του, όταν έξαφνα όλα τά φώτα άναψαν.

—Τι διαβολό πάθατε; Τρελλαθήκατε; φώναζε ό εργάτης. Σβύστε τή γοργά τό ηλεκτρικό.

—Μά δέν τό άναψα έγώ, φώναζε ό Ντράμμοντ.

—Ούτε κι' έγώ, μουρμούρισε ό Τέντ.

Γιά λίγες στιγμές κανείς δέν μίλησε. Έπειτα ό Μάρτιν ώρμησε τρομαγμένος πρós την πορτα. Ήταν κλειδωμένη...

Άγριεμένος, στράφηκε πρós τόν Χάγκ και ούρλιαζε.

Μέ γελάσατε, γουρούνια. Θά σας έκδικηθώ.

Ό Ντράμμοντ δέν πρόσεχε στα λόγια του Μάρτιν. Ό επικείμενος κίνδυνος τόν είχε ήλεκτρίσει.

Δέν είχε κάνει λάθος. Είχε άκούσει φωνές, πού ήρχοντο μέσ' από αυτό τό ίδιο δωμάτιο. Άνθρωποι ήσαν προηγουμένως έκει μέσα. Άνθρωποι πού είχαν φύγει από κάποιο μυστικό δρόμο... Καί τώρα βρίσκονταν και οι τρεις τους φυλακισμένοι.

Μέ τι διαβολικό τρόπο άναψαν τά φώτα; Καί ποιός τους έκλεισε μέσα στο δωμάτιο;

Ό Ντράμμοντ ένοιωθε ότι κάποιος τόν κύτταζε, αλλά ποιός;

Έξαφνα ό Τέντ μουρμούρισε.

—Κάποιος μάς παρακολουθεί Χάγκ. Βλέπω τά μάτια του μέσα στο θησαυροφυλάκιο.

Ό Ντράμμοντ γύρισε και κύτταξε τό θησαυροφυλάκιο. Ό Τέντ είχε δίκιο. Τά μάτια ήσαν έκει, καρφωμένα πάνω τους μέ μοχθηρή έκφρασι.

Γιά κάμποση ώρα τά μάτια έμειναν άκίνητα. Έπειτα έξηφανίσθησαν, καθώς και τό άνοιγμα της πόρτας. Τίποτε δέν μαρτυρούσε ότι από κει μπορούσε νά παραφυλάξη κανείς κάθε κίνησι μέσ' τό γραφείο.

Ό Χάγκ πλησίασε γιά νά εξετάση τό θησαυροφυλάκιο, αλλά πρίν προφθάση νά φτάση ως αυτό, ένα μεγαλύτερο άνοιγμα άνοιξε και κάτι έπεσε μέσ' τό δωμάτιο.

Έκπληκτος κύτταξε τό αντικείμενο πούχε πέση στο πάτωμα. Γιά μία στιγμή ένοιωσε κάτι νά του σφίγγη τόν λαιμό. Άλλά σ

λίγο μπόρεσε νά φωνάξη.

—Πέσετε μπρούμυτα, γρήγορα. Κινδυνεύει ή ζωή σας.

Ή φωνή του ήταν βραχνή, άγρια.

Πίσω από τό γραφείο, παιδιά. Μπόμπα, μπόμπα.

* *

Τό γραφείο έσωσε τόν Ντράμμοντ, και μαζί του σώθηκε και ό Τέντ. Πεσμένοι μπρούμυτα στο πάτωμα μέ τά χέρια πάνω στο κεφάλι, περίμεναν. Άκουσαν, μερικές στιγμές, τά δήματα του Μάρτιν πού στριφογύριζε μέσα στο δωμάτιο. Κι' έπειτα ή φοδερή έκρηξι έγινε. Μιά φλόγα πετάχτηκε. Όλόκληρα κομμάτια άπ' τό ταβάνι έπεσαν, και τό γραφείο σκοπίστηκε σέ χίλια δυό κομμάτια. Ό τοίχος είχε ρήγματα σέ πολλά μέρη.

Αυτά μπόρεσε μόνο νά δη μέ τό φαναράκι του ό άρχηγός της συμμορίας, ψάχνοντας νά βρῇ τους συντρόφους του.

—Είσαι έν τάξει, Τέντ; ρώτησε βραχνά μέ τό στόμα γεμάτο χώματα και σκόνες.

—Νομίζω, καυμένη Χάγκ, άπήντησε σιγά ό Τέντ. Μόνο πού κάτι μέ χτύπησε στο κεφάλι και είμαι λιγάκι ζαλισμένος άκόμη.

Σιγά σιγά μέ τη βοήθεια του Χάγκ σηκώθηκε. Άρχισαν νά ψάχνουν μαζί γιά τόν τρίτο σύντροφό τους, άρκετά λεπτά πέρασαν ως ότου βροῦν τό διαμελισμένο σώμα του δυστυχισμένου Μάρτιν, ό όποιος, τρομαγμένος και φοβισμένος, βρέθηκε κοντά στην μπόμπα τη στιγμή της έκρήξεως.

—Τόν κακομοίρη, μουρμούρισε ό Χάγκ. Άς είναι, κάποιος θά τά πληρώση Έννοια σου.

—Κύττα, φίλε μου, ό τοίχος είναι άνοιχτός, είπε ό Τέντ.

Πράγματι ένα μεγάλο κομμάτι τοίχου είχε άποσπασθή και τά φώτα του δρόμου φώτιζαν άμυδρά τό σκοτεινό δωμάτιο. Ό

Χάγκ προχώρησε γιά νά κυττάξη έξω. Έξαφνα όμως σταμάτησε.

—Τι συμβαίνει; Τι είν' αυτό; είπε κυττάζοντας στο πάτωμα ένα δερμάτινο σαντάκι τού γυάλιζε

Χωρίς δισταγμό, ο Ντράμμοντ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του, καὶ σδύνοντας τὸ φαναράκι του γλύστηρε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου. Ἐρριξε μιὰ πέτρα γιὰ νὰ βεβαιωθῇ σὲ τί ὕψος θρῆσκόταν καὶ πηδώντας μὲ εὐκίνησι γάτας δρέθηκε στὴν πίσω αὐτῇ τοῦ σπιτιοῦ.

— Τράβα σπίτι, Τέντ, εἶπε στὸ σύντροφό του, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βρῶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Τέντ ὑπῆκουσε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ ἀρχηγός του προχωροῦσε ἀμέριμνα πρὸς τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 5 μεγάρου τῆς ὁδοῦ Γκρίν.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἤδη φθάσει. Πλήθος κόσμου ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο...

Μέσα στὸν κόσμο, ὁ Ντράμμοντ διέκρινε τοὺς φίλους του... Ἐξῆ ἄνδρες, ποὺ φαίνονταν γεμάτοι ἀνησυχία, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀστυνομία, ἔσπρωναν τὸν κόσμο γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὸ σπίτι. Σὲ ὄλων τῇ σκέψι ἦταν ὁ ἴδιος φόβος, ἡ ἴδια φρίκη.

Ἄραγε, θὰ εὗρισκαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ τυφλὰ ἀκολουθοῦσαν καὶ ἀγαποῦσαν ἢ θὰ εἶχε γίνει χίλια κομμάτια; Καὶ θὰ μπορούσαν πιά νὰ ἐκπληρώσουν, χωρὶς αὐτόν, τοὺς σκοποῦ των; Ἐκεῖνος ποὺ ποτὲ δὲν φοβόταν τίποτα, ἴσως νὰ μὴ ζοῦσε πιά!

Ἐξαφνα, μέσα στίς φωνὲς τοῦ πλήθους, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κουκουδάγιας... Οἱ ἔξῃ ἄνδρες γύρισαν αὐτόματα τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ εἶδαν ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ στήλη ἕναν ὑψηλὸσωμο ἄνδρα. Ἐπειτα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι!... Οἱ ἔξῃ σύντροφοι τὸν ἀκολούθησαν. Ὅποιοι σὸς ποτε καὶ νὰ εἶχε πεθάνει, μιὰ φορὰ ζοῦσε ὁ Ντράμμοντ. Αὐτὸ τοὺς ἐνδιέφερε, αὐτὸ τοὺς ἀπασχολοῦσε κείνη τῇ στιγμῇ... Ἐπρεπε νὰ δοῦν ἀμέσως τὸν ἀρχηγό τους.

Ἡ κουκουδάγια εἶχε φωνάξει μιὰ φορὰ. Αὐτὸ ἐσήμαινε: «συγκέντρωσις». Κάτι θὰ εἶχε νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ ὁ ἀρχηγός.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μιὰ ὥρα ἀργότερα καὶ οἱ ἔξῃ ἄνδρες, φρεσκοξυρισμένοι, μὲ βραδυνὰ φορέματα, πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Χάγκ Ντράμμοντ, ὅπου βρῆκαν τὸν ἀρχηγό τους νὰ κάθεται τεμπέλικα, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ τῇ γυναίκα του καθισμένη στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά.

— Τί συνέβη, φίλε μου; ρώτησε ὁ Πέτρος Δάρελλ, μόλις κάθισε.

— Μὲ λίγα λόγια: Ἀνεβήκαμε ἡσυχά-ἡσυχά στὸ δωμάτιο. Ἐξαφνα, κάποιος ἀναφε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ μᾶς ἔρριξε μιὰ μπόμπα ἀπὸ ἕνα ἀνοιγμα τοῦ θησαυροφυλακείου... Μὴν τρομάζης, κορίτσι μου, εἶπε χαϊδεύοντας τὴν Φύλλις μὲ ὕψος ἐνθαρρυντικό. Νομίζω ὅτι θάμαστε ἀκόμα ἐκεῖ, ἂν δὲν εἶχαν ἔρθει τὰ πράγματα ἔτσι...

— Καὶ ὁ Τέντ, εἶναι καλά;

Ναί, ἔφαγε κάμποσα κεραμίδια στὸ κεφάλι ἀλλὰ εἶναι ἐν

τάξει. Ὁ κακομοῖρης ὁ ἄλλος, ὁ Μάρτιν... εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕψος ὁ ἀρχηγὸς ἐνῶ οἱ σύντροφοί του περίμεναν ἀνήσυχτα ν' ἀκούσουν.

— Ὁ ἄλλος; ρώτησαν δυὸ-τρεῖς φωνές.

— Λοιπὸν, παιδιά, στὴ μέση τοῦ δωματίου ἦταν ἕνα μεγάλο γραφεῖο καὶ ἡ μπόμπα ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Ὁ Τέντ καὶ γώ, ποὺ γνωρίζαμε αὐτὲς τίς ἐκπλήξεις, δὲν χάσαμε τὴν ψυχραιμία μας Ἀλλ' ὁ Μάρτιν, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τί τὸν συμβούλεψα, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ γύρω γύρω βρίζοντας. Καὶ τώρα πιά, δὲν θὰ ξαναδρίσῃ ἄλλο ὁ δυστυχής.

— Πέθανε; ρώτησε βραχνὰ ὁ Πέτρος Δάρελλ.

— Ναί, καὶ πέθανε γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ. Ἄ, δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτό. Θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατό του.

— Μά, ἀγαπημένε μου Χάγκ, φώναξε ἡ Φύλλις πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἐγκαταλείψῃς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Σήμερα τῇ γλύτωσες, ἄλλη ὁμως φορὰ ἴσως τὴν πάθῃς καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.

Ὁ Ντράμμοντ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του.

— Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἤθελες νὰ ἄφηνα χωρὶς ἐκδίκησι αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο, Φύλλις, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὅχι βέβαια ὅτι ἡ κοινωνία θὰ κέρδιζε τίποτα ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τῇ σκέψι ὅτι βρῆκε τόσο φρικτὸ θάνατο ἐκτελώντας δική μου ἐργασία.

Ἡ Φύλλις, ὕστερα ἀπὸ ἐνὸς χρόνου συμβίωσι μὲ τὸν περίεργο καὶ γενναῖο αὐτὸ ἄνθρωπο, γινώριζε πολὺ καλά ὅτι δὲν θὰ κέρδιζε τίποτα μὲ τὸ νὰ ἐπιμείνῃ. Ὁ Ντράμμοντ δὲν ἄλλαξε εὐκολα κεφάλι.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς; ρώτησε ὁ Τζέρρυ ἀδιάζοντας ἕνα ποτήρι οὐίσκι.

— Νὰ σοῦ πῶ: ὁ ἐχθρός μας, ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἀσφαλῶς θὰ μὲ ἀναγνώρισε ὡς ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας μας, διότι ἐμένα κύτταζε καὶ σὲ μένα προσπάθησε νὰ ρίξῃ τὴ μπόμπα. Λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν διστάσῃ νὰ καταστρέψῃ τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση, σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσο συνειθισμένος ἄνθρωπος γι' αὐτόν. Τώρα, τὸ μεγάλο πρόβλημα εἶναι: ἔξεραι ποῖος εἶμαι; Ἄραγε αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὸ πουλάκι μας λέγει μὲ τὸν νοῦ του: ξεφορτώθηκε τὸν Χάγκ Ντράμμοντ, ἢ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης συμμορίας;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει; ρώτησε ὁ Τόμπυ. Οὔτε σὲ σκότωσε, οὔτε σὲ ξεφορτώθηκε. Μόνο στὸ γραφεῖο του ἔκανε μερικὲς ζημιές.

— Ἄ, ἐδῶ φίλε μου φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις τὴν διορατικότητα ποὺ χρειάζεται, ἀπήντησε σκεπτικὸς ὁ Χάγκ ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο. Ἄν μὲ ἀναγνώρισε ὡς Ντράμμοντ, τότε θὰ μὲ ἀποφεύγῃ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ πιῶ ἕνα κοκτέιλ ἢ ἕνα κονιάκ μαζὶ του. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ φανῶ χρήσιμος ὡς βοηθὸς τοῦ Μακίβερ, καὶ

τότε ή δουλειά γίνεται δύσκολα. Τί συμβαίνει, Ντέννι; ρώτησε ό Χάγκ τόν ύπηρέτη του.

— Μέσα στά ρούχα πού φορούσατε σήμερα τό απόγευμα βρήκα αυτό τό τσαντάκι.

Ο ύπηρέτης πλησίασε μέ νυσταγμένο ύφος και έδωσε τό τσαντάκι πού είχε μαζέψει ό Ντράμμοντ ύστερα από τήν έκρηξη. Όταν έφυγε ό ύπηρέτης, ό άρχηγό της Μαύρης Συμμορίας άνοιξε τό δερμάτινο σακκούλακι και έδειξε τό περιεχόμενο στους έκπληκτους συντρόφους του.

— Έλα, Θεέ μου και μή χειρότερα. Ρόζ γυαλιά. φώναξε ή Φύλλις γελώντας.

— Δέν είναι γυαλιά, φώναξε ό Τόμπυ. Είναι διαμάντια. Είμαι βέβαιος γιατί γνωρίζω καλά] αυτή τή δουλειά. Κι' αυτό πού κρατάτε στα χέρια σας, κυρία Χάγκ, είναι αξία διακοσίων χιλιάδων λιρών.

Ο Ντράμμοντ ξέσπασε στα γέλια λέγοντας:

— Τί μούτρα θάκαναν οι φίλοι μας άν ήξαιραν ότι τά κρατούμε εδώ. Ποτέ μου δέν διασκέδασα τόσο.

* *

Ήταν ακριβώς τήν ώρα πού σκοτωνόταν ό Μάρτιν. Σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο του ξενοδοχείου Ρίτς ήταν καθισμένος ένας άνδρας και μία γυναίκα πού είχαν φθάσει μόλις τό πρωί από τό έξωτερικό

Ο άνδρας είχε δώσει τό όνομά του ως πάστορ Θεόδωρος Λόγκμουερ. Ήταν ένας θαυμάσιος άνδρας μέ κατάσπρα μαλλιά και αγαθώτατο βλέμμα. Η περιβολή του μαρτυρούσε τό επάγγελμά του και ή προσφορά του τήν καταγωγή του. Άλλως τε δέν τήν έκρυβε. Ήταν άμερικανός κληρικός πού ταξίδευε μέ τήν κόρη του Ιωάννα, για ν' ανακουφίση τους πτωχούς της ευρώπης.

Η Ιωάννα δέν είχε ποτέ εγκαταλείψει τόν πατέρα της από τήν εποχή πού είχε χηρέψει. Τό έξωτερικό της ήταν μάλλον ευχάριστο αλλά οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι είχε φθάσει τά τριάντα πέντε της χρονία, μ' όλο ότι ό πατέρας της εξακολούθουσε νά τήν φωνάζει «κορούλα μου».

Ο δεσμός μεταξύ πατέρα και κόρης ήταν συγκινητικός. Έκείνος τήν θαύμαζε διαρκώς και κείνη λάτρευε τόν «μπαμπά της».

— Αισθάνομαι είτε ό πάστορ Θεόδωρος χαϊδεύοντας τό χέρι της κόρης του, ότι είναι φρικτό νά εγκατασταθούμε σ' αυτό εδώ τό ξενοδοχείο ύστερ' απ' τά τρομερά πράγματα πού είδαμε. Πώς τά ύπέφερε ή κορούλα μου και γώ δέν ξαίρω.

— Ο πατέρας μου είναι αξιος τέτοιας άμοιβής ύστερ' από τήν εργασία πού έκαμε για τους φτωχούς της Βιέννης, απήντησε χαμογελώντας ή κόρη του.

— Υπάρχει τόση φτώχεια; ρώτησε μιá κυρία τόν κληρικό.

Ο πάστορ χαμογέλασε ευγενικά και είπε :

— Όταν φύγαμε από κει αφήσαμε άρκετό χρήμα, αλλά στήν τόση φτώχεια τί νά πρωτ'κίνη κανείς...

— Φρικτό.. πρόσθεσε ένας άλλος της συντροφιάς.

Πήτε μου κύριε Λόγκμουερ θά πάρετε μαζί μου ένα κοκτέιλ καθώς και ή δεσποινίς κόρη σας;

— Μεγάλη σας καλωσύνη κύριε, αλλά τό κοριτσάκι μου δέν ήπια ποτέ του και ίσως τό βλάβη. Τί λές και σ' παιδάκι μου;

— Θα ήθελα τόσο πολύ νά δοκιμάσω και γώ μιá φορά, μπαμπά μου. Η μήπως θά μεθύσω;

— Όλοι γέλασαν κι' ό σύντροφός τους φώναξε τό γκαρσόνι για νά παραγγείλη τά ποτά.

Άμέσως μετά τό φαγητό ό κληρικός προσποιούμενος τόν κουρασμένο, άνέβηκε μέ τήν κόρη του στο διαμέρισμά τους.

— Ποιοι είναι; ρώτησε ή Ιωάννα όταν βρέθηκαν μόνοι

— Αυτός μέ τό τετράγωνο πηγούνι είναι ό Τζών Πένδιλ.

— Έχει κάπου τρία εκατομμύρια λίρες...

— Χωρίς άλλες κουβέντες ό πάστορ Θεόδωρος άφωσιώθηκε στήν εργασία του, ενώ ή κόρη του εξαπλώθηκε σέ μιá πολυθρόνα μέ στάσι όλίγο περίεργη για μιá κόρη κληρικού.

Δυό ώρες άργότερα, ό πατέρας της χτύπησε τό κουδούνι για νά ζητήσει νά του φέρουν άπάνω τό βραδυνό του γεύμα.

— Κοτόπουλο, φουαγκρά και σαμπάνια, διότι περιμένω κάποιο φίλο μου. Τρία σερβίτσια, σέ παρακαλώ, διέταξε στο γκαρσόνι... και λίγο νερό Βισσού για τήν κόρη μου πού δέν πίνει ποτά.

Μόλις έφυγε ό ύπηρέτης, ό κληρικός ξέσπασε σέ δυνατό γέλιο.

— Άγαπητή μου, αδιάζεις τό μπουκάλι στο λουτρό! Άλλά ή μικρή μου Ιωάννα θά ζαλιστή μέ τήν σαμπάνια.

Η νέα χαμογέλασε. Άλλά ξαφνικά σοβαρεύτηκε.

— Δέν μου λές, τί ώρα θά έρθη ό Ζαντόδα;

— Έπρεπε νά ήταν εδώ. Δέν καταλαβαίνω γιατί άργεί.

— Τόν είδες σήμερα τό απόγευμα;

— Όχι! Πήγα στο γραφείο του, αλλά για λίγες στιγμές και έφυγα.

Εκείνη τή στιγμή άκούστηκαν όμιλίες έξω στο διάδρομο και σέ λίγο μπήκε ό κόμης Ζαντόδα.

— Δοιπόν, τί νέα;

— Θαυμάσια! μουρμούρισε ό πάστορ. Τά συγχαρητήριά μου, κυριέ μου. Αν και γνώριζα τήν ικανότητά σας, ποτέ μου δέν φαντάστηκα τόση επιτυχία.

— Άστ' αυτά και άς μιλήσουμε για τίς δουλειές μας, απήντησε άπότομα ή Ιωάννα. Είμαι κουρασμένη.

— Άμέσως, θ' αρχίσω, διότι έχω τά πού σπουδαία όσο και ευχάριστα νέα νά σας ανακοινώσω

—Καιρός ήταν, είπε ο Θεόδωρος Λόγκμουερ. Ρεζίλι έγινες με τη Μαύρη Συμμορία. Έτσι χαντακώνεσαι σύ;

—Ο συνομιλητής του χαμογέλασε πονηρά.

—Το παραδέχομαι. μουρμούρισε, αλλά ήταν υπερβολές των εφημερίδων. Απόψε όμως έπαιξα το μεγαλύτερο κόλπο. Με σκέφθη ο αρχηγός της συμμορίας. Ο αρχηγός που δεν θα διευθύνει πιά!

—Τόν σκότωσες; ρώτησε η νέα γυναίκα. γεμίζοντας το ποτήρι με σαμπάνια.

—Ναί! Και χωρίς τον αρχηγό η συμμορία είναι μηδέν. απήντησε ο κόμης Ζαντόδα.

—Πολύ καλά, αλλά εξαφάνισες τα ίχνη του; πρόσθεσε ο αιδεσιμώτατος Θεόδωρος. Σ' αυτό τον τόπο η αστυνομία δεν αφήνει έτσι ένα έγκλημα.

—Ακούστε με, φίλοι μου, και θα σας εξηγήσω με λίγες λέξεις τί συνέβη: Πρώτην ημέραν ο αρχηγός της συμμορίας ανέκαλυψε το καταφύγιό μας. Τη στιγμή που κουδέντιαζα με τον Λάττερ άκουσα τον ήχο της κουκουδιάς και είδα τον γίγαντα στην άκρη του διαδρόμου κατάμαυρα ντυμένο να με κυττάζει. Από κείνη τη στιγμή σκέφθηκα ότι το γραφείο μας, παρ' όλες του τις βολές ήταν άχρηστο για μας. Γι' αυτό κι' εγώ απόψε το τίναξα στον αέρα μαζί με τον αρχηγό. Τον έπιασα σαν ποντικό στη φάκα μέσα στο γραφείο μας.

—Με τί τρόπο τούς σκότωσες; ούρλιαζε ο κληρικός.

—Με μια μπόμπα.

—Τί; άχρεϊτε, παληάνθρωπε φώναξε ο Λόγκμουερ αρπάζοντας τον κόμητα από το λαιμό, και πετώντας τον σε μια γωνιά του δωματίου. Ο κόμης ζαλισμένος από τα χτυπήματα και κατάρχλωμος από τον φόβο του μουρμούρισε. Μά, μά, τί κακό έκανα; δεν ήθελες να τούς σκοτώσω;

—Θέν μ' ενδιαφέρουν αυτά τα τέρατα, ούρλιαζε ο κληρικός, μ' ενδιαφέρει το γραφείο. Κύτταξες μέσα, κύτταξες;

—Όλα είναι καταστραμμένα

—Τότε, με την ήλιθιότητά σου χάσαμε τα έξ ωραιότερα διαμάντια του κόμη Ζαμπόλεφ. Τα έχει η αστυνομία. Πρέπει να τα πάρης. Πρέπει, είπε αφρίζοντας από το θυμό του ο Θεόδωρος Λόγκμουερ.

—Αν καταστράφηκαν; τόλμησε να πη ο Ζαντόδα.

—Τότε, και σένα ή ίδια μοίρα σε περιμένει.

—Ο κόμης πεσμένος στα γόνατα άρχισε να εκλιπαρή τον Λόγκμουερ με δάκρυα στα μάτια.

—Ήταν λάθος κύριε, και ζητώ συγγνώμη, δεν ήξαιρα, και θα προσπαθήσω να το διορθώσω όπως μπορώ.

—Ας το ελπίζουμε για το καλό σου, Ζαντόδα, και τώρα αδειάζε μας τη γωνιά, απήντησε δείχνοντας την πόρτα.

Χωρίς ν' αρθρώση λέξι ο κόμης εξηφανίσθη.

—Χαίρομαι που είσαι εδώ απόψε, αγάπη μου, είπε ο αιδεσιμώτατος. Δεν χάνω εύκολα την ψυχραιμία μου αλλά σήμερα θα σκότωνα αυτόν τον άνθρωπο.

—Η νέα γυναίκα σηκώθηκε απ' τη θέσι της και τόν πλησίασε.

—Δεν καταλαβαίνω, χρυσό μου τί είναι αυτά τα διαμάντια που ζητούσες πρό δλίγου.

—Ο άνδρας γέλασε σκληρά.

—Δεν σου το είπα διότι δεν υπήρχε λόγος να το ξαίρης για λίγο καιρό, διότι γνωρίζω καλά την αδυναμία σου για τα κοσμήματα. Τα πήρα πριν φύγουμε από το Άμστερνταμ. Θυμάσαι τον Ρώσο Στάνοβιτς; λοιπόν δεν ήταν το πραγματικό του όνομα αυτό, ήταν ο μέγας Δούξ Γκεόργκιους, που μόλις είχε έρθει από τη Ρωσία.

—Εκείνος που πέθανε από το ναρκωτικό που έπερνε;

—Ναί. Την παραμονή του θανάτου του μου είχε έκμηση-ρευθή τον λόγο του ταξειδιού του. Ο πατέρας του είχε κρύψει κάτι θαυμάσια κοσμήματα όταν τούς καταδίωκαν οι Μπολσεβίκοι και πήγε να τα πάρη. Ήταν κρέμα αλήθεια που πέθανε έτσι ξαφνικά αυτός ο άνθρωπος. Και για να καταλάβης γιατί κόντεψα να σκοτώσω τον Ζαντόδα, πρέπει να σου πω ότι το ένα ήταν το ρόζ διαμάντι του Ρωσικού στέμματος.

Τα μάτια της νέας γυναίκας άστραψαν, αλλ' έπειτα σηκώνοντας τούς ώμους απήντησε:

—Θα είναι απομιμήσεις.

—Το νομίζεις; Είμαι βέβαιος για την γνησιότητά τους και αν το έβλεπες δεν θα άμφεβαλλες ούτε σύ.

—Εύτυχως, διότι τότε δεν θα σ' έμποδίζε να σκοτώσης τον προκομένο κόμη. Και τώρα θα τάχαμε σκεύρα.

—Τώρα, τι έγινε έγινε. Πάμε να κοιμηθούμε κάθε συζήτησις δεν θα μας φέρη πίσω τα διαμάντια μας.

—Η Ίωάννα δεν κούνησε. Για κάμποση ώρα έμεινε σκεπτική. Έπειτα είπε:

—Δεν ξαίρω αν παρατήρησες το όνομα του αρχηγού της συμμορίας. Ήσαν πολύ συγχυσμένος για τα διαμάντια σου και δεν πρόσεξες τί είπε ο Ζαντόδα. Ήταν Χάγκ. Χάγκ φίλε μου και πολύ ύψηλός, λιγάκι περίεργη σύμπτωσης.

—Ο άνδρας έσκασε στα γέλια.

—Θα ήταν κρέμα αν πέθανε, διότι θα ήθελα να ξαναδώ τον Χάγκ Ντράμμοντ μου άλλη μία φορά.

—Αν σκοτώθηκε κι' αν οι ύποψιες σου είναι πραγματικές τότε θα παρηγορηθώ για τα διαμάντια που έχασα. Αλλά δεν το πιστεύω.

—Η Ίωάννα γέλασε και είπε: «Θάθελα πολύ να ήξαιρα, αλλά τώρα άς πάμε να κοιμηθούμε».

* *

Τὸ πρόβλημα πού εἶχε νὰ λύσῃ ὁ κόμης Ζαντόδα, ἡ ἀπλῶς κύριος Ἀτκινσον. Δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπλό, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος πού ὑπέγραφε μόνο μὲ ἓνα μεγάλο Χ τὰ γράμματά του καὶ πού ἦταν γνωστὸς μόνο στὴ γυναικὶα πού τὸν συνῶδευε πάντοτε, εἶχε διατάξει ἡ μάλλον τὸν εἶχε ἀπειλήσει μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ, ἔπρεπε κάτι νὰ καταφέρῃ, ἀλλὰ πῶς; μὲ τί τρόπο θὰ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο του τὴν ἄλλη μέρα χωρὶς νὰ τὸν ὑποψιαστῇ ἡ ἀστυνομία; Καὶ ἂν τὰ εἶχε πάρει ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας; Μὲ ρίγος κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὁ δυστυχὴς κόμης ὅτι τὴν ἐπομένη ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρεθῇ πάλι στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς, στὸν τόπο, πού ἴσως θάταν νεκρὸς ὁ ἀρχηγός. Βασανισμένος ἀπὸ τὴ σκέψι καὶ τὸν φόβο ἀποκοιμήθηκε μ' ἓνα ὕπνο ἀνήσυχο, ταραγμένο, γεμάτο ἐφιάλτες.

Μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἄλλη μέρα στίς 9 1)2 ἀκριβῶς ἦταν στὸ γραφεῖο του στὴν ὁδὸν Γκρίν ἄρ. 5 Καθὼς τὸ εἶχε προεῖδει ἓνας ἀστυνομικὸς ἦταν στὴν πόρτα.

—Ποῦς εἴστε; ρώτησε ἐμποδίζοντας τὴν εἴσοδο.

—Μὲ λέν Ἀτκινσον, εἶπε ὁ κόμης μὲ προσποιητὴ ἐκπληξί, καὶ μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω τί κάνετε ἐδῶ;

—Μὰ δὲν μάθατε κύριε ὅτι χθὲς βράδυ μιὰ μπόμπα ἐξερράγη μέσα στὸ γραφεῖο σας; εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

—Μιὰ μπόμπα; ρώτησε πάλι ἀνοίγοντας τὰ μάτια του ὁ Ἀτκινσον γιὰ νὰ δείξῃ πὺδ ἔντονα τὴν ἐκπληξί του. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία ἐνῶ ἓνας ἀλήτης ἔσκασε στὰ γέλια καθὼς περνοῦσε δίπλα τους.

—Ὅλα πέταξαν στὸν ἀέρα ἀφεντικό, εἶπε γελώντας ἀκόμη πὺδ δυνατὰ, ὁ ἀλήτης.

—Κλείστο, καὶ τράβα στὴ δουλειά σου, διέταξε ὁ ἀστυνόμος θυμωμένα.

—Καλά, καλά, τί κάνεις ἔτσι χριστιανέ μου, μουρμούρισε ὁ ἀλήτης ἐνῶ τὸ ὄργανον τῆς τάξεως γυρίζοντας πρὸς τὸν κόμη εἶπε. Δὲν πηγαίνετε πάνω κύριε; εἶναι ὁ ντετέκτιβ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ καλύτερα. Ὁ Ἀτκινσον δὲν περίμενε δευτέρη κουδέντα, ἔτρεξε διασπικὰ ἐπάνω ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς περιέργους πού συζητοῦσαν τὸ γεγονός στὸ διάδρομο.

Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο του ἔμεινε ἱκανοποιημένος γι' τ' ἀποτελέσματα. Μιὰ μεγάλη τρύπα στὸν τοῖχο, τὸ ταβάνι γκρεμισμένο καὶ γραφεῖο δὲν ὑπῆρχε πιά, μόνο ἐδῶ καὶ κεῖ σκορπισμένα κομμάτια μαρτυροῦσαν τὴν τύχη του, τίποτα δὲν εἶχε μείνει, οὔτε τὰ διαμάντια.

—Εὐτυχῶς πού δὲν βρεθήκατε δῶ μέσα κύριε, εἶπε ὁ ντετέκτιβ, στὸν κύριο Ἀτκινσον.

—Εἶμαι τρομερὰ ταραγμένος κύριε ἐπιθεωρητά, μουρμούρισε ὁ κόμης κυττάζοντας ἓνα τρομερὸ μῆγμα στὴ γωνιά τοῦ δωματίου, ἓνα μῆγμα σκεπασμένο ὅπως ὅπως μ' ἓνα κομμάτι τσόχα. Ὁ τοῖχος ἦταν γεμάτος κόκκινα στίγματα καὶ πού καὶ πού λιμνίτσες μὲ ὑγρὸ αἷμα.

—Μὰ τί διάβολο συνέβη; εἶπε τέλος ὁ Ἀτκινσον.

—Μεῦ φαίνεται κόμη ὅτι δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ὑπαλλήλου σας τοῦ κυρίου Κοχέν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐδῶ στίς 9 τὸ βράδυ ἔκανα ὅλη τὴν ἀναπαράστασι τοῦ ἐγκλήματος.

Κατὰ τίς 11 τὸ βράδυ τρεῖς ἄνδρες ἦρθαν καὶ τὸν ἔδεσαν στὸ γραφεῖο του, κατόπιν θὰ μεταχειρίσθην ἐκρηκτικὰ ὕλας γιὰ ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιό σας. Καὶ ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα. Βλέπετε καμμιά φορὰ τί ἐκπλήξεις μποροῦν νὰ παρουσιάσουν τὰ ἐκρηκτικὰ εἶδη καὶ στοὺς πὺδ πεπειραμένους; Συμπλήρωσε ὁ ἀνακριτὴς δείχνοντας τὴν ἄμορφη μᾶζα στὴ γωνιά. Ἰδοὺ ἓνας ἀπ' τοὺς τρεῖς, καὶ μοῦ εἶναι αρκετὰ γνωστὸς. ὁ Τζίντζερ Μάρτιν, παλιὸς μου φίλος, καθὼς καὶ ὅλης τῆς ἀστυνομίας.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ καρδιά τοῦ Ἀτκινσον σταμάτησε νὰ κυτᾷ, ὥστε αὐτὸς ἦταν ὁ Μάρτιν... τί εἶχαν γίνει οἱ ἄλλοι δύο; ὁ ἀρχηγός;

Μὲ προσποιητὴ σταθερότητα ὁ ψευτοκόμης ρώτησε τὸν ἀνακριτὴ.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶπατε... ἀλλὰ οἱ δύο ἄλλοι τί ἔγιναν; ἡ φωνή του ἔτρεψε παρ' ὅλες τίς προσπάθειες πού κατέβαλε γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησι καὶ τὴν ἀγωνία πού τὸν εἶχεν καταλάβει.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ ποῖο περίεργο κύριε. Ἄν καὶ τρεῖς ἄνδρες μπῆκαν στὸ γραφεῖο σας μόνο ὁ Μάρτιν θὰ βρέθῃ ἐδῶ μέσα τὴ στιγμή τῆς ἐκρήξεως.

Ὁ Ἀτκινσον ἔμεινε ἀναυδὸς. Ποῦ εἶχαν πάει αὐτοὶ οἱ δύο; ἦταν βέβαιος, βεβαιότατος ὅτι τοὺς εἶχε κλείσει μέσα... μὲ τί θαῦμα βγήκε αὐτὸς ὁ ἀρχηγός; τί ἐκδίησι θὰ ἔσπευσε στὸ κεφάλι του... τώρα... δύο ἀσπονδούς ἐχθροὺς θὰ εἶχε στὸ κεφάλι του. Τὸν ἀρχηγὸν του καὶ τὸν Μαῦρο συμμορίτη. Καλὰ καλὰ δὲν ἔξαιρε ποῖον ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ περισσότερο.

Ἦταν τόσο βυθισμένος στίς σκέψεις του ὥστε δὲν ἄκουε πιά τὸν ἀνακριτὴ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ μιλά. Καὶ τινάχτηκε ὅς νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο. «Ναὶ κύριε Ἐπιθεωρητά... Εἶχα λησμονήσει κάτι διαμάντια πού φύλαγα μὲ τὴ συλλογή μου. Μήπως... μήπως τὰ βρήκατε πουθενά;

Ὁ ἀνακριτὴς ἔσκασε στὰ γέλια.

—Μὰ κυττάξτε μόνος σας κύριε. Ἰδοὺ τί ἔμεινε, καὶ αὐτὸ πού μοῦ λέτε μᾶς φωτίζει γιὰ τὸν λόγον τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Ἀτκινσον ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σκεπτικός, καὶ μὲ φρίκη ἀναλογίστηκε τὸν τρομερὸ ἐκείνο ἀγνωστο ἀρχηγὸ πού τὸν περ-

μενε στο Ρίτς. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε διστάσει μπρὸς στο ἔγκλημα.

— Αὐτὰ ὅλα μὲ ἀνεστάτωσαν κύριε Ἀνακριτά, εἶπε τέλος. Ἄν' ἔχετε τίποτε νεώτερο θὰ μὲ δρῇτε. στὸ Σέρρεϊ Ὁτέλ.

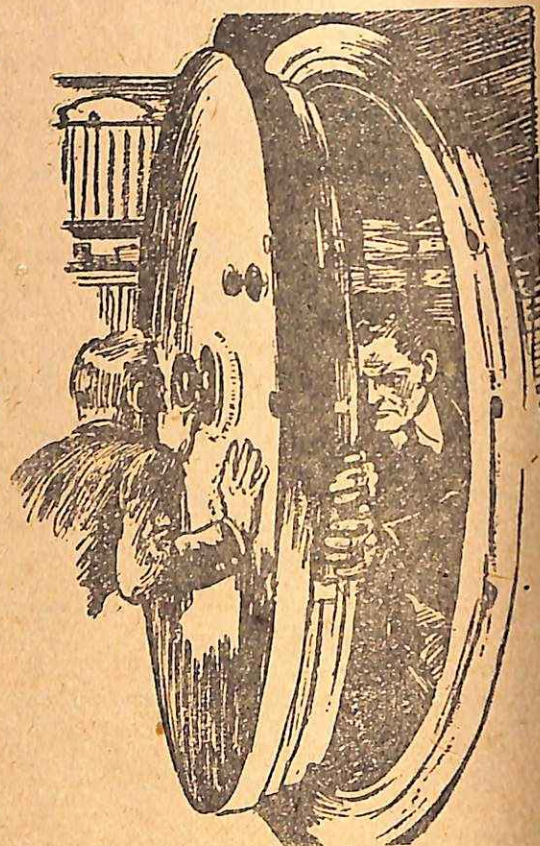
— Πολὺ καλὰ κύριε, ἀπήντησε ὁ ἀστυνομικὸς σκύβοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου. Τράβα στή δουλειά σου ἐσύ. Τί θέλεις ἐδῶ; φώναξε στὸν ἀλήτη ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κυττάξῃ μέσα στο δωμάτιο.

— Καλὰ καλὰ κύριε, ἀλλὰ σὲ τί σὰς ἐνοχλῶ παρακαλῶ καὶ γὼ ἄνθρωπος δὲν εἶμαι; εἶπε κατεβαίνοντας ἀπὸ τῆ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μουρμουρίζοντας.

Ὅταν ὁ Ἀτκινσον μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του ὁ ἀλήτης ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ μουρμουρίζοντας. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε, ὁ ἀλήτης ἔτρεξε βιαστικά σ' ἓνα τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ἀφοῦ κύτταξε δεξιά καὶ

ἀριστερά μ π ἦ κε μέσα, «1234 Μέν-φερ» ζήτησε, καὶ περιμένοντας τὴν ἀπάντησι χτυποῦσε ρυθμικά μ' ἓνα νόμισμα πάνω στὸν τοίχο γελώντας. Ὅλα εἶχαν πάει πρίμα.

— Ἐμπρός, ἐσύ εἶσαι Χάγκ; ἐδῶ Πέτρος. Ὁ Ἀτκινσον εἶναι ποὺ ἔρριξε τὸ καρτέλι χθὲς βράδυ. Μένει σ τὸ Σέρρεϊ Ὁτέλ. Τώρα μόλις πῆρε ἓνα ταξὶ καὶ τραβᾷ γιὰ τὸ Ρίτς, φαινόταν λιγάκι στενοχωρημένος, μὲ στοργὴ ζήτησε τὰ φουντουκάκια του. Τί, θὰ πᾶς στὸ Ρίτς τώρα; Καλὰ, θάρθω καὶ γὼ, τὴν ὥρα τοῦ κοκτέιλ. Θὰ σοῦ πῶ καὶ

Ὁ Ντράμμοντ ἐξήταξε τὸ θησαυροφυλάκιο...

λεπτομέρειες τότε.

Ὁ ἀλήτης δῆλκε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο μὲ μιὰ πίπα στὸ στόμα καὶ χαζεύοντας διευθύνθηκε στὸ σπῆτι τοῦ γιὰ ν' ἀλλάξῃ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα κανεὶς δὲν θ' ἀνεγνώριζε στὸν κομποντυμένο νέο ποὺ ἔμπαινε στὸ Ρίτς, τὸν ἀλήτη ποὺ χάζευε τόσες ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς ὁδοῦ Γκρίν. Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε μπαίνοντας ἦταν ὁ Χάγκ ποὺ ξαπλωμένος νωχελῶς σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸν χαιρέτησε μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

— Ἐλα, Πέτρο παιδί μου, νὰ δροσίσης λιγάκι τὸ λαρύγγι σου.

Ὁ Πέτρος Δάρρελ κάθησε δίπλα του καὶ ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ εἶπε: Τὸν εἶδες Χάγκ; δὲν φαίνεται τίποτα ποὺ νὰ μαρτυρῇ τὸ πέρασμά του.

— Ὅχι, μουρμούρισε ὁ Χάγκ, ἀλλ' ἔμαθα ἀπὸ κάποιον ὅτι ἦρθε στὶς δέκα καὶ τὸν ἀνέβασαν ἀμέσως στὸ δωμάτιο κάποιου αἰδεσιμωτάτου Θεόδωρου Λόγκμouer, καὶ καθὼς καταλαβαίνω θὰ ἔμεινε κεῖ, διότι δὲν τὸν εἶδα διόλου νὰ περιδιαβάξῃ ἐδῶ καὶ κεῖ, καὶ μοῦ εἶπε ὁ θυρωρὸς ὅτι δὲν ἔφυγε, ἐπομένως τὸν κατηχεῖ ὁ πάτερ, θέλω πολὺ νὰ δῶ αὐτὸν τὸν αἰδεσιμώτατο Πέτρο.

Καθὼς μιλοῦσε μιὰ κούκλα μαλλὶ ἔπεσε στὰ πόδια του, ἔσκυψε καὶ τὸ ἔδωσε σὲ μιὰ νέα ποὺ ἔπλεκε. Τὸ φόρεμά της ἦταν σεμνὸ καὶ ἡ ἔκφρασίς της συγκεντρωμένη.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε στὸν Χάγκ ποὺ ὑπεκλίθη μὲ εὐγένεια, εἶμαι πάντοτε πολὺ ἀπρόσεκτη. διαρκῶς ρίχνω τὸ μαλλί μου.

— Σὰς παρακαλῶ δεσποινίς, εἶπε μὲ εὐγένεια μιὰ κούκλα μαλλὶ εἶναι πάντοτε εὐκίνητη, ἔχω περάσει τὴ μισή μου ζωὴ νὰ μαζεύω τὸ μαλλὶ τῆς γυναῖκας μου. Ἐταν πλέκη. Ὁλος ὁ κόσμος τώρα κάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ. Τὰ πουλόβερ εἶναι τόσο τῆς μόδος.

— ὦ, μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι πουλόβερ, ἀπήντησε μελαγχολικά ἡ νέα. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ τέτοια πράγματα, τώρα μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Αὐστρία, ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ποὺ μαστίζει ἡ φτώχεια καὶ ἡ δυστυχία. Γι' αὐτὸ πλέκω ρουχαλάκια καὶ σάλια γιὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια.

— Μὰ τί καλωσύνη, φώναξε μὲ θαυμασμὸ ὁ Χάγκ, ἐνῶ ἡ νέα κοκκίνιζε ἐλαφρά.

Πρέπει νὰ τὸ πῶ στή γυναῖκα μου, πρόκειται ἀκριδῶς νὰ ἔρθῃ.

Ἡ νέα γυναῖκα χαμογέλασε καὶ σηκώθηκε.

— Μεγάλῃ εὐγένεια θὰ εἶναι ἐκ μέρους τῆς συζύγου σας νὰ μᾶς δοηθήσῃ.

Ὅταν ἡ νέα γυναῖκα ἀπομακρύνθηκε οἱ ἄνδρες ἐξακολούθησαν τὴ συζήτησί τους.

Λοιπὸν τί ἔλεγε Χάγκ; εἶναι πάνω μὲ τὸν αἰδεσιμώτατο;

Τότε θά ἔχωμε τὴν εὐτυχία νὰ τοὺς δοῦμε καὶ τοὺς δύο, μάλιστα ἀν φάνε καὶ μαζὶ θά εἶναι σπουδαῖα.

—Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σκοτεινὰ Πέτρο. Πολύ. Μὰ κύττα σύμπτωσις; τὸ κορίτσι μὲ τὴ χρυσὴ καρδιὰ μᾶς κύτταζε αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀλλὰ κύττα σίγουρα πράγματα, ὁ φίλος μας μὲ τὸν αἰδεσιμώτατο πέρνου τὸ κοκτέιλ τοὺς σὲ μιὰ γωνιά, ἔχουν φαίνεται λογαριασμοὺς νὰ τελειώσουν, ἀλλὰ καὶ ἡ κοπέλλα μας φαίνεται νὰ λήγει ἀριετὰ.

Πράγματι ἡ νέα πού πρὸ ὀλίγου μὲ τόση θρησκευτικὴ εὐλάβεια ἐργαζόταν γιὰ τοὺς πτωχοὺς ἔλεγε μὲ ἔξαψη. «Βέβαια καὶ ἔχω δικήν. Τὸ πρᾶγμα φωνάζει, ἕνας ὑψηλὸς ἄνδρας μὲ ὄνομα Χάγκ Ντράμμοντ εἶναι κάτω αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀσφαλῶς τὸν Ζαντόβα παρακολοῦθῃ. Ἕνα μωρὸ θά τὸ εἶχε καταλάβει.

—Ἀς παραδεχοῦμε ὅτι ἔχεις δικήν, ἀπήντησε ὁ αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ὁμολογῶ ὅτι ἐρίσκομαι σὲ ἀμηχανία στὸ πῶς θά χειριστῇ τὸ ζήτημα.

—Αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα τοῦ θά ἔρθῃ νὰ φάῃ ἐδῶ τὴν θυμᾶσαι; Αὐτὸ τὸ χαζὸ πλάσμα, ἡ Φύλλις Μπέντον. Κατοικεῖ στὸ Μπρούκ Στρίτ. Ἀς δοκιμάσουμε μ' αὐτήν. Ὡς ἀντάλλαγμα θά πάρουμε τὰ διαμάντια. Καὶ ἀν πάλι αὐτὸς δὲν τᾶχῃ μπορούμε πολὺ εὐκόλα νὰ τὴν δώσωμε πίσω ἀν δὲν μᾶς χρειάζεται.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος χαμογέλασε καὶ διευθύνθηκε στὸ τηλέφωνο. Ἀφ' οὗ ἔδωσε λίγες διαταγὰς ἐπέστρεψε λέγοντας: Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θά ἐπιτύχουμε καὶ πολλὰ... Ἀλλ' ὅπως λές, ἀγαπητὴ μου, ἀξίζει νὰ δοκιμάσουμε. Καὶ τώρα νομίζω ὅτι θά... ξαναγνωριστοῦμε μὲ τὸν Ντράμμοντ. Τὸ πιὸ ὀρθὸ εἶναι νὰ φᾶς στὸ δωμάτιο ἀπάνω, Ἰωάννα. Ὅσο γιὰ τὸν Ζαντόβα... μπορεί νὰ φύγῃ καὶ ἂς ἐλπίσουμε, γιὰ τὸ καλὸ σου, ὅτι ὁ Ντράμμοντ ἔχει τὰ διαμάντια.

—Κάτι θέλω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη! εἶπε ἡ νέα. Θά εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν Ντράμμοντ γιὰ τὴν ἀναχώρησί του, διότι ἔδωσε χρήματα καὶ στοὺς δύο θυρωροὺς.

—Τότε τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω εἶναι νὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ νὰ φᾶς μὲ τὴν Ἰωάννα. Ὅσο γιὰ μένα... μπορεί νὰ γευματίσω μὲ τὸν Ντράμμοντ.

Μὲ ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα ὁ αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος Λόγκμουςερ ἀπομακρύνθηκε. Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα τοῦ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Χάγκ καὶ τὸν Πέτρο... Μὲ μιὰ λοξὴ ματιὰ ὁ Χάγκ παρατήρησε τὸν γείτονά του... Ἀπωροῦσε πρᾶγματι ἀν ἦταν ὁ αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος... Ἐξαφνα ὁ κληρικὸς ἄφησε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ ματαίως ἔφαχνε στὴν τσέπη του γιὰ σπύρτα.

—Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω, κύριε; ρώτησε πρόθυμα

ὁ Χάγκ.

—Εὐχαριστῶ κύριε, εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο. Εἶμαι πάντοτε τόσο ἀπρόσεκτος, διαρκῶς ξεχνῶ τὰ σπύρτα μου. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι σπανίως καπνίζω πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸ πρῶινδ πού πέρασε, σκέφθηκα ὅτι ἕνα τσιγαράκι θά κατεπράϋνε τὸ νεῦρα μου.

—Θεέ μου! εἶναι φοβερὸ αὐτὸ εἶπε ὁ Χάγκ. Μήπως τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σας ἦταν κρύο.

—Τίποτε τόσο πεζό! ἀπήντησε ὁ συνομιλητὴς του. Τίποτε... δυστυχῶς... Ἕνας δυστυχισμένος φίλος μου ἤρθε ἐδῶ στίς δέκα. Τοῦ συνέβη τὸ πιὸ τραγικὸ πρᾶγμα πού μπορεί νὰ φαντασθῇ κανεὶς καὶ μάλιστα μέσα τὸ Λονδίνο... Σκεφθῆτε κύριε, ἔχασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, τὸ γραφεῖο του καὶ ἀπὸ τί; ἀπὸ μιὰ μπόμπα.

—Τί μοῦ λέτε, μουρμούρισε ὁ Χάγκ Ντράμμοντ ἀκουμπώντας πίσω στὸ κἀθισμά του ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπέζιου ὁ Πέτρος Δάρρελ ἔκλειν ἕνα μάτι.

—Ὅλα τοῦ τὰ χαρτιά κατεστράφησαν, ὅλα, καὶ αὐτὸ μ' ἐβλάψε καὶ μένα. Εἶχα ἐκεῖ κάπου ἑκατὸ λίρες, πού εἶχα μαζέψῃ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου μου κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησίαν, καὶ τώρα ἕνας ἄγνωστος παληάνθρωπος μὲ μιὰ ἔκρηξι τᾶστειλε ὅλα στὸν διάο... σὲ χίλια κομμάτια. Εἶναι σκληρὸ κύριε, πολὺ σκληρὸ νὰ τὸ συλλογιστῇ κανεὶς. Ἀλλὰ ἡ χασούρα τοῦ δυστυχισμένου φίλου μου εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα, εἶναι τ ε λ ε ῖ α καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραπονεῖμαι ἐγώ. Ὁ κληρικὸς ἔδγαλε τὰ γυαλιά του καὶ σκούπισε τὰ ὕγρά του μάτια. ἐνῶ ὁ Ντάρρελ μὲ ἕνα γρήγορο βλέμμα συνενοήθηκε μὲ τὸν Χάγκ. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ὑποφιαστῇ κανεὶς αὐτὸν τὸν συμπαθητικὸ ἄνθρωπο, αὐτὸν τὸν καλοκάγαθο κληρικὸ, πού μὲ τόση συμπόνια μιλοῦσε γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ φίλου του.

Αἰφνης ὁ Χάγκ κύτταξε τὸ ρολοῖ τοῦ ἐνῶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐκκλησίας ἔλεγε.

—Ὡρα γιὰ φαγητό, νομίζω κύριε Ντράμμοντ, ἴσως θά δεχθῇ νὰ συντροφεύσετε ἕνα ἔρημο γεροντάκι στὸ φαγητό τοῦ.

—Μεγάλῃ σας καλωσύνῃ ἀλλὰ περιμένω τὴν γυναῖκα μου, ἀπήντησε ὁ Χάγκ. μού εἶπε ὅτι θά ὤρνετο ἐδῶ στὴ μιὰ ἀκριβῶς καὶ τώρα εἶναι μιὰ καὶ τέταρτο καὶ δὲν φάνηκε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ φάτε σεις μαζὶ μᾶς.

—Εὐχαρίστως, ἔκανε ὁ κληρικὸς διαβάζοντας ἕνα σημείωμα πού τοῦ ἔφερε ἕνας ὑπηρέτης. «εὐχαρίστως». Οἱ γυναῖκες πάντοτε ἴδιες εἶναι! πρόσθεσε βάζοντας τὸ σημείωμα στὴ τσέπη.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω νὰ τηλεφωνήσω, εἶπε ὁ Ντράμμοντ γιὰ νὰ δῶ τί συνέβη. Ἴσως ν' ἄλλαξε γνώμη.

—Κι' αὐτὸ εἶνε ἕνα προνόμιο τοῦ φύλλου των, εἶπε γελῶντας ὁ κύριος Λόγκμουςερ, ἐνῶ ὁ Ντράμμοντ ἀπομακρυνόταν... Ἐπειτα καθάρισε τὰ γυαλιά του προσεκτικὰ καὶ θυτίστηκε στὴν

ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος του. Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά τὸν παρατηροῦσε προσεκτικὰ καὶ ὠρμιζόταν ὅτι ὁ φίλος του θὰ εἶχε κάμει λάθος μὲ τὶς ὑποψίες του. Δὲν ἦταν δυνατόν αὐτὸ τὸ ἀγαθὸ γεροντάκι νὰ ἔκρυβε τίποτε ἄλλο κάτω ἀπὸ τὰ ράσα του, ἀδύνατον. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἐπέστρεψε ὁ Χάγκ λιγάκι ἀνῆσυχος.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω Πέτρο, εἶπε σνενοχωρημένος. Πῶ-
τησα τὸν Ντέννου ἂν ἔφυγε ἡ κυρά του καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρὸ μι-
σῆς ὥρας εἶχε θυγῇ γιὰ νᾶρθῇ στὸ Ρίτς.

—Μὴ στενοχωρεῖσαι θὰ γυρίξῃ στὰ καταστήματα, ἀπήντησε
ὁ Πέτρος καθησυχαστικά. Ἀλλὰ ξαίρεις Χάγκ νομίζω ὅτι κάναμε
κάποιο λάθος.

Ὁ Χάγκ κύτταξε προσεκτικὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ κληρικὸς
ἀμέριμνος διάβαζε, καὶ σφίγγοντας ἄγρια τὰ χέρια τοῦ φίλου του
ἐξακολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ ἀκίνητος.

—Πέτρο! μουρμούρισε. Κύττα τον καλά, τὸ ἴδιο πράγμα τὸν
προδίδει πάντοτε, βλέπεις; Εἶναι ὁ Κάρλ Πέτερσον.

Λιγάκι τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτῇ ἀνακάλυψι ὁ Δά-
ρελ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ αἰδεσιμώτατου, ὁ ὁποῖος ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ διαβάξῃ ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ ἔκανε διάφορα ἱερογ-
λυφικὰ σχήματα πάνω στὸ χόνατό του.

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΟΝΙ ΟΑΝΕΘΙΣΤΗΤΟΣ

IOANNINA

—Λάθος Χάγκ, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ σύντροφός του. Κύτταξε νὰ
μὲ κάνῃς νὰ τὸ πιστέψω. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μοιάζει στὸν Πέ-
τερσον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν ἔχεις διαρκῶς στὸ μυαλό σου καὶ
γι' αὐτὸ σοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βλέπεις παντοῦ.

—Ὅτι θέλεις πές μου ἐπιμένω ὅτι εἶναι ὁ Πέτερσον, ἀπήντησε
μὲ πείσμα ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης συμμορίας. Μὴν τὸν κυττάξεις
καὶ πολὺ πολὺ διότι θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι μιλοῦμε γιὰ τὰ μοῦτρα του.
Παραδέχομαι ὅτι δὲν μοιάζει στὸν Κάρλ ἀλλὰ καὶ ὁ κόμης ντὲ
Γινὸ πού εἶχαμε δὴ στὸ Παρίσι τοῦ ἔμοιαζε ἀκόμη λιγώτερο. Καὶ
αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του τὸν προδίδει κάθε φορά.

—Πολὺ καλά, ἂς παραδεχθῶμε ὅτι ἔχεις δίκην, εἶπε ὁ ἄλλος.
Τί μπορούμε νὰ κάνουμε κύριε ἀντιστράτηγε;

Ὁ Ντράμμοντ ἀναψε σκεπτικὸς ἓνα τσιγάρο πρὶν νὰπαντήσῃ
καὶ σὲ λίγο εἶπε:

—Δὲν ξέρω καὶ γὼ Πέτρο, πρέπει νὰ σκεφθῶ καλά. Ἦταν
τόσο ξαφνικὸ πού τάχω καὶ γὼ χαμένα. Αὐτὸ βέβαια ἐλπίζαμε
γράφοντας ἐκείνη τὴν ἐπιστολὴ στὶς ἐφημερίδες ἀλλὰ ποτὲ δὲν
ἤλπιζα τόσο γρήγορα ἀποτελέσματα καὶ ἰδίως νὰ δῶ τὸν φίλο
μας μεταμφιεσμένο σὲ καλονάγαθο παπᾶ, καὶ πού; στὸ Ρίτς.

—Εἴσαι βέβαιος Χάγκ; ρώτησε ὁ σύντροφός του πού μὲ δυ-
σκόλεια προσπαθοῦσε νὰ παραδεχθῇ τὶς ἀπόψεις τοῦ ἀρχηγοῦ του.

—Ἀπολύτως, φίλε μου, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Χάγκ. Αὐτὸς
ἐκεῖ ὁ κληρικὸς εἶναι ὁ Κάρλ Πέτερσον, καὶ τὸ παιχνίδι μας ἀρ-
χίζει πάλι.

Ὁ Δάρρελ γέλασε καθὼς εἶδε τὰ μάτια τοῦ ἀρχηγοῦ του
ν' ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

—Σκέπτομαι ὅτι αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ παιχνίδι θὰ μᾶς ξεμουδιάσῃ
γιὰ καλὰ.

—Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ὁ Χάγκ. Θὰ τὸν προσθέσουμε στὴ
σύλλογὴ μας, Πέτρο, καὶ τότε θὰ προσφέρουμε αὐτὴ τὴν ἀνθοδέ-
σμην στὸ ζωολογικὸ κήπο. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ θὰ γευματίσῃ
μαζὶ μας ὅταν ἔρθῃ ἡ Φύλλις καὶ θὰ κουβεντιάσουμε ὅλο γιὰ
θρησκευτικὰ ζητήματα.

—Ὁραῖα, εἶπε ὁ Πέτρος. Χαμπάρι δὲν πῆρε ὅτι θὰ τὸν ξε-
σκονίσουμε καλὰ. Θάθελα πολὺ νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ ἦρθαν τὰ δια-
μάντια.

—Σὲ λίγες μέρες, παιδί μου θὰ ἔχῃ ξεκαθαρισθῇ τὸ ζήτημα.

—Ἡ θὰ μᾶς ἔχει ξεκαθαρίσει, εἶπε γελώντας ὁ Πέτρος.
Κύτταξε ἔρχεται κοντὰ μας.

Πράγματι ὁ αἰδεσιμώτατος ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τους γι' αὐ-
τὸ ὁ Χάγκ προσποιούμενος τὸν πιασμένο, εἶπε γελώντας. «Μοῦ
φαίνεται ὅτι ἄρχισε τὸ βιολεῖ, διαμαρτύρεται τὸ στομάχι μου ἐλ-
πίζω νὰ ἔρθῃ γρήγορα ἡ γυναῖκά μου τώρα, ἔ;

—Δόγκιμουερ εἶναι τ' ὄνομά μου, εἶπε ὁ κληρικὸς χαμογε-
λώντας. Εἶναι μεγάλῃ σας καλωσύνη καὶ εὐγένεια πού λυπη-
θήκατε ἓνα γέρο ἐγκαταλελειμμένο.

—Μένετε ἐδῶ μόνος; ρώτησε εὐγενικὰ ὁ Ντράμμοντ.

—Ὅχι μὲ τὴν κόρη μου. Ἡ ἀγαπημένη μου κορούλα εἶναι
ἡ μόνη συντροφιά πού ἔχω ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἔχασα τὴν καλὴ
μου γυναικοῦλα.

Ὁ κληρικὸς ἔδγαλε πάλι τὰ γυαλιά του καὶ σκούπισε τὰ μά-
τια του ἐνῶ ὁ Ντράμμοντ ἔδγαξε στεναγμούς ὡς δεῖγμα συμ-
παθείας.

—Δὲν μπορείτε νὰ φαντασθῆτε τί ἀνακούφισι εἶναι γιὰ μένα
αὐτὸ τὸ παιδί, εἶναι πραγματικὴ εὐλογία κυρίου στὴν ἐποχὴ πού
τὰ κορίτσια δὲν συλλογίζονται παρὰ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, νὰ
ὑπάρχῃ ἓνα τέτοιο γνωστικὸ, πονετικὸ καὶ λογικὸ κορίτσι, ἀφω-
σιωμένο στὸν πατέρα του καὶ τοὺς πτωχοὺς. Τελευταίως πού εἶ-
χαμε πάει στὴν Αὐστρία. Συγγνώμη, εἶπατε τίποτε;

—Ὅχι; ὄχι, ἀπήντησε ὁ Ντράμμοντ ἡσυχᾶ εἶπατε πῶς πῆ-
γατε στὴν Αὐστρία.

—Ναί, μόλις τώρα ἐπιστρέψαμε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς δυστυχίας
κύριε, λησμόνησα τὸ ὄνομά σας.

—Ντράμμοντ, Κάπτειν Ντράμμοντ, ἀπήντησε μηχανικὰ ὁ
Χάγκ, καὶ ὁ κύριος ἐδῶ εἶναι ὁ φίλος Πέτρος Ντάρρελ. Νομίζω
ὅτι ἔκανα τὴν γνωριμία τῆς κόρης σας πρὸ ὀλίγου. Ἐπλεκε φο-

ρεματάκια για τους Αυστριακούς και τσιμάζεψα την κουβαρίστρα.

—Αυτή είναι η κόρη μου. Κάπταιν Ντράμμουτ, φώναξε με ένθουσιασμό ο κύριος Λόγκμουερ. Ποτέ δεν χάνει τον καιρό της, κάνει πάντοτε κάτι χρήσιμο κάτι ωφέλιμο για τους πτωχούς.

Ενώ μιλούσε ο κληρικός ο Χάγκ σπούσε το κεφάλι του, όχι για φιλανθρωπικά ζητήματα αλλά για την νέα που περνούσε την ώρα της με αγαθοεργίες, αφού αυτός ήταν ο Κάλλ Πέτερσον, η νέα θά ήταν η "Ιρμα, η καμμιά άλλη της αυτής υποστάθμης, και ασφαλώς θα τον είχε ακούσει να συζητά με τον Πέτρο, αλλά τι είχε άρπάξει το αυτί της παιά χαρτιά κρατούσε τώρα ο αντίπαλος του στο επικίνδυνο και εξοντωτικό αυτό παιχνίδι;

Στηνώνοντας το κεφάλι ο Χάγκ είδε το βλέμμα του κληρικού καρφωμένο επάνω του, κι' αυτός ίσως προσπαθούσε να μαντεύσει σε τι σημείον εύρισκοντο. Τι έπρεπε άραγε να κάνει; να χαιρετήσει τον αιδεσιμώτατο Θεόδωρο σαν ένα φίλο που ξαναδρίσκει ύστερα από μακροχρόνιο χωρισμό και τον ρωτήσει αν η άμφισις αυτή είχε γίνει για να τρομάξει τα παιδιά; ή ν' αφήσει τα πράγματα όπως είχαν;

—Νά πάρ' η ευχή Πέτρο, αυτό το κορίτσι ακόμη δεν ήρθε και είναι 2 παρά 20'.

—Θά βρήκε παρέα και θά πήγαν να φάν κανένα γλυκό, άς της κρεμάσουμε τα κουτάλια, είπε ο Πέτρος χαμογελώντας με θέρισε ή πείνα.

Ο Σεβάσμιος Θεόδωρος χαμογέλασε πίσω από τα μουστάκια του και είπε: "Ολες ίδες είναι, είναι προνόμιο γυναικειό να μην είναι ποτέ καμμιά στην ώρα της.

—Πάμε τότε, είπε ο Χάγκ παίρνοντας τον κληρικό από το μπράτσο. Βλέπω έχετε μύς σπουδαίους κύριε Λόγκμουερ.

—Αν κρίνω από το ανάστημά σας Κάπταιν Ντράμμουτ θά είστε και σεις πολύ χειροδύναμος. Εγώ βλέπετε αναγκάστηκα πολλές φορές να μεταχειριστώ τη δύναμή μου στις αποστολές που μ' έστελνε το ύπουργείο...

—Πολύ σωστά, μουρμούρισε ο Χάγκ, κυττάζοντας τον κατάλογο των φαγητών. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος από μια γραθιά στα δόντια. Τό έχω δοκιμάσει πολλές φορές ο ίδιος. Δεν μοιάλετε ή κόρη σας δεν θά μάς τιμήσει δια της παρουσίας της;

—Όχι σήμερα, απήντησε ο σεβασμιώτατος τρώγει επάνω με τον δυστυχισμένο φίλο μου, που σας έλεγα προηγουμένως. Είναι τόσο δυστυχής και χρειάζεται λίγη παρηγοριά.

—"Όσο γι' αυτό δεν άμφιβάλλω, συμφώνησε ο Χάγκ. Άλλ' αν φρέση κανένα απ' αυτά τα φουστάνια που φτιάχνει η κόρη σας και περιδιαβάσει στην όδο Πικαντίλλυ θά κερδίσει άμέσως δλα του τα λεφτά. Εκείνον που πραγματικά λυπούμαι σ' δλα αυτή την υπόθεσι, είναι εκείνος που δρέθηκε τόσο τραγικά σκοτωμένος.

Ο σεβασμιώτατος Θεόδωρος κύτταξε σκεπτικός τον Ντράμμουτ και ο Χάγκ άντελήφθη ότι είχε παραπατήσει.

—Φαίνεσθε σαν να γνωρίζετε αρκετά Κάπταιν Ντράμμουτ, μουρμούρισε ο σύντροφός του παίρνοντας μια σαρδέλλα.

—Ναί. Τά διάβασα στις απογευματινές εφημερίδες. Είχαν δγή κάτι έκτακτες εκδόσεις, απήντησε ο Χάγκ ψύχραιμα. Είχε διάφορες εικόνες. Τό μόνο που είχαν ξεχάσει ήταν τό κομποδεμά σας.

—Σε μια τέτοια καταστροφή ένα άσήμαντο πραγματάκι σαν τό δικό μου είναι φυσικώτατο να διέφυγε, είπε ο αιδεσιμώτατος Θεόδωρος. Άλλά μου είπε ο δυστυχισμένος φίλος μου ότι τρεις παληάνθρωποι ήσαν άναμειγμένοι στο έγκλημα. Οί δυό τη γλύτωσαν.

—Τους παληάνθρώπους, είπε ο Χάγκ συνωφρωμένος, αν και οί τρεις είχαν βρεθί σκοτωμένοι θά σάς έμνε τουλάχιστον ή ίκανοποίησις για την άπώλια των χρημάτων.

—Πράγματι, εξακολούθησε ο κληρικός τρώγοντας με όρεξι τό ψάρι του "Όλη αυτή ή υπόθεσις είναι πολύ μυστηριώδης. Μ' έλα ταύτα ή άστυνομία έχει πολλές έλπίδες να συλλάβη τους δυό άλλους κακούργους.

—Είναι πάντοτε τόσο αισιόδοξοι, πρόσθεσε ο Χάγκ είναι κρέμα που κανείς δεν είδε αυτούς τους έλεεινούς να φεύγουν ρίχνοντας μπόμπες.

—Κρέμα, είπε ο κύριος Λόγκμουερ σκεπτικός αν και δεν θέλω τό κακό κανενός ανθρώπου, σ' αυτή την περίπτωσι όμολογώ ότι τους άξιζε μια φοβερή τιμωρία. Ο δυστυχισμένος υπάλληλος του φίλου μου δρέθηκε δεμένος απάνθρωπα κάτω από τό γραφείο του, αφού τον έδειραν καλά καλά. Ένας πελώριος άνθρωπος, Κάπταιν Ντράμμουτ, με φοβερή δύναμι, ένας άνθρωπος να... σαν και σάς και που τον θεωρούν ως άρχηγό μιας Μαύρης λεγομένης Συμμορίας, έκανε όλ' αυτά τά κατορθώματα.

Όλο τό διάστημα που μιλούσε ο κληρικός ο Χάγκ δεν έδειξε ούτε τόση δά έκπληξι, ούτε μια κίνησι δεν του έξφυγε ούτε μια περιττή ματιά κατώρθωσε να τον προδώσει. Μόνο ή σκέψις τον βασάνιζε, άλλη μιζ φορά έθετε στον έαυτό του τό έρώτημα. Πόσα χαρτιά γνώριζε ο αντίπαλός του; Για ένα πάντως ήταν άπολύτως βέβαιος. Τόν είχε αναγνωρίσει ως άρχηγό της μαύρης Συμμορίας και αυτό τό χρωστούσε στη γυναίκα που έπαιζε τό ρόλο της Κόρης.

Αυτός ο άρχηγός είναι σχεδόν σαν μυθικό πρόσωπο, είπε άπαθέστατα ο Χάγκ. Οί εφημερίδες μάς είπαν αρκετά. Μια μέρα μάλιστα ήμουν στο γραφείο του σερ Βράιαν Τζονστόουν όταν παρουσιάστηκε κάποιος κύριος Λάττερ για να ζητήσει προστασία κατά της τρομερής αυτής συμμορίας.

Για μια στιγμή μια έκφρασι άπορίας σκορπίστηκε στο πρό-

σωπο του σεδασμιωτάτου. «Μὲ ἐκπλήσσετε, μουρμούρισε.»

—Μήπως ἀμφιδόλλετε; κύριε Λόγκμouer; εἶπε ὁ Ντράμ-
μοντ, ἐγὼ προσωπικῶς τὸν συνόδευσά στήν ἐορτή γιὰ μεγαλύτερη
ἀσφάλεια. Ἀλλὰ καθὼς εἶπα κατόπιν, στὸν Τόμ. Τόμ.—αὐτὸς εἶ-
ναι ὁ σὲρ Βράϊαν, τὸν γνωρίζετε φαντάζομαι, εἶναι ἐπιστήθιος
φίλος μου—τίποτε δὲν μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καταστροφή.
Ὁ Λάττερ τρελλάθηκε, κύριε Λόγκμouer. Τὸ μεγάλο γλέντι τοῦ
στρίψε τὸ μυαλό, δὲν παίρνετε ὀλίγο ψητό;

—Μὰ εἶναι! πρωτοφανές, φώναξε ὁ κληρικὸς διακόπτοντας τὸ
φαγητό του. Καὶ τί εἶπε ὁ φίλος σας Τόμ-Τόμ, ὅταν τοῦ εἶπατε
τὰ ἀποτελέσματα;

—Νὰ σὰς πῶ κύριε Λόγκμouer, ἀνεπισήμως εὐχαριστήθηκε
πολύ, διότι ὁ Λάττερ ἦταν ἓνα ἀρκετὰ δυσάρεστο ὑποκείμενο, ἀνα-
κατωμένο σὲ ὑποπτες δουλειές καὶ τώρα ποὺ τρελλάθηκε δὲν
θὰ μπορῇ νὰ βλάψῃ κανένα. Τυχερὸ ἦταν.

—Καὶ ὅμως ἐπέμεινε ὁ συνομιλητής του. Ἀπὸ μιὰ ἐφημερί-
δα ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάσω στὸ Παρίσι ὁ περίφημος αὐτὸς ἀρχηγὸς
καθιστᾷ τὸν ἑαυτό του κάπως ἐνοχο γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ κυρίου
Λάττερ, σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε στὸν Τύπο

—Τὸ πιστεύω εἶπε ὁ Χάγκ ἀδιάζοντας τὸ ποτήρι του, ἦταν
μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σὰν τὸν Λάττερ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο
νὰ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα, κολοκύθια. Ὑποκείμενα σὰν αὐτὸν
μένουν πάντοτε κρυμμένα κύριε Λόγκμouer καὶ κοκκινίζουν χωρὶς
κανεῖς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ..δὲν παίρνετε ὀλίγο φαγητὸ ἀκόμη;

—Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ αἰδесиμώτατος Θεόδωρος ὡς
ἔρθωμε στὸ προκείμενο. Νομίζω κύριε Ντράμμοντ ὅτι ἔχετε δίκην
ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἦταν τόσο ἐλεεινός. Ἀλλὰ
ἂν εἶναι ὀρθὰ ὅσα εἶπε ὁ δυστυχισμένος ὑπάλληλος τοῦ φίλου
μου, τότε τὸν ἱπποτικὸ αὐτὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης Συμμορίας
δὲν μπορῶ νὰ τὸν θεωρήσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓναν ἐλεεινὸ λωπο-
δύτη. Ἴσως ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος νὰ ἔκανε λάθος, ἀλλ'
ἐπιμένει μ' ὅλα ταῦτα ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες ποὺ μπή-
καν χθὲς βράδυ στήν ὁδὸν Γκρίν ὅ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπεῖρας!

—Ἄμ, τώρα καταλαβαίνω, ἔκανε ὁ Ντράμμοντ μὲ ὕψος ἀν-
θρώπου ποὺ ξαφνικὰ ἀντιλαμπάνεται ὅ,τι τοῦ λένε. Ἄμ' οἱ ἑκατὸ
λίρες θὰ τοὺς ἔφεραν ἐκεῖ μέσα.

—Ὅχι δὲν φαντάζομαι. Ὁ φίλος μου ἦταν συλλέκτης πολυ-
τίμων λίθων καὶ χθὲς βράδυ εἶχε κρύψει στὸ γραφεῖο του ἑξή
διαμάντια ποὺ τοῦχε δώσει ἓνας ἀριστοκράτης Ρώσος. Δὲν λέγω
τὸ ὄνομα διότι μοῦ ἀπαγορεύεται, λοιπὸν σήμερα τὸ πρῶτ' ἐξηφα-
νίσθησαν, τὸ γραφεῖο τινάχθηκε στὸν ἀέρα. Πόσο λυποῦμαι τὸν
δυστυχισμένο μου φίλο, δακρύζω ὅταν τὸν συλλογίζομαι.

—Ὅσο γι' αὐτὸ σὰς καταλαβαίνω πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Ντράμ-
μοντ, τί ἀσυλλόγιστοι ποὺ εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι ὅταν πετοῦν
μπόμπες μέσ' τὰ γραφεῖα. Μ' ὅλα ταῦτα ἂν ὁ φίλος σας κάμῃ

μιὰ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν διαμαντιῶν στήν ἀστυνομία πολὺ
πιθανὸν νὰ τὰ ξανάβρῃ, φαντάζομαι τοῦλάχιστον, ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ
ζητήσῃ στήν ἀστυνομία.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω Κάπταιν Ντράμμοντ, εἶπε ὁ κληρικὸς
κυττάζοντας τὸν Χάγκ μὲ ἐκπληξί.

—Κανεῖς ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ξαίρῃ τί θὰ τοῦ συμβῇ αὐτὴ τὴν
ἐποχή. Δὲν νομίζετε; ρώτησε ὁ Χάγκ μὲ ὕψος τελείως ἀδιάφορο
εἶναι πολὺ δυσάρεστο πρᾶγμα νὰ ρίχνουν στὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώ-
πων διαμάντια καὶ ἔπειτα, ὁ φουκαρὰς ποὺ τίς ἔφαγε νὰ βρί-
σκεται μὲ κλεμμένα πράγματα στὸ χέρι. Δὲν παίρνετε λίγο καφέ;
Ὅχι.

—Εὐτυχῶς δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο σ' αὐτὴ τὴν περί-
πτωσι εἶπε ὁ αἰδесиμώτατος Θεόδωρος

—Ὡραία. Τότε κείνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε ἢ μᾶλλον ὁ φίλος
σας, εἶναι νὰ πάῃ στήν ἀστυνομία καὶ νὰ πῇ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς
Μαύρης Συμμορίας ἔρριξε τὴ μπόμπα, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύ-
ρης Συμμορίας ἔκλειψε τὰ διαμάντια καὶ ὅτι θέλει τὸ κεφάλι
τοῦ σὲ ἀσημένιο δίσκῳ περὶ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος.

—Πολὺ εὐκολὰ τὰ βλέπετε τὰ πράγματα, ἀπήντησε ὁ κύριος
Λόγκμouer.

—Τὸ μόνο ποὺ δυσκολεύει λιγάκι τὴν ὑπόθεσι καὶ ποὺ τὴν
παριστάνει ὡς γελοία εἶναι κάτι ἄλλο.

—Πό;

—Ποιός; ἀπλούστατα! Ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης
Συμμορίας; θὰ εἶναι ἀρκετὰ τραγικὸ ἂν φέροῦν ἄλλου κεφάλι κατὰ
λάθος...Καὶ τότε οὔτε διαμάντια, οὔτε τίποτε.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ βρεθῇ ὁ ἀρ-
χηγὸς τῆς Μαύρης συμμορίας, Κάπταιν Ντράμμοντ, ἰδίως μὲ τὰ
τέλεια συστήματα τῆς ἀστυνομίας, ἀπήντησε ὁ κληρικὸς κάπως
πονηρὰ.

—Καὶ ὅμως ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Χάγκ ἂν καὶ ἔχω ἀναμιχθῇ ὁ
ἴδιος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἡ ἀστυνομία βρίσκεται ἀπολύτως στὸ
σκοτάδι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταυτότητά του.

—Ἀπίστευτο, φώναξε ὁ Λόγκμouer, καὶ ὅμως ἐλπίζω τουλά-
χιστον ὅτι θὰ τελειώνῃ γρήγορα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πολὺ φοβοῦμαι
κύριε Ντράμμοντ ὅτι ἡ γυναῖκα σας σὰς ἔγκατέλειψε. Πάντως
ἐλπίζω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κάνω τὴ γνωριμία τῆς ἄλλῃ
φορὰ, πρόσθεσε σπρώχνοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ κάθισμά του ὁ
κληρικὸς. Ὅ, μοῦ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ φύγω διότι ἔχω ἓνα σω-
ρὸ γράμματα νὰ στείλω στήν Αὐστρία.

Ἐπικλίθη μὲ ἓνα εὐγενέστατο μειδίαμα καὶ σὲ λίγο χάθηκε
πίσω ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα. Τότε ὁ Χάγκ εἶπε στὸ Πέτρο Δάρ-
ρελ, ἀνάβοντας ἓνα τσιγάρο.

—Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ κατάσταση φίλε μου, γνωρίζεις ὅτι
εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρέας ἀλλὰ δὲν ξέρεи ὅτι τὸν ξέρω. Γνωρίζω

ὅτι εἶναι ὁ Πέτερσον καὶ κείνος δὲν τὸ ξαίρει θάθελα πολὺ νὰ ἤξαιρα πόσον καιρὸ θὰ φοροῦμε, γάντια.

— Ἄς υποθέσουμε ὅτι σὲ προδίδει στὴν ἀστυνομία ἀπήντησε ὁ Πέτρος, θὰ εἶναι ἀρκετὰ δυσάρεστο.

— Ἄς υποθέσουμε ὅτι τὸ κάνει, εἶπε γελῶντας ὁ Χάγκ. θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δῶ τί ἐκφρασι θὰ ἐπαιρνε τὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ-Τόμ. Ἄλλως τε, Πέτρο μου, πρέπει νὰ ξαίρης ὅτι δὲν θὰ μπορέ-
ση ποτὲ νὰ κἀνῃ τέτοιο διάδημα ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὰ στραγαλάκια του. Καὶ τότε... Ἐκεῖνος καὶ ἡ συντροφιά του θὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσουν τὸν τρόπο πού βρέθηκαν στὴν κατοχὴ τους τέτοια πολυτίμα πετράδια. Ἰδίως ἐκεῖνο τὸ ρῶς διαμάντι τοῦ Ρωσικοῦ στέμματος, καὶ θᾶναι λιγὰκι δυσάρεστο γι' αὐτοῦς.

Ὁ Ντράμμοντ χαμογέλασε καὶ παράγγειλε στὸ γκαρσόνι δυὸ μπράντυ.

— Πολὺ πολὺ δυσάρετο Πέτρο, καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὥρα ἐφθασε πού θάχωμε νὰ ξετιναχτοῦμε ὅλοι.

* *

Ἐνα τέταρτο ἀργότερα οἱ δυὸ νέοι ἐγκατέλειπαν τὸ Ρίτς. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς νὰ ἐρθῇ ἡ Φύλλις, καὶ οὕτε λόγος νὰ χάνουν τὴν ὥρα τους κουτσοπίνοντας. Στὴν πόρτα ἀκριβῶς χω-
ρίστηκαν, ὁ μὲν Πέτρος γιὰ νὰ θρῇ μιὰ φίλη του ὁ δὲ Χάγκ γιὰ νὰ μάθῃ τὸν λόγο πού ἐμπόδισε τὴ γυναῖκα του νὰ φάῃ μα-
ζῇ του.

Καθὼς περπατοῦσε σκεπτικὸς χαμεγελοῦσε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἐλεεινὸς Πέτερσον εἶχε μεταβληθῇ σὲ εὐεργετικὸ κληρικὸ, σὲ ἄνθρωπο ἀφωσιωμένο στὴ φτώχεια καὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ πλησίον.

Καθὼς πλησίαζε πιά στὸ σπίτι του αἰσθάνθηκε ὅτι κάποιος τὸν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ δυὸ λέ-
ξεις, ψυθίρισε μιὰ φωνή.

Ὁ Ντράμμοντ κύτταξε πίσω του καὶ ἀμέσως συνωφρυνόθη. Πίσω του στεκόταν ὁ Ἄτκινσον. Γιὰ κάμποση ὥρα τὸν κύττα-
ζε χωρὶς νὰ μιλήσῃ, μιὰ φοβερὴ ὄρεξι τὸν ἐπίασε ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸ τὸν παλῆνθρωπο πού τολμοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ μὲ τὰ χέρια πού εἶχαν ἐγκληματήσῃ τόσες φορές.

— Βλέπω ὅτι οἱ κουθέντες μου σὰς ἀρέσουν. Δὲν μοῦ λέτε τί διάβολο θέλετε καὶ ποιὸς εἴστε; εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Χάγκ.

Θέλετε νὰ σὰς πῶ κάτι πού ἀφορᾷ καὶ τοὺς δυὸ μας πολὺ, μὰ πάρα πολὺ προσωπικά; Ὅσο γιὰ τὴν δευτέρην ἐρώτησί σας μοῦ φαίνεται ὅτι περιτεύει κάθε ἐνοχλήσῃ. Ἄλλὰ ἐπειδὴ ἡ συζήτη-
σίς μας θὰ εἶναι λίγο μακρὰ Κάπτταιν Ντράμμοντ, καλὰ θὰ κά-
ναμε νὰ πηγαίναμε σπίτι σας, ὁδὸς Μπρούκ, ἀπήντησε ὁ

Ἄτκινσον. Ὁ Χάγκ ἐβγαλε τὸ τσιγάρο του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ κύτταξε περιφρονητικὰ τὸν ἀντίπαλό του.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι, ἀπήντησε, νὰ κουδεντιάσω μαζῇ σας. Μ' ὅλα ταῦτα ἂν θέλετε νὰ διακινδυνεύσετε νὰ βρεθῇτε ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐν ἡ περιπτώσει μὲ ζαλίσσετε μὲ τίς ἀνοησίες σας, θὰ σὰς ἀκούσω γιὰ δέκα λεπτά.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἄρχισε νὰ περπατᾷ πρὸς τὸ σπίτι του, ἐνῷ ὁ ἀντίπαλός του ρίχνοντας φαρμακερὲς ματιές περ-
πατοῦσε σιωπηλὰ δίπλα του.

Πέντε λεπτά ἀργότερα ὁ Χάγκ κύτταξε μὲ ἀηδία τὸ μι-
κρόσωμο αὐτὸ ὑποκείμενο, πού καθόταν ἀπέναντί του.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε.

— Λίγα πράγματα Κάπτταιν Ντράμμοντ, ἀπήντησε ὁ συνομι-
λητής του. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν χαρὰ μου πού ἔκανα προσωπικῶς τὴν γνωριμία σας. Ἦθελα τόσο καιρὸ νὰ κουδεντιάσω μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης Συμμορίας.

— Νομίζω, μουρμούρισε ὁ Χάγκ, ὅτι τὸ ἄστρο σας δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐνοϊκό.

— Ἄς ἀφήσουμε κατὰ μέρος αὐτὰ τὰ πράγματα, κύριε, ἀ-
πήντησε ὁ σύντροφός του, περιττὸ νὰ κρύψουμε πράγματα γνω-
στά.

— Θὰ σὲ πετάξω κάτω ἀπὸ τίς σκάλες, ἂν ἐξακολουθήσης νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι, ἐλεεινὸ, καταραμένο πλάσμα, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Ντράμμοντ, ἐνῷ ὁ ἀντίπαλός του ὠρθώθηκε σὰν ἀγριεμένος γά-
τος καὶ μὲ μῖσος κύτταξε τὸν ὑψηλόσωμο καὶ ἀσυγκίνητο ἐχθρό του, ὁ ὁποῖος ἄπλωσε τὸ χέρι ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Ἄτκινσον ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ φόβου, ἐκεῖνος πού εἶχε ρίξη
χθὲς τὴν μπόμπα ἔτρεψε μὲ μιὰ ἀπλή κίνησι τοῦ τολμηροῦ ἀρ-
χηγοῦ τῆς Μαύρης Συμμορίας.

— Ὅστε νομίζεις ὅτι εἰμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας, ἐξή-
γησε ὁ Χάγκ. Δὲν ἤξαιρα ὅτι τόσο σὰς ἐνδιαφέρει.

— Δὲν τὸ νομίζω. Τὸ ξαίρω, ἀπήντησε ὁ Ἄτκινσον ἀγριεμέ-
νος, καὶ τὸ ἀνεκάλυψα χθὲς ἢ μᾶλλον σήμερα.

— Μπα, ἀλήθεια; μουρμούρισε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια ὁ Χάγκ. Μπορῶ νὰ ρωτήσω ποιὸς ἔκαμε αὐτὴν τὴν ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψι;

— Ὅστε ἀρνείστε; φώναξε ὁ ἄλλος ἄγρια.

— Ἀγαπητέ μου ἄνθρωπάκο, ἂν μοῦ ἐλεγες αὐτὴ τὴ στιγμή ὅτι εἰμαι ὁ Πάπας, δὲν θὰ τὸ ἀρνιόμουν. Καὶ τὸ μόνο πού σοῦ
ῥητῶ ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ὑπομονὴ πού δείχνω νὰ σὲ ἀνέχω-
μαι τόσην ὥρα, εἶναι νὰ μὲ διασκεδάσης βεβαίως καὶ νὰ μοῦ πῇς
ἐπὶ τῇ βᾶσει τίνος βγάξεις τὸ ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ συμπέρασμα.

— Τὰ ἐπιχειρήματά μου εἶναι τὰ ἐξῆς, ἀπήντησε ὁ Ἄτκιν-
σον προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸ θυμὸ του. Χθὲς βράδυ μιὰ
μπόμπα κατέστρεψε τελειῶς τὸ γραφεῖο μου.

Θεέ μου, φώναξε ο Χάγκ διακόποντας τον συνομιλητή του, αυτός ο περίφημος Θεόδωρος Λόγκμουερ στάει απτά, τώρα καταλαβαίνω γιατί με κύτταζε έτσι: υποπτα την ώρα που τρώγαμε.

— Κατεστράφη από μιὰ μπόμπα κάπταιν Ντράμμοντ, έξηκολούθησε ο άλλος αδιαφορώντας για τή διακοπή και αυτή ή μπόμπα σκότωσε έναν άνθρωπο.

— Πράγματι, απήντησε ο Χάγκ συνωφρωμένος.

— Έναν από τους τρεις άνδρας που χάθηκαν το βράδυ εκείνο, οι δύο άλλοι γλύτωσαν, πώς, και εγώ δεν μπορώ να καταλάβω. Πάντως ο υπάλληλός μου ανεγνώρισε τον έναν ως τον αρχηγό, της Μαύρης Συμμορίας, το άγνωστο αυτό και τρομερό πρόσωπο, σήμερα πάλι στο Ρίτς, ο ίδιος αυτός υπάλληλος τον ανεγνώρισε χωρίς τή μαύρη μάσκα και τή μαύρη άμφιεσι, και γι' αυτό δεν μου είναι πλέον άγνωστος, είστε σεις!

Ο Ντράμμοντ χαμογέλασε και απαθέστατα έβγαλε ένα τσιγάρο από την τσέπη του λέγοντας.

— Πολύ ώραία αφήγησις αλλά λιγάκι... ωμή. "Ωστε ο περίφημος αυτός υπάλληλος σας διατείνεται ότι ο αρχηγός της Μαύρης Συμμορίας μπήκε χθές βράδυ στο γραφείο σας για τή μόνη ευχαρίστησι να πετάξει μπόμπες; Και επί πλέον λέει ότι εγώ είμαι αυτός ο μυστηριώδης έχθρός σας; "Ας υποθέσουμε λοιπόν κύριε για λίγα λεπτά ότι ο υπάλληλος σας δεν παρεφρόνησε και ότι έχει δίκιο, τί σκοπεύετε να κάνετε;

— Απλούστατα κύριε, σε κάθε άλλη περίπτωση θα έστελνα μιὰ ανώνυμο έπιστολή στην Σκότλαντ Γιάρντ. Η όποια βέβαια θα έκπλαγهی αρκετά, αλλά θα βρή μιὰ διέξοδο στο σκοτεινό μυστήριο που περιβάλλει τήν ασθένειά του κυρίου Λάππερ. Φυσικά θα βρεθίητε σε δύσκολη θέσι αλλά μην άνησυχείτε, θα σας απαλλάξω απ' αυτό το μαρτύριο αν δεχθίητε τους όρους μου.

— Μεγάλη σας ευγένεια να μου δίδετε με τόση καλωσύνη μιὰ διέξοδο για να γλυτώσω από τα χέρια της αστυνομίας, και ποιοι είναι οι όροι; ρώτησε με περιφρόνησι ο Ντράμμοντ.

— Η έπιστροφή της μικρής σακκούλας με τα διαμάντια που ήταν μέσα στο γραφείο μου όταν κατεστράφη, απήντησε ο Άτκινσον.

— Μπα, ώστε υποτίθεται ότι βρίσκονται κι' αυτά στην κατοχή μου;

— Τό έλπίζω για τή δική σας ασφάλεια, είδ' άλλως θα στείλω τήν έπιστολή στην Σκότλαντ Γιάρντ.

Ο Ντράμμοντ έμεινε λίγα λεπτά σιωπηλός έπειτα ξάπλωσε νωχελής σε μιὰ πολυθρόνα και αφού άναψε τήν πίπα του είπε με ύφος βαρυσσημένο.

— Πολύ ενδιαφέροντα είναι αλήθεια αυτά που μου λέτε, αλλά πρέπει να σας πω κύριε, μπα λησμόνησα το όνομά σας άλλ' αυτό δεν έχει σημασία εγώ θα σας λέω Ζνούξ Λοιπόν. Ζνούξ δεν είμαι

και πολύ έξυπνος, άλλ' απ' όσα μου άράδιασες τώρα, καταλαβαίνω τα έξης. "Αν σου δώσω πίσω τα στραγαλάκια σου που έσως έχω, έσως και να μην έχω, δεν θα είδοποιήσης τήν αστυνομία ότι είμαι ο αρχηγός της Μαύρης συμμορίας, αν πάλι συμβή το αντίθετο θα στείλεις μιὰ ανώνυμο έπιστολή, λοιπόν καταραμένο έρπετο άλλου να πιάς να κάνης τέτοια παζάρια.

Ο αντίπαλός του σηκώθηκε άγριεμένος και με άπειλητικές γροθιές άρχισε να φωνάζει στον Χάγκ που μακαρίως κάπνιζε χαμογελώντας

— "Ωστε έτσι; λοιπόν κύριε μου θα μετανιώσετε πολύ γρήγορα όταν αντίληφθίητε το παιγνίδι μου.

— Για κάθισε χάμω Ζνούξ, δεν τελείωσα τή συζήτησί μου μαζί σου, είπε με το ίδιο χαμόγελο που τρέλλαινε τους αντιπάλους του ο Χάγκ ενώ με το στιβαρό του χέρι άρπαξε τον Άτκινσον ή μάλλον τον κόμητα Ζαντόβα από το γιακά και τον έσυρε τα στο τζάκι

— Κάθισε χάμω Ζνούξ, σου είπα, και μη με κάνεις να σου έπαναλάβω τίς ίδιες κουβέντες γιατί θα δής τον ουρανό με τ' άστρα. είπε γελώντας πάντοτε ο Ντράμμοντ. Έχω δυο τρία πράγματα ακόμη να σου πω πριν σε άποχωριστώ, λοιπόν με το ίδιο ταχυδρομείο που θα στείλεις έσύ το έπίσημο γράμμα σου στην Σκόττλαντ Γιάρντ θα πάη ένα δικό μου σημείωμα στον σερ Βράϊαν Τζόνστοουν.

»Θά βρίσκωμαι στο γραφείο του τήν στιγμή που θα το λάβης, και θα σκάσωμε κι' οι δυο στα γέλια με τή φαντασία του άγνώστου, ο όποιος με νομίζει, έμένα, τον μεγαλύτερο δάκα που ποτέ γνώρισε στη ζωή του ο σερ Βράϊαν, ως αρχηγό της Μαύρης συμμορίας. Και για αντίπραξι στο δικό σου γράμμα Ζνούξ, ή άλλη σημείωσις θα είναι από τον Αρχηγό της φοβερής συμμορίας, και θα λήη πράγματι ότι πήγε στο γραφείο της όδου Γκρίν ή για να συλλάβη μιὰ έλσεινή σπειρα αναρχικών και εκδισσών. Και ότι πήρε μαζί του έναν λωποδότη έξ έπαγγέλματος για να του άνοίξη το θησαυροφυλάκιο όπου φύλαγαν τα χαρτιά τους και όλα όσα θα άπεδείκνυον τήν ένοχή τους. "Οτι δρέθηκε κλειδωμένος μέσα στο γραφείο με μιὰ διαβολική μηχανοραφία. Και ότι από ένα άνοιγμα του θησαυροφυλακίου είδε δύο μάτια σαν τα δικά σου Ζνούξ, ίδια, γκριζοπράσινα, κάτι παρόμοιο με του Λόγκμουερ, αλλά πιο πολύ με τα δικά σου. Λοιπόν ο ιδιοκτήτης των ώραιων αυτών ματιών, ήταν αρκετά άπερίσκεπτος ώστε να ρίξη μιὰ μπόμπα και να σκοτώση έναν από τους τρεις άνδρες. "Ωστε Ζνούξ ο άνθρωπος με τα γαλανά μάτια είναι ένας κοινός δολοφόνος, και στην Άγγλία τους φονιάδες τους ξεπαστρεύουν με κρεμάλα Ζνούξ. Σταμάτησε όλίγα δευτερόλεπτα και με πονηρό χαμόγελο πρόσθεσε:

Είδες και το δικό μου ώρατο παιγνίδι Ζνούξ;

—“Ωστε φανταστήκατε ἀπήντησε ὁ Ἀτκινσον διὲς ἡ ἀστυνομία θὰ πιστέψῃ ποτὲ διὲς ἓνας ἄνθρωπος θὰ κατέστρεψε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ γραφεῖο του. ὅταν μάλιστα θὰ εἶχε μέσα πιασμένους τρεῖς κακούργους;

—Πιθανόν ὄχι, ἀπήντησε ὁ Χάγκ, ἀλλὰ ἀκόμη λιγώτερο θὰ πιστέψουν διὲς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης συμμορίας. Λοιπὸν ἀφοῦ θὰ ἔχῃς νὰ κάνῃς μὲ ἄνθρώπους τόσο δυσπίστους καλὰ θὰ κάνῃς Σνούξ ν’ ἀλλάξῃς τὰ σχέδια σου, γιατί θὰ χάσῃς ἄδικα τὸ ν

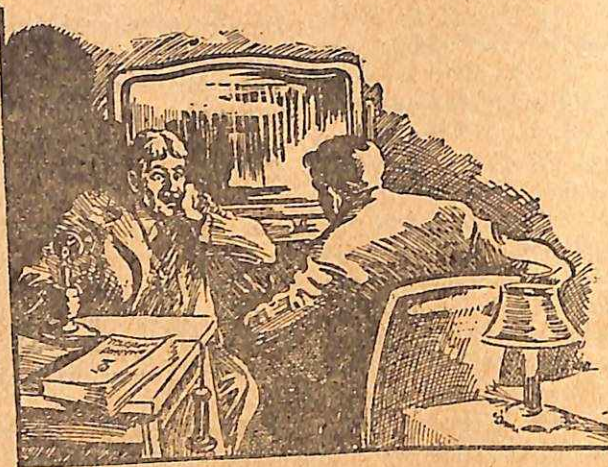
καιρὸ σου. Γι’ αὐτὸ θὰ σοῦ προτείνω ἐγὼ ἓνα παιχνίδι ποὺ θὰ τὸ πιστέψουν ὅλοι. Ἐνα παιχνίδι σὰν καὶ κ ε ῖ ν ο ποὺ παίζαμε κάποτε μαζῇ.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω, κάπτουν Ντράμμοντ, ἀπήντησε ὁ ἀντίπαλός του, λιγάνι ἀνήσυχος αὐτὴ τῇ φορὰ, διότι ἔδλεπε διὲς ὁ Χάγκ εἶχε παύσει πᾶν ν’ ἀστειεύεται

—“Ωστε δὲν καταλαβαίνεις, παληονουφίτσα; Ἐννοια σου καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Θὰ προσποιηθοῦμε γιὰ πέντε λεπτὰ διὲς ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ἔρριξε τὴν μπόμπα καὶ διὲς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας. Καὶ ἔπειτα πάλι ἐπιστρέφομε στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Ἀτκινσον τὰ ἔχασε καὶ πρὶν προφθάσῃ καλὰ ν’ ἀντιληφθῇ τί γινότανε, μιὰ φορερὴ γροθιά τοῦρθε κατὰμουτρα καὶ κυλίστηκε ἀνίκανος πᾶνω στὸ χαλί. Ὁ Ντέννυ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ντράμμοντ, δὲν ταράχτηκε διόλου μὲ τὸν θόρυβο ποὺ γινόταν μέσα στὸ σαλόνι τοῦ κυρίου του. Ἦταν συνηθισμένοι σὲ τέτοιου εἶδους πράγματα...

—Δὲν ἔκανες καλὰ νὰ εἶσαι τόσο ρεαλιστικὸς στὶς περιγραφές σου, Σνούξ, εἶπε ὁ Χάγκ κυττάζοντας τὸ ποταπὸ αὐτὸ πλάσμα, ποὺ ζαρωμένο σὲ μιὰ γωνιά ὑβρίζε καὶ ἀπειλοῦσε, χωρὶς κἄν νὰ τολμήσῃ ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὸν φοβερὸ σύντροφό του.

Πρὸς Θεοῦ Χάγκ τί ἐννοεῖς; εἶπε ὁ Τέντ.

Ὅταν τέλος συνήλθε ἀπὸ τὸ γενναῖο λούσιμο, φώναξε ἀγριεμένως:

—Θὰ μοῦ τὰ πληρώσετε ἓνα πρὸς ἓνα, κάπτουν Ντράμμοντ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας ἔσκασε στὰ γέλια.

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, φιλαράκο μου. Καὶ τώρα ἀδειαζέ μου τὴ γωνιά. Μὴν ξεχάσῃς ὅμως νὰ πῇς στὸν Λόγκμυερ τοὺς χαιρετισμούς μου, ἢ μᾶλλον, μὴν ἀνησυχῇς διόλου, θὰ τὰ πῶ ὁ ἴδιος στὸν αἰδεσιμώτατο, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή, ἀπήντησε εἰρωνικά ὁ Χάγκ.

—Τί θὰ τοῦ πῇτε; μούγγρισε ὁ ἄλλος.

—Θὰ τοῦ πῶ διὲς δὲν ἔπεσε δυστυχία μόνο στὴν ἐκκλησία του, ἀλλὰ καὶ... στοὺς συντόφους του! Καὶ δίνοντάς του μιὰ ἐλαφρὴ κλωτσιὰ πρόσθεσε: Τώρα σήκω γρήγορα, Σνούξ παιδί μου, καὶ πήγαινε. Ἡ σκάλα εἶναι δεξιά.

Μὲ μεγάλη δυσκολία ὁ Ἀτκινσον κατάρθωσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Οἱ ὦμοι του πονοῦσαν φοβερὰ ἀπὸ τίς γροθιές ποὺ εἶχε φάει καὶ τὸ κεφάλι του γύριζε ἀπὸ τὸ ἀπότομο πέσιμό του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν βασάνιζε περισσότερο δὲν ἦταν αὐτό. Ἦταν ἡ μεγάλη ἡττα στὸν κύριο σκοπὸ του: στὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε ἔρθῃ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ντράμμοντ καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε κάνει τίποτα. Τί θὰ ἔλεγε στὸν Λόγκμυερ, ἐπιστρέφοντας στὸ Ρίτς; Καὶ τί τιμωρία θὰ τοῦ ἐπέβαλλε ὁ φοβερὸς ἀρχηγός του; Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ρώτησε δειλιά:

—Κύριε Ντράμμοντ θὰ ἤθελα νὰ ἐξηγηθῶμε σὲ κάτι. Ἐγὼ δὲν σὰς ἔρριξα χθὲς βράδυ τὴν μπόμπα, ὅπως νομίζετε.

Ὁ Ντράμμοντ ξεκαρδίστηκε.

—Εἶπες πὼς δὲν μούρριξες τὴν μπόμπα, Ἐμένα; Μὰ θέβαια, ἀφοῦ τὴν ἔρριξες στὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης συμμορίας πὼς ἤθελες νὰ τὴν ρίξῃς πᾶνω μου βλάκα. Ἐσχάσες διὲς τόση ὥρα παίζουμε.

Δὲν θέλετε νὰ παίξουμε ἀνοιχτὸ παιχνίδι; ρώτησε ὁ Ἀτκινσον ἡσυχᾶ. Ἐαῖρω πολὺ καλὰ διὲς εἴσθε ὁ ἀρχηγός, καὶ τὸ ξαίρετε καὶ σεις, μ’ ὅλον διὲς δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ κανεὶς. Βέβαια ἔκανα ἀσχημα πολὺ νὰ σὰς ἀπειλήσω καὶ ζητῶ συγνώμην γι’ αὐτό. Ἀλλὰ τιμωρήθηκα ἀρκετὰ μοῦ φαίνεται. Τώρα λοιπὸν ἂς λύσουμε τίς ὑποθέσεις μας σὰν δυὸ ἄνδρες.

—Περιμένω, εἶπε ξερὰ ὁ Χάγκ. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ εἴσθε σύντομος

—Κάπτουν Ντράμμοντ, ἔχω τὴν ἰδέα διὲς ἐσεῖς ἔχετε αὐτὰ τὰ διαμάντια ἢ διὲς γνωρίζετε ποὺ δρῖσκονται καὶ σὰς ὁμολογῶ διὲς αὐτὰ τὰ πολύτιμα πετράδια δὲν μοῦ ἀνήκουν. Κάποιος τὰ εἶχε δάλει στὸ συρταράκι τοῦ γραφείου χωρὶς νὰ τὸ ξαίρω. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ἔρριξε τὴν μπόμπα γιὰ νὰ σὰς σκοτώσῃ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅπως νομίζετε. Καὶ δὲν κατάφερε κείνο ποὺ ἤθελε, γι’ αὐτὸ τὸ λάγο χαίρομαι εἰλικρινῶς. Εἴσθε λεβέντης Κᾶπτουν Ντράμμοντ καὶ φορθήκατε λεβέντικα, ἀλλὰ τὰ διαμάντια

αυτά δὲν ἀφοροῦν διόλου τὶς προσωπικὲς μας ἑχθρὲς. Ἀνήκουν σὲ κάποιο Ρώσο ἀριστοκράτη ὃ ὁποῖος τὰ εἶχε φέρει στὸ γραφεῖο μου μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὰ κατάφερα νὰ τοῦ τὰ πουλήσω. Τώρα ὅμως ὃ δυστυχὴς θὰ βρεθῇ σὲ μεγάλη φτώχεια, γι' αὐτὸ σὰς προτείνω...

Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τὶς προτάσεις σου Ζηνούξ, εἶπε ἀτάραχος ὃ Χάγκ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι φαίνομαι βλάκας καὶ ὅτι εἶμαι βλάκας, ἀλλὰ δόξα νάχῃ ὃ Θεὸς δὲν εἶμαι ἡλίθιος. Καὶ χαίρουμεν πού μόνος σου τὸ ἀνεκάλυψες καὶ κατάλαβες μιὰ γιὰ πάντα ὅτι εἶναι τελείως ἀνώφελο νὰ μὲ ἀπειλῇ κανεὶς. Ὁ μόνος τρόπος νὰ μὲ καλοπιᾶσουν εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀλλὰ ὅχι οἱ υποκρισίες, τὰ ψέμματα καὶ οἱ ἱστορίες σὰν τοῦ Ρώσου ἀριστοκράτου πού ὑποφέρει. Διότι τότε αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη γυμναστικῆς. Καὶ χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ καταλάβῃ ὃ Ἀτκινσον βρέθηκε μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ κάτω στὶς σκάλες. Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε μπροστά του τρεῖς νέους νὰ τὸν κυττάζουν ἀτάραχα καὶ τὸν Χάγκ νὰ γελά ἀπὸ ψηλά. Ὁ κόμης Ζαντόβα μὲ μιὰ ἄγρια βρῆσις ἐφυγε ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του, ἀπὸ τὸν λώντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΥΓΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

— Ἐλάτε πάνω παιδιὰ, φώναξε εὐθυμὰ ὃ Χάγκ.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀνέβηκαν τρέχοντας τὶς σκάλες καὶ ἀκολούθησαν τὸν ἀγαπημένο τους ἀρχηγὸ μέσα στὴ βιβλιοθήκη.

— Αὐτὸς πού εἶδες Τέντ φίλε μου, εἶναι ὃ προκομμένος πού μᾶς ἔρριξε τὴ μπόμπα χθὲς βράδυ, εἶπε ὃ Ντράμμοντ μόλις βρέθηκαν ὅλοι καθισμένοι ἀναπαυτικά.

» Τὰ πράγματα πήραν φόρα σὲ δυὸ τρεῖς ὥρες, ἐξακολοῦησε σοβαρὰ ὃ Χάγκ. Ποιὸς νομίζεις βόσκειται στὸ Ρίτς αὐτὴ τὴ στιγμή; Ποιὸς νομίζεις ἔφαγε μὲ τὸν Πέτρο καὶ μὲ μένα; Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ὃ περίφημος Πέτερσον.

— Κοροϊδεύεις; ἔκανε μὲ δυσπιστία ὃ Τέντ.

— Διόλου. Ὁ Πέτερσον μὲ σάρκα καὶ ὅσα εἶναι στὸ Ρίτς μεταμφιεσμένος σὲ κληρικὸ «Αἰδεσιμώτατος Δόγκριουερ» παρακαλῶ καὶ μαζὶ του μένει ἡ καλὴ μας ἡ Ἴρμα.

» Αὐτὴ μᾶς κατάλαβε Ἐγὼ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα διόλου μ' ὃλον ὅτι καθόταν δίπλα μας τὴν ὥρα πού συζητούσαμε σοβαρὰ.

Φυσικὰ τὰ εἶπαμε ἕνα χεράκι μὲ τὸ τέρας πού ἔφυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ δῶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού μὲ βασανίζει περισσότερο εἶναι ὅτι ἀνεκάλυψαν πὼς εἶμαι ὃ ἀρχηγὸς τῆς παρέας. Ἄν καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος ἀλλὰ τὰ πράγματα ὅσο πᾶνε καὶ γίνονται πιὸ σπουδαῖα.

Χαίρομαι πού τὰ βλέπεις ἔτσι γιατί βαρέθηκα πιά νὰ κάθω μαι εἶπε ὃ Ἀλτζι.

Ὁ Ντράμμοντ σκεπτικὸς γέμισε ἕνα ποτήρι μύρα κι' ἄρχισε νὰ πίνῃ σιγὰ σιγὰ.

— Νὰ σοῦ πῶ Ἀλτζι, μ' ὅλο πού τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἐντελῶς καθαρὰ, γνωρίζω ὅτι μεταξὺ τοῦ Πέτερσον καὶ τῶν διαμαντιῶν ὑπάρχει ἕνας δεσμός. δάξω τὸ κεφάλι μου κάτω. Καθὼς καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο ποῦρθε νὰ μὲ ζαλίση ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καὶ γὼ εἶμαι... Μπᾶ, τί εἶν' αὐτό; φώναξε ὃ Χάγκ κυττάζοντας τὸ γραφεῖο του καὶ ἐξετάζοντας προσεκτικὰ τὴν κλειδαριά.

— Μοῦ ἀνοῖξαν τὸ γραφεῖο μου, καὶ σήμερα τὸ πρῶτ' ἀλλοτρίως! κατὰ τὴν ἀπουσία μου. Κτύπησε τὸ κουδοῦνι Τέντ, εἶπε συνοφρυωμένος ὃ Χάγκ. Ὅλοι τὸν κύτταζαν σιωπηλοὶ περιμένοντας τὸν Ντέννου νὰ παρουσιασθῇ Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο ὃ ὑπηρετῆς ὃ Ντράμμοντ εἶπε.

— Ντέννου κάποιος μπῆκε σήμερα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κι' αὐτὸς ὃ κάποιος ἀνοῖξε τὸ γραφεῖο μου στίς 11 1)2 τὴν ὥρα πού γύρισα.

— Δὲν ἦρθε κανεὶς κύριε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἠλεκτρολόγο, ἀπήντησε ὃ Ντέννου.

— Ἡλεκτρολόγος καὶ κολοκύθια. Γιατί τὸν ἄφησες μόνο ἐδῶ μέσα βλάκα. Πές μου τί ἀνθρωπος ἦταν;

— Πολὺ ἀξιοπρεπὲς ἀνθρωπος κύριε, καὶ στὴν κυρία Ντράμμοντ φέρθηκε σὰν ἱππότης ἀπήντησε υπερήφανα ὃ Ντέννου. Ἐτρεξε μάλιστα νὰ φέρῃ ἕνα ταξί γιὰ τὴν κυρία πού ἤθελε νὰ πάη στὸ Ρίτς ὅπου τὴν περιμένατε.

Ὁ ὑπηρετῆς σταμάτησε μὲ τὸ τρομαγμένο ὕφος τοῦ κυρίου του.

— Τί ἔπαθες Χάγκ; φώναξε ὃ Τέντ ἀνήσυχος.

— Εἶπες ἔτι φώναξε ἕνα ταξί; μουρμούρισε ὃ Ντράμμοντ.

— Ναὶ κύριε, ψιθύρισε στενοχωρημένος ὃ Ντέννου. Ἐφευγε συγχρόνως μὲ τὴν κυρία καὶ ἐπειδὴ δὲν βρέθηκε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο ἔστειλε τὸ πρῶτο πού συνήντησε μπροστά του.

— Καὶ ἡ κυρία Ντράμμοντ μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ ταξί;

— Μὰ δέβαια κύριε εἶπε ἐκπληκτὸς ὃ ὑπηρετῆς, καὶ πήγε στὸ Ρίτς γιὰ νὰ σὰς βρῇ, ἐγὼ ὃ ἴδιος εἶπα στὸν δὲν ἡγὸ τὴν διεύθυνσι.

Ὁ Ντράμμοντ ἔγινε κατακόκκινος, οἱ φλέβες τοῦ μετώπου του εἶχαν φρουσκώσει σὲ τέτοιο σημεῖο πού θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ σκάση. Ὅλοι νόμιζαν ὅτι θὰ ὤρμουσε πάνω στὸν ὑπηρετῆ του. Ἐμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια κολλημένα σὲ ἕνα ἀόριστο σημεῖο. Ἐπειτα μ' ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἔπεσε μὲ ἀπελπισία στὸ κάθισμά του.

— Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους! φώναξε ὃ Ἀλτζι.

— Δὲν ἦρθε στὸ Ρίτς, Ἀλτζι. Ἡ Φύλλις δὲν ἔφαγε μαζὶ μου. Στὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι ἀργοποροῦσε καὶ τὴν περιμένα. Ἐπειτα σκέφθηκα ὅτι θὰ τὴν πήρε κανένας ἀπὸ σὰς μαζὶ του καὶ

θα φάγατε άλλου και άρχισα να κουδεντιάζω μ' αυτόν τον κατα-
ραμένο τον Πέτερσον και ξεχάστηκα τελείως.

—Πρός Θεού Χάγκ, τι έννοεις; είπε ο Τέντ. Δέν νομίζεις
δέδαια...

—Βέβαια και το νομίζω. Το ξαίρω μάλιστα. Τήν πήραν. Τήν
έκλεψαν κάτω από τη μύτη μου.

—Αυτή ή καταραμένη ή γυναίκα ή Ίρμα με άκουσε πού έ-
λεγα ότι θαρχόταν στο Ρίτς ή Φύλλις, άμέσως είδοποίησε το τέ-
ρας αυτό τον Πέτερσον και εκείνος έκανε το θαύμα του.

—Τηλεφώνησε άμέσως στην Σκόντλαντ Γιάρντ φώναξε
Τόμπυ Σινκλαίρ.

—Και τι διάβολο να τους πώ;

—Δέν έχομε καιρό να χάνωμε Χάγκ είπε. "Αν πήραν τη
Φύλλις ο Μράϊζν Τζόνστοουν, αν του τή δλα από το Α ως το
Ω, θα κάνη ό,τι μπορεί για σένα.

—"Αλτζι είπε ο Τέντ, με κάθε τρόπο πρέπει να σώσουμε την
Φύλλις.

—Νομίζω ότι έχεις δίκιο μουρμούρισε ο Χάγκ.

Έκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

—Απάντησε Τέντ είπε ο Χάγκ.

Ο νέος υπήκουσε και παίρνοντας το άκουστικό είπε.

—Ναί, εδώ το σπίτι του Κάπταιν Ντράμμοντ. "Οχι...δέν μι-
λει εκείνος. Ναί...θα του πώ ότι θέλετε. Ποιός; ο κύριος Δόγκ-
μους στο Ρίτς. Καλά! Ναί! Μου είπε ότι φάγατε μαζή σήμερα
το μεσημέρι. "Ω! βέβαια! θα του πώ μην άνησυχείτε

Έκλεισε το άκουστικό και πριν προφθάση να άρθρωση λέξι ο
Χάγκ ώρμησε κοντά του λέγοντας.

—Τι σούπε, Τέντ;

—Έσένα γύρευε Χάγκ, έλεγε ότι άνησυχούσε για τη γυναίκα
σου και ήλπιζε ότι δέν της είχε συμβή τίποτε! Και ότι είχε κάτι
πολύ σπουδαίο να σου ανακοινώση για λογαριασμό της, κάτι πού
είχε μάθει πρό όλίγου και θα ήθελε πολύ να πηγαινες να τον δής
στο Ρίτς...

—Αυτό άπλοποιεί τα πράγματα είπε ψυχραιμα ο Χάγκ. Και
θα συζητήσωμε πιό έλεύθερα με τον Πέτερσον.

—Μά πρώτα πρέπει να πάς στην αστυνομία, φώναξε ο "Αλ-
τζι. Μην άκοϋς αυτά πού σου λέει. Ποτέ δέν θα φαντάστηκε ότι
ανάκλυψες την πραγματική του ταυτότητα.

Ο Ντράμμοντ γέλασε και άπήντησε.

—Έχασες έντελώς βλέπω τους κανονισμούς μας "Αλτζι. Για
έλα δώ και με προσοχή κύτταξε έξω από το παράθυρο. Βλέπεις,
κάποιος παρακολούθη. Δέν θα μπορούσα να κάνω δήμα χωρίς να
το μάθη ο Πέτερσον. Και στοιχηματίζω μάλιστα ότι ήξαιρε πολύ
καλά ότι ήμουν στο σπίτι την ώρα πού μιλούσε με τον Τέντ στο

τηλέφωνο Τι λέτε; Να πάω στην αστυνομία; Μά ο Πέτερσον δέν
είναι από τους ανθρώπους πού διστάζουν προς σε τίποτε και μόλις
θα το μάθαινε ή Φύλλις θα... Οί φλέβες του μετώπου του άλλη
μιά φορά φούσκωσαν. Ο Θεός ξαίρει τι θα της έκανε το γου-
ρουνι. Αυτό πού έγινε είναι έκδιασμός, είναι για τα διαμάντια.
Και θα την δόσουν ως αντίλλαγμα.

—Τι σκοπεύεις να κάνης; είπε ο Τέντ.

—Ακριβώς ότι προκαλεί μόνος, άπήντησε ο Χάγκ. Θα πάω
στο Ρίτς τώρα άμέσως. Δέν θα πάρω μαζή μου τα διαμάντια.
Πάντοτε ή ίδια πρόστυχη ταπεινή μέθοδος έκδιασμού.. Μιά γυ-
ναίκα πού δέν έδλαψε κανέναν. Τή δική μου τη γυναίκα να έχουν
αυτά τα τὰ γαιδούρια στα χέρια τους, φώναξε άγριέμένος σφίγ-
γοντας τις γροθιές.

Με σταθερό δήμα πλησίασε την πόρτα. Πριν την άνοιξη είπε
στους φίλους του. "Αν δέν έπιστρέψω στις έξη, θα βρήτε τα δια-
μάντια στην κάμαρα του μπάνιου μέσ' το σφουγκάρι μου, πάρτε
τα και πηγαίνετε τα στη Σκόντλαντ Γιάρντ όπου θα διηγηθήτε
στον Τόμ-Τομ τα καθέκαστα.

Ολίγα λεπτά αργότερα ο ίρχηγός της μυστηριώδους συμ-
μορίας ήταν στο δρόμο. Εκείνη τη στιγμή ήταν σχεδόν έρημιά.
Έμεινε μιά στιγμή στο πεζοδρόμιο κυττάζοντας τον άνθρωπο
πού τόσες ώρες γύριζε γύρω από το σπίτι του.

—Ταξι κύριε, ρώτησε τον Χάγκ πλησιάζοντας, ένώ ένα πολυ-
τελέστατο αυτοκίνητο πλησίαζε. Ο άγνωστος άντηλλαξε ένα
δλέμμα με τον οδηγό και το όχημα σταμάτησε. Ο Χάγκ πλη-
σίασε και με ψυχραιμία είπε στον οδηγό.

—Αν πής λέξι παληάνθρωπε θα σου στρίψω το λαρύγγι και
σένα και στο σύντροφό σου.

Τρέμοντας οι δυο άνδρες απέμακρύνθησαν και ο Χάγκ τρά-
βηξε πεζή για το Ρίτς.

Όταν έφθασε στο ξενοδοχείο, τον ώδήγησαν στο ιδιαίτερο
διαμέρισμα του αιδεσιμωτάτου, ο όποιος τον δέχθηκε με έξαιρε-
τική ευγένεια, ένώ ή κόρη του πλέκοντας πάντοτε για τους φτω-
χούς χαμογέλασε με το γλυκύτερό της χαμόγελο.

—Α, αγαπητέ μου φίλε! είπε ο Δόγκμους. Καθώς βλέπω,
έλαβες το μήνυμά μου.

—Ναί! άπήντησε ο Χάγκ με ευγένεια. "Ημουν στο διπλανό
δωμάτιο και κουδεντιάζα με τον φίλο σας. Άλλά πριν μιλήσουμε
για τις δουλειές σου, αγαπητέ Κάρλ, θα ήθελα να σου πώ ότι καλά
θα έκανες να μη με ζαλίζης με τον Σνούξ, μου είναι αντιπαθέ-
στατος, προτιμούσα χίλιες φορές τον μακαρίτη Χένρυ Λάκιντον.

Μιά νεκρική σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο. Ο αιδεσιμώτατος
Θεόδωρος κύτταξε βουβά τον συνομιλητή του, ένώ ή νέα σταμά-
τησε άπότομα το πλέξιμό της. Η έκπληξις ήταν τόσο δυνατή
ώστε ο ίδιος ο Πέτερσον τα έχασε, ένώ ο Χάγκ Ντράμμοντ γε-

λώντας ξάπλωσε σέ μιὰ πολυθρόνα.

—Βαρέθηκα πιά αὐτὲς τίς κωμωδεῖες, Κάρλ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σκέφθηκα ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα νὰ παίξουμε ἀνοιχτὸ παιχνίδι.

Ὁ Δόγκμουερ δημάτιζε ἡσυχὰ μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ Χάγκ τὸν παρακολουθοῦσε εἰρωνικά.

—Εἶπες σήμερα τὸ ἀπόγευμα σὲ κάποιον ὅτι εἶναι φαπλατᾶς ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὸ ξαναπῆς, εἶπε τεμπέλικα ὁ Χάγκ. Ἐμπρὸς λοιπόν, χτύπα τὸ κουδοῦνι, εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία καὶ πές ὅτι σὲ πρόσβαλα. Πηγαίνετε μάλιστα ὁ ἴδιος νὰ δῆτε τὸν Τόμ Τόμ. Θὰ ἐνθουσιασθῇ ἰδιαιτέρως νὰ σᾶς δῇ ὁ Κληρικὸς κύτταξε τὴν κόρη του μὲ ἀπελπισία ἐνῶ ὁ Ντράμμοντ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει: Ἀλήθεια, Κάρλ, ἡσούν πάντοτε, σπουδαῖος ἠθοποιός, ἀλλὰ τώρα πιά βρίσκεις ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ κρύβεσαι; Δὲν βρίσκεται κανεὶς ξένος ἐδῶ στὸ δωμάτιο, καὶ ἐγὼ διόζουμαι νὰ τελειώσω. Καὶ νὰ ξαίρεις ὅτι εἶμαι τὸ μόνο πρόσωπο ποῦ δὲν σὲ ξεγέλασε ποτέ. Λοιπόν, ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα περιστατικά συμπεράνεις ὅτι εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης συμμορίας. Μπορεῖς νὰ πᾶς στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τὸ πῆς. Καὶ ἔτσι ἀγαπητέ μου Κάρλ ἂν βρεθῶ σὲ δύσκολη θέσι ἐξ αἰτίας σου, θὰ βρεθῆς ἐσύ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἴρμα σὲ πολὺ πολὺ χειρότερη, ἀλλ' αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω τώρα δὲν σ' ἐνδιαφέρουν τόσο, ὅσο τὰ διαμάντια σου καὶ μένα ἡ γυναῖκα μου. Ἐννοοῦμεθα Κάρλ;

—Νεαρέ μου φίλε, ἀπήντησε ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χάγκ ἀποφασιστικά. Σκόπευα νὰ συζητήσω μαζί σου γιὰ αὐτὴ τὴ δουλειὰ μόλις μπῆκες στὸ δωμάτιό μου, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφησες ν' ἀνασάνω κἄν. Φαίνεται τόσο πολὺ κατελιγμμένος μὲ τὴν ἔμμοιο ἰδέα ὅτι εἶμαι αὐτὸς ὁ Κάρλ ποῦ...

—Ποῦ πᾶς; ρώτησε ὁ κληρικὸς ἀνήσυχος βλέποντας τὸν Χάγκ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα.

—Πηγαίνω στὴν Σκώτλαντ. Γιαρντ γιὰ νὰ πῶ στὸν σερ Βράϊαν Τζονστόουν ὅλη τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὸ Α ὡς τὸ Ω καὶ συγχρόνως θὰ τοῦ δώσω τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ διαμάντια.

—Ὡστε παραδέχεσαι ὅτι τὰ ἔχεις; εἶπε πετώντας τὴ μάσκα ποῦ ἔκρυβε τόσο προσεκτικά τὴν πραγματικὴ του ταυτότητα.

—Α! τώρα συνεννοοῦμεθα Κάρλ, ἔκανε ὁ Ντράμμοντ ἐπιστρέφοντας στὴν θέσι του. Ἀλλὰ βρίσκονται σὲ μιὰ θέσι ὅπου ποτέ σου δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ τὰ βρῇς καὶ θὰ μείνουν ἐκεῖ ὡς τίς 6 ἔπειτα θὰ πάρουν τὸν δρόμο τῆς Σκώτλαντ Γιαρντ... ἔκτος, ἔκτος Κάρλ ἂν μοῦ ἐπιστραφῇ ἡ γυναῖκα μου τελείως ἄθικτη πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα. Κύτταξε τὸ ρολόι σου εἶναι ἀκριβῶς 5.

Καὶ ἂν σοῦ ἐπιστραφῇ τί θὰ γίνῃ;

—Θὰ σοῦ δώσω τὰ διαμάντια. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ποῦ ξαίρεις πῶς δὲν τὸν παραβαίνω ποτέ.

—Σταθῆτε ἕνα λεπτὸ καὶ ἀκόμη θέλω νὰ ρωτήσω Κάπταιν Ντράμμοντ, εἶπε ὁ Κληρικὸς χαμογελώντας. Ἀς ὑποθέσουμε

ὅτι καταφέρνω νὰ πείσω μερικοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐπιστραφῇ ἡ κυρία Ντράμμοντ ὡς ἀντάλλαγμα. Κατόπιν σὲ τί σημεῖον θὰ βρίσκονται οἱ σχέσεις μας; Θὰ πᾶτε στὴν ἀστυνομία, ἢ θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἀγὼν μεταξύ μας;

—Ὅταν γίνῃ ἡ ἀνταλλαγή ὅπως εἶπαμε, ὁ ἀγὼν Κάρλ θὰ ἐξακολουθήσῃ μεταξύ μας συστηματικά. Δὲν μὲ συμφέρει νὰ πάω στὴν ἀστυνομία καὶ σένα ἀκόμη λιγώτερο καὶ ἔχω τρομερὴ ὀρεξὶ νὰ σὲ βάλω στὴ συλλογὴ μου, θὰ εἶσαι τὸ καλύτερο κομμάτι. Νὰ δοῦμε θὰ τὸ κατορθώσω; Ἀ πρὸς τὸ παρὸν τὸ νοῦ σου στὴ γυναῖκα μου. Οὔτε τὸ νυχάκι τῆς ν' ἀγγίξεις εἰδ' ἄλλως χάθηκες.

Ὁ Κληρικὸς χαμογέλασε μὲ ἐπιείκεια.

—Τί ὥρατα ποῦ βάζεις τὰ πράγματα στὴ θέσι τοὺς μουρμούρισε, δέχομαι τὴν ἀνταλλαγὴ σου καὶ ἀγότερα θὰ παλαίψουμε, θὰ εἶναι ἀγὼν ἐξοντώσεως Κάπταιν Ντράμμοντ. Τώρα ὅμως ἂς συζητήσουμε καὶ λεπτομέρειες ποῦ μὲ ἀπασχολοῦν. Καθὼς λές ἡ γυναῖκα σου εἶναι πολυτιμότερη ἀπὸ τὰ διαμάντια. Ἀλλὰ εἶναι καὶ κάπως ὀγκωδέστερη. Γι' αὐτὸ λοιπόν πρέπει νὰ δῶ πρῶτα τὸ σακκουλάκι μὲ τὸ περιεχόμενον καὶ κατόπιν νὰ σοῦ δώσω τὴ γυναῖκα σου. Διότι μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ στρίψῃς μόλις βρεθῇ στὴν ἀγκαλιά σου. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρέπει νὰ εἶσαι δῶ πρὸ τῶν 5 μὲ τὸ ἀντάλλαγμα γιὰ νὰ δεβαιωθῇ γιὰ τὴν τιμότητα καὶ τὴν σταθερότητα τοῦ λόγου σου.

—Κλείστο, Κάρλ! φώναξε γελώντας Ντράμμοντ. Πᾶω νὰ σοῦ φέρω τὰ διαμάντια ἀλλὰ, πρόσεξε ἂν μοῦ σκαρώσῃς καμμιὰ δουλειά. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ.

Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του, ἐνῶ ὁ κληρικὸς μὲ μιὰ τρομερὴ βριασιά εἶπε στὴ νέα γυναῖκα ποῦ ἀκίνητη περίμενε νὰ δῇ τ' ἀποτελέσματα.

—Πῶς διάβολο μᾶς ξετρώπωσε; μούγκρισε σφίγγοντας τίς γροθιές του, εἶναι ὁ πιὸ ἡλίθιος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, καὶ ὁ μὴν κάθε φορὰ μᾶς καταλαβαίνει. Τώρα ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς νὰ σκοτιζόμαστε γιὰ τέτοιου εἶδους πράγματα. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε, καὶ γρήγορα μάλιστα.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Δόγκμουερ ἄρχισε νὰ δημάτιζῃ πᾶνω κάτω σκεπτικῶς. Ἐπειτα διέταξε τὴ νέα ποῦ περίμενε διαταγὰς σὰν ἀπλὴ ὑπάλληλος.

—Τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ τμήμα Α' καὶ πές τους νὰ στείλουν ἐδῶ τὸν ἀριθμὸ 13. Πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο σ' ἕνα τέταρτο.

Ἡ νέα πῆρε ἕνα μαλὺδι καὶ σημείωσε «Ἀριθμὸ 13 εἶπες; αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ θαυμάσιος μῦθος; ἔπειτα τί ἄλλο θέλεις;»

—Ὁ ἀριθμὸς 10 μὲ τὸν Ἰταλὸ νὰ ἔρθουν μαζί του ἀλλὰ νὰ περιμένουν κάτω γιὰ νεώτερες διαταγὰς, εἶπε ὁ κληρικὸς μὲ ὕφος ποῦ δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις.

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα; ρώτησε ἡ νέα πηγαίνοντας στὸ δωμάτιο

του μπάνιου. Καί ή γυναίκα του; αυτό τὸ ἡλίθιο πλάσμα;

— Ὁ κληρικὸς τὴν κύτταξε χαμογελῶντας σατανικά.

— Ἀγαπητό μου κοριτσάκι, δὲν φαντάστηκες ποτέ σου ὅτι θὰ ἔκανα τὴ δολαφία νὰ κουβαλήσω ἐδῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ νὰ τοῦ τὴν δώσω πίσω; Ἐνα ξερὸ γέλιο ἀκούστηκε καὶ ὁ κληρικὸς χάθηκε μέσα στὴν κάμαρα τοῦ μπάνιου. Ἡ νέα τὸν ἄκουσε νὰ ἀνοίγῃ διάφορα φιαλίδια. Ὁ αἰδесиμώτατος δὲν ἔχασε τὴν ὥρα του.

*
* *

Ἐπὶ δέκα λεπτά τοῦλάχιστον ὁ αἰδесиμώτατος ἔμεινε κλεισμένος. Ἡ Ἰρμα γινώριζε πολὺ καλά ὅτι κάθε ἀπόπειρα ὁμιλίας ἐκείνη τὴ στιγμή θὰ ἔφερνε τρομερὴ θύελλα. Ὅταν ὁ Κάρλ ἦταν βυθισμένος σὲ σατανικὲς μηχανορραφίες μποροῦσε νὰ ξεπαστρέψῃ ἀλύπητα ὅποιον τολμοῦσε νὰ τὸν διακόψῃ.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα τοῦ μπάνιου ἀνοίξε καὶ ὁ Λόγκμουερ μπῆκε στὸ δωμάτιο κρατώντας στὸ χέρι δύο φιαλίδια ποὺ ἀνακάτευε διαρκῶς. Ἡ σύντροφός του τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα. Πλησίασε μιὰ δερμάτινη πολυθρόνα καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ κάλυμμά της, ἄρχισε νὰ τὸ βρέχῃ μὲ τὸ ὑγρὸ ποὺ περιεῖχε τὸ πρῶτο φιαλίδιο. Ὅταν τελείωσε αὐτὴ τὴν ἐργασία ξανάβγαλε τὸ σκέπασμα στὴν πολυθρόνα.

— Φαίνεται τίποτε; ρώτησε λακωνικὰ τὴ νέα.

— Ὅχι! ἀπήντησε ἡ Ἰρμα, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τί σκοπεῖς νὰ κάνῃς.

— Ὁ Ντράμμοντ θὰ καθῆσῃ σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα ἀπήντησε ὁ αἰδесиμώτατος δάξοντας μὲς τὸ μπάνιο τὸ φιαλίδιο καὶ βγάζοντας τὰ χειρουργικὰ γάντια ποῦχε φορέσει γιὰ τὴν ἐργασία του. Λοιπὸν ποῦ λές θὰ καθῆσῃ ἐδῶ ὁ Ντράμμοντ, ἔπειτα θὰ κάψω μετὰ τὸ κάλυμμα αὐτό. ὅτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ τὸ νοῦ σου μὴ τ' ἀγσῇς...

Ὁ κληρικὸς κύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ δωμάτιο μὲ ἐξεταστικὸ βλέμμα. «Τώρα ἀγαπητή μου, τέλειωσε τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ εἶναι ἀναπαυτικὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἂν ἐσὺ σκορπίσῃς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ μαλλιά τοῦ πλεξιματός σου θὰ λυθῇ αἰσίως τὸ ζήτημα». Ἀν καὶ ἰκανοποιημένος ὁ Λόγκμουερ δὲν εἶχε ἀπολύτως τελειώσει τὸ πρόγραμμά του. Ἀπὸ ἓνα τραπέζι πήρε ἓνα ἄπιαστο μπουκάλι οὔτσου καὶ βγάζοντας τὸν φελοῦ ἀδειασε μέσα τὸ περιεχόμενον τοῦ δευτέρου φιαλιδίου. Ἐπειτα μὲ τὴν ἴδια δεξιόχειρὰ ξανάκλεισε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὴ χρυσοῦ του σφραγίδα. Τὸ μπουκάλι φαινόταν ἄθικτο.

— Εἶσαι σωτὴς καλλιτέχνης, ἀγάπη μου! εἶπε ἡ νέα δάξοντας τὸ χέρι της πάνω στὸν ὦμο του.

Ὁ αἰδесиμώτατος Θεόδωρος χαμογέλασε, περνώντας τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴ μέση της.

— Ἡ τελευταία μας ἐπιτυχία, μικρή μου, εἶναι νὰ τὸν ξεπαστρέψω με μπουκαλὶα φαινομενικῶς ἄθικτα.

— Μὰ νομίζεις ὅτι θὰ τὸν καταφέρῃς νὰ πιῇ ἀκόμα καὶ ἀπὸ κλειστὸ μπουκάλι;

— Ἐλπίζω ἄλλως τε, θὰ πιῇ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἂν δὲν πιῇ, ἡ ἐτοιμασία τῆς πολυθρόνας εἶναι ἀρκετὴ. Μόλις ἀγγίξῃ ὁ λαιμός του...

— Θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε ἂν τὰ πειράματα τοῦ Ναπολιτάνου θὰ φέρουν καλὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐνα διπλὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ὁ αἰδесиμώτατος πρὶν ἀνοίξῃ ἔρριξε μιὰ τελευταία ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ δωμάτιο καὶ ἀφοῦ κάθησε στὸ γραφεῖο του φώναξε:

— Ἐμπρός!

Ἀμέσως μπῆκε ἓνας κοντόσωμος ἀποκρουστικὸς ἄνδρας.

— Ἀριθμὸς 13, εἶπε λακωνικὰ.

— Λοιπὸν, 13. Περιμένω ἐδῶ ἓναν ἄνθρωπο καὶ θέλω νὰ μιμηθῇς τὴ φωνή του, ὅσο μπορεῖς καλύτερα, στὸ τηλέφωνο.

— Μόνο στὸ τηλέφωνο, κύριε;

— Μόνο στὸ τηλέφωνο. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μείνῃς μέσα στὸ δωμάτιο, θὰ κρυφτῇς στὴν κάμαρα τοῦ μπάνιου κι' ἀπὸ κεῖ θ' ἀκούσῃς ὅ,τι λέμε. Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται;

— Πέντε, δέκα λεπτά εἶναι, ὑπεραρκετὰ, ἀπήντησε τὸ 13.

— Ὁραῖα. Πήγαινε τώρα στὴν κάμαρα τοῦ μπάνιου καὶ τσιμουδιά. Δὲν μοῦ λές πρῶτα ἂν ὁ Τζελέππι καὶ τὸ 10 ἦρθαν;

— Ἐφυγαν ἀπὸ τὸ τμήμα τους λίγο ἔπειτα ἀπὸ μένα. Τώρα θποὺ καὶ νᾶναι θὰ φθάσουν.

Ὁ ἄνδρας χάθηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κλείνοντας προσεκτικὰ τὴν πόρτα ἐνῶ ὁ αἰδесиμώτατος κύτταξε ἀνήσυχα τὸ ρολοῖ του.

— Σὲ πέντε λεπτά ὁ νεαρὸς μας φίλος θᾶναι δῶ καὶ θ' ἀρχίσῃ ὁ ἐξοντωτικὸς ἀγὼν ποὺ τόσο ἐπιθυμῇ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ τελευταῖος στὴ ζωὴ του ποὺ ἀναλαμβάνει. Ἐδῶ θὰ τελειώσουν ὅλα, σ' αὐτὴν τὴν πολυθρόνα, εἶπε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ κληρικὸς ἐνῶ ἡ νέα γυναίκα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους.

— Νὰ σοῦ πῶ ἀγάπη μου, αὐτὸς θ' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ζητοῦσε ἀλλὰ ἐμεῖς, θὰ τὰ βροῦμε σκοῦρα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ περιτριγυρίζουν τὸν φίλο μας, καὶ ἂν πάθῃ τίποτε...

Ὁ κληρικὸς γέλασε αἰνιγματικὰ.

— Ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, σκέφθηκες νὰ μοῦ πῇς τέτοια λόγια; Μὲ προσβάλλεις, μὲ πληγώνεις. Λοιπὸν ἐγὼ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι ἀπόψε ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Ντράμμοντ θὰ κοιμῶνται σὰν ἀρνάκια στὸ κρεβάτι τους βλέποντας γλυκὰ ὄνειρα.

— Μὰ ὁ Ντράμμοντ, ἂν τοὺς λείψῃ θ' ἀναστατωθοῦν σύσσωμοι.

— Τὰ ἀτυχήματα δὲν χάθηκαν, καὶ ἓνα ἀτύχημα θὰ τοῦ συμβῇ ἀπόψε, ἓνα ἐκτακτὸ δυστύχημα ποὺ θὰ μᾶς ξεφορτώσῃ μιὰ γιὰ

πάντα από την παρουσία του, απήντησε ανάδοντας ένα τσιγάρο ο Λόγκμουερ.

Δέν πρόφθασε να απαντήσει η Ίριμα και η πόρτα άνοιξε διπλατα για να μπή ο Ντράμμοντ.

—Λοιπόν Κάρλ φίλε μου, ήρθα στην ώρα μου με το σακκουλάκι στην τσέπη, είπε γελώντας ο Χάγκ.

—Έκτατα, μουρμούρισε ο κληρικός δείχνοντας την μόνη άδεια πολυθρόνα. Άφου επιμένεις να με φωνάζεις με το μικρό μου όνομα γιατί δεν με λές Θεόδωρο;

Ο Ντράμμοντ γέλασε και είπε:

—Όπως θέλεις Τέο, και σύ Ζανέτ, αλλά πριν αρχίσουμε κάθε συζήτηση πρέπει να σάς πω ότι ο Πέτρος Δάρρελ βρίσκεται σπύτι μου και ως τις 8 θα είναι ήσυχος, άλλ' έπειτα θα πάη στο γέρο Τόμ. Τόμ, και άλλοιμόνό σας. Εγώ φαίνεται ότι εξηγήθηκα καθαρά πριν αρχίσω.

—Καθαρώτατα, απήντησε ο κληρικός.

—Όραϊα. Τότε ιδού τα διαμάντια, όχι, μην πλησιάζετε τόσο κοντά, μπορείτε θυμάσια να τα μετρήσετε από κει που είσθε. Τα διαμάντια κύλισαν πάνω στο τραπέζι μπρος τόν Χάγκ σαν διάφανες σταγόνες. Η αναπνοή της νέας γυναίκας κόπηκε από τη συγκίνησι, και χαμογελώντας ο Ντράμμοντ είπε. Είναι περίεργο πόσο σάς συγκινούν τέτοια πράγματα εσάς, που αφιερώσατε τη ζωή σας στο πλέξιμο. Και δάζοντας πάλι μέσ' το σακκουλάκι τα πολύτιμα πετράδια είπε στον κληρικό. Τέο δεν μου λές ποιός ήταν ο ήλιθιος που τα έβαλε μέσ' το γραφείο του Ζνουξ; χά, χά. Ίδέα μία φορά να τινάξη τα πάντα στον αέρα με μια μπόμπα;

Εκπλώθηκε λίγο πάνω στην πολυθρόνα και για μια στιγμή διέκρινε μια λάμψη χαράς μέσα στα μάτια του αντιπάλου του. Ο λαϊμός του Ντράμμοντ είχε ακουμπήσει ακριβώς στο μέρος πουχε άπλώση το δηλητήριο.

—Δέ μου λέτε κύριε Ντράμμοντ σκοπεύετε να μιλάτε διαρκώς με γρίφους; εγώ θα προτιμούσα τίποτε άλλο έως ότου έρθη η κυρία Ντράμμοντ.

—Ό,τι θέλεις ως γίνη Τέο, απήντησε γελώντας ο Χάγκ ως μιλήσουμε για σένα αν σ' ενδιαφέρει

—Άκους λέει; πολύ θα ήθελα να μάθω, είπε ο κληρικός, πώς κατώρθωσες να με καταλάβεις άφου έχω αλλάξει και τη φωνή μου ακόμη. Τι είναι κείνο που διαρκώς με προδίδει;

Ο Χάγκ ξεκαρδίστηκε λέγοντας: "Ωστε δεν ξαίρεις τι είναι; η Ζανέτ δεν σου το είπε; Καυμένη Τέο ποιός άλλος από σένα ξύνει το δεξι αυτί με το χονδρό δάχτυλο του άριστερου χεριού; Κανείς.

Εάπλωσε πάλι στη πολυθρόνα του και σκούπισε με το χέρι το μέτωπό του. Κάνει φεβερή ζέστη εδώ μέσα, δεν βρίσκεις Τέο;

—Ναί, έχομε κλειστά παντού. Μήπως θέλετε κάτι να πιητε

Κάπταιν Ντράμμοντ; ρώτησε ο Λόγκμουερ κυττάζοντας με ευχαρίστησι την αλλοιωμένη όψη του Χάγκ.

Ο Ντράμμοντ Χαμογέλασε και είπε: «όχι, ευχαριστώ, Τέο, ξαίρεις πολύ καλά ότι δεν πίνω ποτέ μαζί σου διότι έχω διαρκώς υποψίες, και πολύ επικίνδυνες μάλιστα».

—Όπως θέλεις φίλε μου, απήντησε ο κληρικός βάζοντας πάνω στο τραπέζι τη σφραγισμένη μπουκάλα του ούσκου και τα τρία ποτήρια. Αν φαντάζεσαι ότι μπορώ να καταστρέψω ένα κλειστό μπουκάλι ούσκου του Τζόννυ Οδόκερ, τότε μη βάζεις γουλιά στο στόμα σου. Καθώς μιλούσε, ο Αϊδεσιμώτατος έβγαλε το μετάλλινο σφράγισμα από την φιάλη και ο διψασμένος Χάγκ, ξεροκατάπινε. Ένα παράδοξο συναίσθημα τόν κατέλαβε. Είχε την ιδέα ότι τα πράγματα είχαν μεταβληθί ξαφνικά, ότι είχε πάψει να ζή στην πραγματικότητα, ότι ο κόσμος ήταν κάτι φανταστικό, δεν μπορούσε να συγκεντρώση την σκέψη του. Τι γύρευε μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο; ποιός ήταν αυτός ο καλός κληρικός που άνοιξε ένα μπουκάλι ούσκου για να καταπραύνη την δίψα του;

Με μια τρομερή προσπάθεια συγκεντρώσε το μυαλό του. Ασφαλώς ή φοβερή ζέστη τόν είχε φέρει σε τέτοιο σημείο καταπτώσεως. Και στο κάτω κάτω της γραφής δεν υπήρχε κίνδυνος αν έπινε από το μπουκάλι εκείνο, άφου ήταν σφραγισμένο.

—Ξαίρεις Τέο, είπε ασθμαίνων ο Χάγκ. Νομίζω ότι θα πάρω λίγο ούσκου με σόδα.

Χωρίς να περιμένη να επαναλάβη ο Ντράμμοντ την επιθυμία του, ο κληρικός γέμισε δυο ποτήρια και άρχισε να πίνη μαζί με τόν σύντροφό του.

Ο Χάγκ μόλις έβαλε μια γουλιά στο στόμα άρχισε να μιλά, ή μάλλον να παραμιλά. Η φωνή του άντηχούσε παράδοξα. Ταυτιά του βούιζαν, είχε διαρκώς το συναίσθημα της λησμονιάς.

—Όραϊα, εδώ, Κάρλ..εγώ τρέλλανα, Λάττερ, εγώ, γράμματα έγραφα, μουρμούριζε διαρκώς μέσα σε αναφιλητά, ή γλώσσα του θάραινε σαν μολύδι μέσα στο στόμα του. Προσπάθησε να πάρη το ποτήρι του από το τραπέζι αλλά ήταν αδύνατον να κουνήσει. Μια φοβερή σκέψη τουρθε άμέσως στο νου. Τόν είχαν ξεγελάσει, τόν είχαν ρίξει σε μια τρομερή παγίδα. Προσπάθησε να μιλήση, αλλά μόνον μια σπαρακτική φωνή σαν ούρλιασμα, βγήκε από το στόμα του. Έκανε να σηκωθί, αλλά ήταν αδύνατον. Κύταζε τότε γεμάτος μίσος προς το μέρος του αντιπάλου του και είδε ένα ειρωνικό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του κληρικού και της κόρης του.

—Μου φαίνεται ότι επέδρασε θαυμάσια, είπε ο αϊδεσιμώτατος Θεόδωρος, και ο Ντράμμοντ με απέλπισία άντελήφθη ότι μόνον ή ακοή, ή όρασις και ή σκέψις είχαν μείνει όγιεις, όσο μάλιστα αδυνατούσαν τά νεύρα του τόσο δυνάμωνε ή διαύγεια της σκέψεως.

Με λύσσα κυττούσε τὸν ἀντίπαλό του ποὺ μὲ τόση ὑποκρισία μὲ τόσο ὑπουλο τρόπο τὸν εἶχε ξεγελάσει.

Ὁ κληρικὸς δὲν φαινόταν μ' ὅλα ταῦτα διόλου βιαστικὸς νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια. Τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ σημειώνῃ κάτι μὲ μολύδι σ' ἓνα χαρτί. Ἐπειτα χαμογελῶντας ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου καὶ ὁ Ντράμμοντ τὸν ἄκουσε νὰ λέγῃ:

— Εἴμεθα ἔτοιμοι τώρα, τηλεφώνησε λοιπὸν σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κύριο, μιμούμενος τὴν φωνὴ τοῦ φίλου μας.

Κρύος ἰδρώτας περιέλουσε τὸν Χάγκ, προσπάθησε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον, ἔκανε νὰ φωνάξῃ καὶ δὲν ἔβγαине οὔτε ψίθυρος ἀπὸ τὸ στεγνὸ του στόμα.

Ἀπελπισμένος, νικημένος, ἀνίκανος, ὁ ἀτρόμητος καὶ γενναῖος Χάγκ ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα τοῦ μαρτυρίου. Ἀπὸ τὸ διπλὰνὸ δωμάτιο ἄκουσε ἓναν ἄνδρα νὰ μιλάῃ μὲ τὴν φωνὴ του, ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας τὰ ἔχασε, νόμιζε ὅτι τρελλάθηκε, ὅτι ζοῦσε μέσα σ' ἓναν ἐφιάλτη.

— Ἐσὺ εἶσαι Πέτρο φίλε μου, ἔλεγε ἡ φωνή. Ἐκανα τὸ μεγαλύτερο σφάλμα ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ, αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς ὁ Θεόδωρος δὲν εἶναι ὁ Κάρλ, εἶναι ἓνας καλοκάγαθος ἀντιπρόσωπος τῆς ἐκκλησίας. Ὅσο γιὰ τὴ Φύλλις εἶναι ἀπολύτως ἐν τάξει.

Ὁ ἄγνωστος σύντροφος τοῦ Πέτερσον περίμενε ἀκόμη ὀλίγα λεπτὰ στὸ τηλέφωνο διότι ὁ Πέτρος κάτι ἔλεγε. Ἐπειτα ἐκλείσε τὸ ἀκουστικό, καὶ παρουσιάστηκε πάλι ὁ Κάρλ Πέτερσον χαμογελῶντας εὐθυμα καὶ τρίβοντας ἱκανοποιημένους τὰ χέρια.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐγκρίνετε Κάπτταιν Ντράμμοντ τὸν τρόπο ποὺ ἀρχισε ὁ ἀγὼν μας, εἶπε σαρκαστικὰ στὸ θῦμα του. Ὁ φίλος σας Πέτρος, εἶναι ἐνθουσιασμένος καὶ γι' αὐτὸ χαίρομαι ἰδιαίτερος. Καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ φάῃ ἀπόψε μὲ ἓνα γυναικεῖο ἀριστοῦργημα. Χαίρεται πολὺ ποὺ ἡ γυναῖκα σας εἶναι καλὰ στὴν υγεία της καὶ ποὺ θὰ πάτε μαζὶ στὴν ἐξοχή.

Καὶ ἔξαφνα ἀλλάζοντας τόνο στὴ φωνή του ὁ κληρικὸς φώναξε ἀγριεμένος. Παληάνθρωπε, γουροῦνι, τέρας! τώρα ποὺ σ' ἔχω ἀνίκανο στὰ χέρια μου, δὲν φοβοῦμαι νὰ σοῦ κρύψω, νεαρέ μου Ἡρακλῆ, ὅτι εἶμαι ὁ Κάρλ Πέτερσον, δὲν εἶχα καταλάβει τὴν ἀξία σου, σὲ εἶχα πάρει γιὰ ἡλίθιο, γιὰ ἐπιπόλαιο, ἀλλὰ τώρα ποὺ ξαίρω τί εἶσαι καὶ τί μπορείς νὰ κατορθώσῃς χωρὶς νὰ φαίνεσαι, τώρα, ἔ, πᾶ δὲν θὰ μὲ ξαναγελάσῃς ἄλλο. Διότι σοῦ ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ σοῦ φερθῶ ὅπως θὰ φερόμουν στὸν ποῖδ ἐπικίνδυνο καὶ ἔξυπνο ἐχθρό μου. Ἐλπίζω νὰ σὰς κολακεύῃ αὐτό.

Ὁ Αἰδεσιμώτατος σταμάτησε, τὸν πλησίασε, καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του ἔβγαλε τὰ διαμάντια. Μὲ φρίκη ὁ ἀκίνητος Χάγκ παρατήρησε ὅτι δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τίποτε. Τὸ

σῶμα του ἦταν ἀναίσθητο ἀκόμη καὶ στὴν ἀφή. Ἦταν ζωντανὸς πεθαμένος.

Ὁ κληρικὸς ἀφρὺ ἔβγαλε τὸ κακκουλάκι κύτταξε προσεκτικὰ τὰ διαμάντια, ἐνῶ ἡ φίλη του μὲ ἀπληστία θαύμαζε τὰ σπάνια αὐτὰ πετράδια. Ἐπειτα τὰ κλείδωσε προσεκτικὰ μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του.

Ὁ Χάγκ παρακολουθοῦσε κάθε κίνησι.

Ἄλλῃ μιὰ φορὰ μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἔκανε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειες ἦσαν μάταιες ἀπολύτως μάταιες.

Αἰφνης τὸν πλησίασε ὁ Πέτερσον.

— Βλέπεις πῶς διασκεδάσεις; εἶπε, δίχως ἄλλο προσπαθεῖς νὰ καταλάβῃς τί θὰ συμβῇ, καὶ τί κάνει ἡ ἀγαπητὴ σου Φύλλις, ἔ;.. Θαυμάσιο φάρμακο. Στὸν πρῶτο ποὺ τὸ ἔδωσα πέθανε, ἐσὺ εἶσαι τυχερὸς, ἔξῃς ἀκόμη. Δὲν αἰσθάνθηκες ὅμως ὅταν σοῦ ἔχωσα μιὰ καρφίτσα στὴν πλάτη;

Λοιπὸν φίλε μου ἐξηκολούθησε σαρκαστικὰ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω διαρκῶς ἓναν ἄνθρωπο νὰ μ' ἐνοχλῇ θὰ σὲ σκοτώσω. Εἶναι βέβαια κρῖμα καὶ λυποῦμαι γιὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Θὰ πεθάνῃς!

Μάλιστα θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τυχαῖο δυστύχημα, καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἐπιδαρύνῃς τὸ προὑπολογισμό μου ἀγαπητέ μου.

Ὅλο τὸ μῖσος, ὅλο τὸ πάθος ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸν ἀντίπαλό του ἦταν ζωγραφισμένο στὰ μάτια τοῦ Χάγκ.

Ὁ φιλαράκος μου εἶναι λίγο ταραγμένος, εἶπε γελῶντας ὁ Πέτερσον στὴ νέα γυναῖκα, ποὺ κάπνιζε ἀπαθέςτατα ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ἀργησαν, εἶπε ἐκείνη γελῶντας. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἔρθει πρὸ πολλοῦ. Ὅσο βρίσκεται αὐτὸς ἐδῶ μέσα τόσο πιὸ ἐπικίνδυνο εἶναι.

Ὁ κληρικὸς ἐσπρωξε τὸν Χάγκ μὲ τὴν πολυθρόνα του μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου.

— Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε. Πρέπει νὰ σὲ δγάλωμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο χωρὶς νὰ διαγείρῃς τίς ὑποψίες.

Καθὼς μιλοῦσε ὁ κληρικὸς ἔχωσε μιὰ καρφίτσα στὸ πόδι τοῦ Χάγκ, γιὰ νὰ δῇ ἂν πράγματι ἡ ἐπίδρασις τοῦ δηλητηρίου ἔξακολουθοῦσε...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ἰρμα φώναξε: «Ἐρχονται!».

Ἀμέσως ὁ κληρικὸς βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου, κλείνοντας προσεκτικὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Χάγκ τὸν ἄκουσε νὰ λήῃ μὲ τὴν ἴδια προσποιητὴ φωνή:

— Ἀ, ὁ καλὸς μου φίλος! Πόσο χαίρομαι ποὺ σὰς ξαναβλέπω. Εἰσθε καλύτερα; Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, γιὰ τὴν εὐγένεια ποὺ εἶχατε νὰ συνοδεύσετε ἕως ἐδῶ τὸν καὺμένο μου φίλο.

Σὰς παρακαλῶ, πάτερ, σὰς παρακαλῶ. Καθῆκον μου! Θέλετε μήπως ἐδῶ στὸ δωμάτιό σας τὸ φαγητό;

—Θὰ σὰς χτυπήσω ἀργότερα, ἐξακολούθησε νὰ λέη ὁ Πέτερσον στὸν ἴδιον τόνο, ὁ φίλος μου ἔρχεται ἐδῶ γιὰ ἡθικὴ ὑποστήριξι, διότι ἀκόμη βρίσκεται σὲ πολὺ αὐστηρὰ διαίτα, ἀλλ' ἂν πάλι δεχθῇ νὰ μείνῃ τότε θὰ σὰς εἰδοποιήσω

—Πολὺ καλὰ κύριε.

Ὁ Ντράμμοντ ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ, καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Πέτερσον ν' ἀλλάζῃ νὰ γίνεταί ἐπιτακτικὴ καὶ ἀπότομη.

— Κλείδωσε τὴν πόρτα, καὶ σεῖς εἰ δύο πάρτε τὸν Ντράμμουτ
εἶναι μέσ' τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου, διέταξε.

Οἱ δύο ἄνδρες ποὺ εἶχαν φύγει προηγουμένως μπήκαν μες τὸ διαμέρισμα ποὺ με ἀγωνία περίμενε ὁ Χάγκ. Χωρὶς νὰ ποῦν λέξι τὸν ἐσπρωξαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μὲ μιὰ ματιά ὁ Χάγκ ἀντελήφθη τί τὸν περίμενε καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνη.

Από μία πολυθρόνα αναπήρου σηκωνόταν ένας υψηλός, σωματώδης άνδρας. Το πρόσωπό του μισοκρυμμένο από μία σάρπα, έμποδίζε να διακρίνει κανείς τα χαρακτηριστικά του. Κατεβασμένη μπρός στα μάτια του ήταν μία μαλακιά ρεπούμπλικα.

Ὁ Ντράμμοντ κατάλαβε αμέσως ὅτι ὁ κύριος ποῦ εἶχε ἐρθεῖ
ἔτσι ἀναπαυτικά δὲν θὰ ξανάδωγαινε ἔτσι...

Τώρα καταλάβαινε μὲ τί σατανικὸ τρόπο θὰ ἔβγαινε ἀπαρ-
τήρητος ἀπὸ τὸ Ρίτζ.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν ὑπουργὸ καὶ τρομερὸ ἀντίπαλὸ τοῦ δυὸ ἀνδρες τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ καὶ τὸν ἔριξαν σὰ σακκὶ κάτω στὸ πάτωμα, ἀδιχοφύωντες τελείως γιὰ τὴν κατάστασί του. Ἐπειτα τοῦ φόρεσαν τὰ ρούχα τοῦ ὑψηλοῦ συντρέφου των καὶ τὸν τακτοποίησαν ὅπως ᾔθελαν στὴν πολυθρόνα τοῦ ἀναπήρου.

— Σὲ μισή ὥρα θὰ τοῦ δίνει εἶπε ὁ Πέτερσον πού παρακολου-
θοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τὶς ἐτοιμασίες, διότι τότε ὁ φίλος μας θὰ ἔχῃ
τελεία διανοητικὴ διαύγεια. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ θὰ σὰς δώσω
ὁδηγίες.

— Μὲ χρειάζοσαστε ἀκόμη κύριε; ρώτησε ὁ ἄνδρας τοῦ ὁποίου εἶχε πάρει τὴ θέσι ὁ Ντράμμونت.

— Όχι, ἀπήντησε μὲ εὐγένεια ὁ Πέτερσον, καὶ πήγαινε ὅσο
μπορεῖς πιὸ φυσικά, ἀλλὰ πρόσεξε μὴν κατέβης μὲ τὸ ἀσανσέρ.

Κατόπιν με μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἀπομάκρυνε τοὺς ἄλλους
δύο συντρόφους του καὶ δρέθηκε πάλι ὁ Ντράμιοντ μόνος μετὸν
ἐλεεινὸν καὶ μοχθηρὸν ἔχθρό του.

‘Απλὸ δὲν εἶναι φίλε μου, εἶπε ὁ Κάρλ εἰρωνικά. “Ένας ἀνάπειρος μπήκε καὶ ἕνας ἀνάπειρος θὰ βγῇ σὲ λίγο, ἀλλὰ μόλις περάσης τίς πόρτες τοῦ ξενοδοχείου θὰ πάψης νὰ εἶσαι ἀνάπειρος, θὰ ξαναγίνης πάλι ὁ γνωστός στήνκοινωνία νέος Κάπτταιν Ντράμ- μόντ πού θὰ τρέχῃ μὲ τ’ αὐτοκίνητό του μιά θαυμασία Ρόλς- Ρόυς.

—Θὰ μὲ συγχωρέσης δεδαια ποὺ φλυαρῶ τόσο πολὺ, ἀλλὰ

ἔχομε τόσους λογαριασμούς νὰ ἐξοφλήσωμε πού... μέχρι θανάτου
θὰ μείνουν ἐκρεμεῖς, διότι δυστυχῶς, ἔχω ραντεβού μὲ μιὰ κυρία
ἐκατομμυριούχο πού ἔχει συγκινήθῃ βαθεῖα γιὰ τὴ συμφορὰ καὶ
τῇ φτώχεια τῶν πτωχῶν αὐστριακῶν. Καὶ καθὼς γνωρίζω ἐκ
πείρας, ὅταν μιὰ γυναίκα ἐκατομμυριούχου συγκινήται ἡ τσέπη
τοῦ συζύγου ξετινάσσεται ἀγρίως. Γέλασε πάλι καὶ εἶπε:

Δυστυχῶς δὲν θά εἶμαι στὸ θάνατό σου Ντράμνοντ. ἀλλὰ θά σοῦ ἐξηγήσω λεπτομερῶς ὅλο τὸ πρόγραμμα. Θά σὲ πᾶνε ἔξω ἀπὸ τὸ Δουδίνον μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου, ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ποῦ θά συμβῇ τὸ ἀτύχημα θά εἶσαι μόνος. Τὸ μέρος θά εἶναι καταλλήλοτατο γιὰ ἀτύχημα, ἔχουν ἤδη συμβῇ ἓνα ἢ δυὸ καὶ τὰ πτώματα τῶν θυμάτων θρέθησαν μιὰ δυὸ μέρες ἀργότερα καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραμορφωμένα σέτσοι σημεῖον ὥστε δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, αὐτὰ σοῦ ἐπιφυλάσσει ἡ μοῖρα σου Κάρπταιν.

Κάπταιν.
» Ο θάνατός σου μπορούσε να αναβληθῇ λίγο ακόμη κάπταιν.
Ντράμμοντ, ἔξακολουθήσε σατανικά. Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ ἐκ-
πληξίς μου ἦταν πολὺ μεγάλη, ὅταν ἀνεκάλυψα ποῖος ἦταν ὁ ἀρ-
χήγης τῆς Μαύρης Συμμορίας. Ἦταν μεγάλη ἱκανοποίησις γιὰ
μένα μ' ἓνα σμπάρο νὰ σκοτώσω δύο τριγώνια. Εἶναι μεγάλο κα-
ρόνισμα νὰ τελειώσω δύο δουλειεὶς μὲ ἓνα αὐτύχημα ποὺ συνέβη
σὲ κάποιον φίλο, μὲ μιὰ μπόμπα ριχμένη σ' ἓνα γραφεῖο. Κατ'
αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Μαύρη Συμμορία χάνει τὸν ἀρχηγό της... ὁ
ἀρχηγός της χάνει τὴ ζωὴ του κι' ἐγώ... παίρνω πῶς τὰ δια-
μάντια. Ὑπερβάλλουν τίς ἐλπίδες μου τὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ-
μάντια. Ὑπερβάλλουν τίς ἐλπίδες μου τὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ-
ταν ἐπιστρέψῃ ἡ ἀγαπητὴ σας σύζυγος, κάπταιν Ντράμμοντ...
ἂν ποτὲ συμβῇ αὐτό... τότε θὰ βρῇ κάποιος ντετέκτιβ τῆς περί-
φημης Σκότλαντ Γιάρντ κάποια σχέσι σου μὲ τὸν ἀγαθὸ κληρικὸ
ποὺ πέρασε δύο-τρεῖς μέρες στὸ Ρίτς καὶ σ' αὐτὸ θὰ τὸν βοηθήσῃ
ὁ φίλος σου Πέτρος Δάρρελ ἀσφαλῶς.

«Ὁ αἰδεσιμώτατος κύριε, τὸ ρολόι τοῦ. «Νομίζω ὅτι εἶναι ἡ μόνη πνευματικὴ παρηγοριά σου μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἀπόψε ἀπαρηγόρητο μου παιδί, καὶ δὲν θὰ μὲ παραξηγήσης ἂν σ' ἐγκαταλείψω, διότι πάντοτε ἓνας κληρικὸς ἔχει ἀρκετὲς δουλειὲς νὰ τελειώσῃ ὅταν πρόκειται νὰ μείνῃ μόνο δυὸ τρεῖς μέρες σὲ μιὰ πόλιν σὰν τὸ Λονδίνο», εἶπε μὲ καλοκάγαθο ὕφος στὸν Χάγκ.

— Ζανέτ, αγάπη μου, φώναξε ο κληρικός, ο νεαρός μας φίλος
φεύγει και είμαι βέβαιος ότι θα ζηήλες από του πής αντίο.

Ἡ νέα γυναίκα μπήκε σιγά μέσα στο δωμάτιο και προχώρησε προς τὸν αἰχμάλωτο. Ἐπειτα σταμάτησε καὶ τὸν κύτταξε σιωπηλῇ μέσ' τὰ μάτια.

Ο Χάγκ διέκρινε μέσα στο σκληρό βλέμμα της γυναίκας ένα ειρωνικό σείκο και για τελευταία φορά προσπάθησε ο Ντράμмонτ να μιλήσει, να παρακαλέσει την άπαισία αυτή γυναίκα να σώσει μίαν άλλη. Τη Φύλλις, τη γυναίκα του, που άφηνε στα χέρια

αυτῶν τῶν κακούργων ἀνυπεράσπιστη. Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια ἦταν τελείως ματαιά.

—Νομίζεις εἶπε ἡ Ἴριμα στὸν Κάρλ ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη;

—Ἀπόλυτος, διότι γνωρίζει πάρα πολλά καὶ μᾶς ἐνώχλησε ἀρκετά.

Ἡ νέα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους καὶ πλησιάζοντας ἀκόμη περισσότερο τὸν αἰχμάλωτο εἶπε εὐγενικά.

—Λοιπὸν χαίρετε, φίλε μου, λυποῦμαι εἰλικρινῶς ποὺ δὲν θὰ σέ ξαναδῶ. Εἶσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους ποὺ κάνεις ὑποφερτὸ αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο. Ἐβαλε τὸ χέρι της πάνω στὸν ὦμο του καὶ τὸν χτύπησε φιλικά. Ὁ Χάγκ δὲν αἰσθάνθηκε τίποτε. Νόμιζε ὅτι τρελλάθηκε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης πραγματικότης, ὅτι θὰ ξυπνοῦσε καὶ θάβρισκε τὸν Ντέννου δίπλα του, τοὺς φίλους του, τὴ γυναῖκα του, ὅτι... ἀλλὰ ὅχι ἦταν πραγματικότης αὐτὴ ἡ κόλασις. Οἱ δύο ἄνδρες ποὺ εἶχαν φέρεי τὸν ἀνάπηρο μπήκαν πάλι στὸ δωμάτιο, ναί, ἦταν πραγματικότης, σκληρὴ πραγματικότης! Ὁ Ἴταλὸς τοῦ ἔβαλε ἓνα καπέλλο στὸ κεφάλι του ποὺ πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀπὸ τὴ λύσσα, ἀπ' τὸ μῖσος γιὰ τὰ σάβανα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ φοροῦσαν! τὰ ρούχα τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ ἔβαλαν μιὰ μάλλινη σάρπα γύρω στὸ λαιμὸ ἐνῶ ὁ Πέτερσον ἔβλεπε τίς τελευταῖες του δηγιές. Κατόπιν ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ τὸν ἐσπρωξαν ἔξω μὲ τὸ κάθισμα, ἐνῶ ὁ Αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος τὸν συνώδευε ἔως τὸ στανσέρ λέγοντας μὲ τὸν γλυκύτερο τρόπο.

—Ἀντίο φίλε μου, ἔχε γειά. Ἦταν μεγάλη σου καλωσύνη καὶ εὐγένεια νὰ μὲ θυμηθῇς, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν μικρὸ τοῦ στανσέρ πρόσθεσε: Πρόσεξε καλὰ τὴν ὥρα ποὺ θὰ κατεβαίνῃ.

Κούνησε τὸ χέρι του μὲ ἀποχαιρετιστήριον τρόπο καὶ ἓνα ἀγαθὸ χαμόγελο φώτιζε τὸ πρόσωπό του, ἔπειτα ἡ πόρτα τοῦ στανσέρ ἐκλείσε καὶ ὁ Χάγκ ἀνίκανος νὰ παλαίσῃ πήγαινε πρὸς τὸ φρικτὸ του τέλος. Μιὰ τελευταία ἐλπίς ἀκόμη ὑπῆρχε. Ἰσως τὰ γκαρσόνια νὰ τὸν ἀνεγνώριζαν κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο καὶ τὴ σάρπα. Ἰσως ὁ θυρωρὸς ποὺ εἶχε πάρει τόσες φορὲς βασιλικά πουρμπουάρ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης Συμμορίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίς χάθηκε. Κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε τίποτε, καὶ γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν; ἓνας ἄρρωστος εἶχε ἔρθει ἓνας ἄρρωστος ἔφευγε. Τί τὸ παράδοξο ὑπῆρχε σ' αὐτό; Ἀφοῦ τὸν κατέβασαν τὸν τακτοποιήσαν μέσα σ' ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ἦταν δικό του. Γι' αὐτὸ ἦταν βεβαιότατος μ' ὅλον ὅτι δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ καὶ πολλὰ πράγματα, γιὰ τὸ εἶχαν χύση πολὺ διαβροχὴ τὸ καπέλλο.

Ἡ αὐτοκίνητος ξεκίνησε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἱλιγγιωδῶς. Ποῦ τὸν πήγαιναν; ἦταν ἀδύνατον νὰ δεῇ, μόνον τὸ αἶσθημα τῆς ταχύτητος ἦταν αἰσθητό. Οἱ ἄνδρες ποὺ τὸν συνώδευσαν κουδούνισαν

ζαν διαρκῶς ἀλλὰ δὲν πρόσεχε στὰ λόγια τους. Τί τὸν ἐνδιέφεραν, ἀφοῦ δὲν ἤξαιρε ποὺ πήγαινε καὶ τί τὸν περίμενε; Μισὴ ὥρα σχεδὸν ἔτρεχαν. Ἐπειτα σταμάτησαν καὶ οἱ ἄνδρες κατέβηκαν ἀφήνοντάς τον μόνον. Σὲ λίγο ἐπέστρεψαν καὶ τὸν ἔβγαλαν πάλι ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦταν, καθὼς ὅμως τὸν σήκωσαν τὸ καπέλλο του ἔφυγε λίγο ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ τί γινόνταν γύρω του. Σὲ ἀπόστασι ὀλίγων βημάτων ἦταν τὸ αὐτοκίνητό του ἡ καινούργια του Ρὸλς Ρόιτς. Τὸν μετέφεραν στὸ πίσω κάθισμα καὶ ἀπὸ κάθε μέρος, ἔσπλωσαν ὁ Ἴταλὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἐνῶ ὁ ὑψηλὸς ἄνθρωπος τῆς παρέας κάθησε στὸ τιμόνι.

—Φαίνεται κοιμισμένος Μπίλλ, εἶπε ὁ ἄνθρωπος ποῦταν καθισμένος δίπλα του, καὶ τὸ πλοῖο περᾶ στίς ἐνημέμιση περίπου.

Ἐνα πλοῖο; τί σήμαινε αὐτό; σκέφθηκε ὁ Χάγκ, ποὺ θὰ τὸν ἔστειλαν; μήπως θὰ τὸν ἔρριχναν στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πνιγῇ; τότε ποῖς ὁ λόγος νὰ πάρουν τὸ αὐτοκίνητό του; καὶ γιὰ τί νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ Ἐσσεξ; πρὸς τὸν ποταμὸ Γουλουίτς; Θὰ τὸ μάθαινε πολὺ γρήγορα περὶ τὸ νὰ σπάξῃ τὸ κεφάλι του. Ὅσο ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὰ κατοικημένα μέρη τόσο ἡῦξανε ἡ ταχύτης... ἔτρεχαν ὅλο ἔτρεχαν, διαρκῶς ἔτρεχαν, τοὐλάχιστον ἐπὶ μίᾳ ὥρᾳ. Ἐπειτα ἡ ταχύτης ἡλαττώθη καὶ σὲ λίγο σταμάτησαν. Οἱ δύο ἄνδρες ποῦσαν καθισμένοι δίπλα του βγήκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

—Ἐδῶ εἴμαστε, ἄκουσε τὸν Ἴταλὸ νὰ λήῃ, ἐσὺ Δράτς θὰ προχωρήσῃς ὡς τὴ γωνία, καὶ ὅταν θὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα, ἀναψε τοὺς φανούς καὶ μόλις φθάσῃς στὴ στροφὴ πῆδα ἔξω, κανεὶς δὲν θὰ σέ δεῇ. Εἰθὺς θὰ τραδῇξω γιὰ τὸ Μείμπρικ Τάουερ. Τὸ κορίτσι εἶν' ἐκεῖ, καὶ αὐριο θὰ κανονίσουμε καὶ τὴ δουλειά της.

Ὁ Χάγκ πεσμένος μὲς τὸ αὐτοκίνητο κατέβηκε πάλι μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῇ. Νόμιζε ὅτι θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἀπὸ τὴ φρίκη νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ ἔμενε τὸ πιὸ ἀγαπημένο του πλάσμα στὰ χέρια αὐτῶν τῶν παληανθρώπων, αὐτῶν τῶν κακούργων. Καὶ ποῦ νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸ τὸ Μείμπρικ;

—Μπρὸς! πρέπει νὰ φύγουμε. Ὁ Μπίλλ μᾶς κάνει σινιάλο, ἄκουσε πάλι τοὺς κακούργους νὰ λένε. Ἐπειτα τοὺς εἶδε ν' ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ σὰν κουδούνισαν τὸν μάζεψαν καὶ τὸν ἔβγαλαν στὴ θέσι τοῦ οδηγοῦ.

—Δὲν πειράζει ἂν πέσῃ ἔξω τὴν τελευταία στιγμὴ. Θὰ ὑποθέσουν ὅτι λιποθύμησε καὶ τὸ αὐτόχημα θὰ φανῇ φυσικώτερον, εἶπε ὁ Ἴταλὸς ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἔδραζε ἓνα γέλιο σὰν μουγκριστὸ.

—Εἶναι ἁμαρτία νὰ καταστραφῇ ἓνα τέτοιο ὄρατο αὐτοκίνητο, μουρμούρισε δάξοντας μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ἄρχισαν νὰ γλυστροῦν σιγὰ σιγὰ μὲς τὸ σκοτάδι. Μόλις ἔφθασαν στὴ στροφὴ πῆδηξαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ὅποτε ὁ Χάγκ ἀντελήφθη τὸ κόλλο.

Ένας ποταμός ήταν μπροστά... Ένας ποταμός του οποίου οι όχθες συνδέονται με ένα γεφύρι ανοιχτό εκείνη τη στιγμή για να περάσει ένα πλοίο. Τό χάσμα ήταν μπροστά στο αυτοκίνητο που έτρεχε. Κάποιος από μακριά προσπαθούσε απεγνωσμένα να τον ειδοποιήσει για το φοβερό κίνδυνο. Το αυτοκίνητο χτύπησε δυνατά πάνω σε κάτι σίδερα. Ένας γδοῦπος, μια στιγμή αγωνίας και φρίκης και έπειτα σιωπή. Είχε γκρεμιστεί στο κενό μαζή με τον επιβάτη.

* *

Δύο πράγματα έσωσαν τον Ντράμμοντ από τον βέβαιο θάνατο. Το βαρύ του έπανωφόρι και το γεγονός ότι είχε πέσει μονοκόμματος έξω από την Ρόλς Ρόυς. Αν είχε μείνει μέσα στο αυτοκίνητο θα πήγαινε μαζί του στον θάνατο.

Καθώς το αυτοκίνητο έπεφτε, είχε την έξυπνάδα να πάρει μια θαλασσιά αναπνοή. Έπειτα το νερό τον σκέπασε έντελως και βρέθηκε σε βάθος είκοσι μέτρων. Με μια απεγνωσμένη προσπάθεια με την αγωνία που καταλαμβάνει τον άνθρωπο όταν τον πλησιάζει ο γάρος, με τον πόθο της ζωής, με όλη τη δύναμη της σκέψης ο Χάγκ προσπάθησε να κολυμβήσει. Να δώσει μια με το πόδι του και να βρεθεί στην επιφάνεια, στον καθαρό αέρα, στη ζωή. Ήταν όμως παράλυτος, και τί δεν κατάφερε ο άνθρωπος, το κατώρθωσε το έπανωφόρι του. Ένώ το πόδι του έκανε μια ελαφρά σπασμοδική κίνηση, ή ζωή είχε νικήσει το θάνατο. Σιγά σιγά άρχισε να ανεβαίνει στην επιφάνεια. Αλλά ο κίνδυνος που τον απειλούσε δεν είχε περάσει.

Η διαύγεια του μυαλού του τον βοήθησε άλλη μια φορά. Έπρεπε με κάθε τρόπο να απλώσει το έπανωφόρι για να τον σύρει σιγά-σιγά στην όχθη... Αλλά πώς;

Από μακριά διέκρινε σκιές με φαναράκια να κυττάζουν και να ψάχνουν δεξιά και αριστερά πάνω στο γεφύρι. Έπειτα το πλοίο πέρασε... Οι άνθρωποι έψαξαν λιγάκι ακόμη και σε λίγο έφυγαν. Η τελευταία ελπίς σωτηρίας χάθηκε, δεν τον είχαν δει. Το κεφάλι του έβγαίνει από το νερό ίσα ίσα για να αναπνεύσει και αυτό το χρωστούσε στον αέρα πουχε το έπανωφόρι του.

Με λύσσα σκέφθηκε τη χαρά του ανθρώπου που τον είχε καταντήσει έτσι. Αχ να μπορούσε να σωθεί και να εκδικηθεί μια για πάντα τον έλεεινό αυτό Πέτερσον. Με τη φαντασία του έπλαθε όνειρα μελετώντας και την κάθε λεπτομέρεια..

Εαφνικά ένα περίεργο συναίσθημα τον κατέλαβε. Ο ποταμός εξακολουθούσε τον δρόμο του, χωρίς να τον παίρνει μαζί του. Έμεινε εκεί σφηνωμένος μέσα στους βράχους. Κρύος ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του και σιγά-σιγά άρχισε να αισθάνεται. Το δηλητήριο λιγόστευε την επίδρασή του. Μια τρελλή χαρά τον κα-

τέλαβε. Είχε σωθεί... Με δυσκολία κατώρθωσε να άρθρωση λίγες λέξεις κι' αυτό ήταν αρκετό. Τώρα πια ήταν βέβαιος ότι θα μπορούσε να εκδικηθεί και να σώσει από τα χέρια του Λόγκμουερ τη Φύλλις...

Έμεινε εκεί στους βράχους αρκετές ώρες και σιγά σιγά γινόταν κύριος του έαυτού του. Το κεφάλι γύριζε δεξιά κι' αριστερά τα χέρια κουνούσαν δώ κι' εκεί αν και πολύ αδύνατα. Με φρίκη κύτταζε γύρω του, ψηλά το γεφύρι κάτω ο ποταμός. Με τίνος τη βοήθεια σώθηκε; λίγο ακόμη και το σχέδιο του Πέτερσον θα επέτύγγανε. Θα είχε την ικανοποίησή να διαβάσει μέσω τις εφημερίδες το φοβερό αυτοκινητιστικό δυστύχημα του Κάπταιν Ντράμμοντ.

— Πολύ λυπούμαι, και δεν θέλω να σε στενοχωρήσω φίλε μου μουρμούρισε ο Χάγκ, αλλά θα πρέπει να' αρκεστής με το καπέλλο και το έπανωφόρι χωρίς τό... σώμα που θα εύρισκαν δυο τρείς μέρες αργότερα.

Καθώς μιλούσε έβγαλε το καπέλλο και το πέταξε στη μέση του ποταμού, έπειτα ξεκουμπώνοντας το έπανωφόρι το έρριξε στην ίδια διεύθυνση και κολυμπώντας βγήκε στην όχθη.

Έκανε άμέσως ολίγη γυμναστική για να ξεσταθεί και να συνέλθει. Έπειτα ξαπλώθηκε χάρω κι' άρχισε να σκέπτεται και να καταστρώνει σχέδια δράσεως.

Πρώτον και κύριον ήταν να πάει στο Μείμπριχ Χώλλ, να δει την Φύλλις, και ακόμη αν δεν κατώρθωνε να την πάρει τουλάχιστον να την καθησυχάσει και να την ειδοποιήσει ότι θα την έσωζε ούτως ή άλλως. Μόλις θα γλύτωνε ή Φύλλις, ο Πέτερσον θα ήταν το μόνο πρόγραμμα και ο μόνος σκοπός του.

Εκείνη τη στιγμή το ρολόι μιάς εκκλησίας άρχισε να χτυπά. Ο Ντράμμοντ μέτρησε τους κτύπους: Ήταν ένδεκα. Μόλις δυο ώρες που είχε πέσει από το γεφύρι και κείνος τις λογαρίαζε τουλάχιστον έξη. Τόσο το καλύτερο θα είχε αρκετές ώρες σκοτάδι μπροστά του. Αυτό ήθελε κι' εκείνος για να δράσει, για να εργαστεί αποτελεσματικά στο Μείμπριχ Χώλλ... Αλλά που ήταν αυτό το σπίτι πουχαν φυλακισμένη την Φύλλις;

Αποφασιστικά σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς το γεφύρι. Κανείς δεν τον άντελήφθη και σιγά μέσα στο σκοτάδι γλιστρούσε σαν σκιά από δένδρο σε δένδρο για να χωθή έρποντας μέσα σε θάμνους και να ξαναπαρουσιαστεί πάλι σε απόσταση ένατο μέτρων. Καθώς έτρεχε ή καρδιά του πλημμυρούσε από χαρά, από ευτυχία, που ξαναβρήκε τη ζωή που κόντευε να χάσει τόσο άδοξα. Σε λίγο άσφαλώς θα πάλευε με κανέναν απ' αυτούς τους προκομένους. Τον Ιταλό ή τον Πράντς. Το κακό ήταν ότι δεν είχε όπλο... και ένας άνδρας χωρίς όπλο θα προτιμούσε να δράσει χωρίς να τον αντιληφθούν.

Εαφνικά έμεινε ακίνητος! Άκουσε βήματα και όμιλίες...

—Περιττό πιά νά περιμένωμε, εἶπε ἕνας ἄνδρας. Εἶναι δί-
χως ἄλλο πεθαμένος καί ποτέ τους δέν θά τὸν ψαρέψουν πρὶν
ξημερώσῃ. Δὲν μπορούσε νά γίνῃ τελειότερα. Ἔπρεπε πρῶτα
ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καθὼς ἔγερνε. Ὁ φύλακας τὸν εἶδε καὶ νόμι-
ζε ὅτι εἶχε λιποθυμήσει. Ὁ Χάγκ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ
Φράντς.

Οἱ δμιλίες χάθηκαν σιγὰ σιγὰ καὶ ὁ Ντράμμουτ δῆλκε ἀπὸ
τοὺς θάμνους καὶ προχώρησε σ' ἕνα φαρυδὸ δρόμο. Ἀπὸ τῆ μιὰ
πλευρὰ ποῦ ἦταν σὰν ἕνα μικρὸ δάσος, διέκρινε μέσα ἀπὸ τὰ
δένδρα ἕνα φῶς. Ἦταν ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Δίχως ἄλλο θά
ἦταν τὸ Μεϊμπρίκ Χώλλ, ποῦ ἦταν ἡ Φύλλις. Ἐκεῖ εἶχε πάει
ὁ Φράντς μὲ τὴν παρέα του.

Τὸ μικρὸ δάσος ἦταν μαντωμένο. Ὁ Ντράμμουτ χωρὶς νὰ
χάσῃ καιρὸ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε μέσα στὴν περιοχὴ καὶ ἄρ-
χιζε νὰ ἐξετάζῃ τὴ μάντρα. Ἦταν πολὺ περίεργη. Ἕνα ἡλεκ-
τρικὸ σύρμα περνοῦσε γύρω γύρω, καὶ μικρὲς στῆλες ἦσαν ἐφαρ-
μοσμένες ἐδῶ καὶ κεῖ. Πολὺ περίεργο γιὰ μιὰ ἐξοχικὴ περιοχὴ.
Τὴ γύρευε αὐτὴ ἡ ἡλεκτρικὴ ἐγκατάστασις ἐδῶ πέρα στὴν ἐρη-
μιά; Ὁ Χάγκ ἔσφιξε τίς γροθιές του καὶ προχώρησε σιγὰ - σιγὰ
μέσα στὰ δένδρα ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ φῶς.

Δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ μπρὸς σ' ἕνα κτίριο χαμηλὸ μᾶλλον
καὶ σκεπασμένο μὲ κισσό. Ἦταν διώροφο, καὶ τὰ σχέδια τοῦ
Χάγκ εἶχαν μεγαλύτερη πιθανότητα νὰ ἐπιτύχουν. Κάμποση
ὥρα ἔμεινε κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ ροδοδάφνη παρτητηρῶντας
κάθε κίνησι καὶ κάθε κρότο ποῦ γινόταν μὲς τὸ σπίτι. Κάτι τὸν ἔκα-
νε ἰδιαιτέρως νὰ παραξενευτῇ. Ἦταν ὁ ρυθμικὸς καὶ συνεχὴς
κρότος μιᾶς μηχανῆς. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἕνα ἀερόπλανο βούτζε
ἐκεῖ μέσα, συνεχῶς, ἀκούραστα, ρυθμικά. Ὅλο τὸ κτίριο ἐκτὸς
ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο ἦταν τυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τὰ τζά-
μια μπορούσε ν' ἀντιληφθῇ τὴν χρῆσιν τοῦ δωματίου. Ἦταν ἕνα
εἶδος σαλονιοῦ, μὲ πολυθρόνες καρέκλες, χαλιά, ἀλλὰ παρ' ὅλο τὸ
λαμπρὸ φωτισμὸ του θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἦταν ἄδειο. Ὁ Χάγκ
σκέφθηκε ὅτι θὰ ἔμπαινε ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος ἂν δὲν εὗρισκε καμ-
μιὰ ἄλλη εὐκολώτερη ἐξωτερικὴ εἴσοδο, διότι ἄσπλος καὶ κουρα-
σμένος ὅπως ἦταν θὰ εἶχε ὅλη τὴ μειονεκτικὴ θέσι στὸν ἀγῶνα.
Ἔπρεπε ὅμως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Φύλλις ὅτι ἐνεργοῦσε ὅτι δὲν
θὰ τὴν ἄφηνε στὰ χέρια τῶν κακοποιῶν. Κρύφτηκε περισσότερο
μέσα στὸ σκοτάδι καὶ μέσα στὴ νύχτα ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς
κουκουβάγιας. Τὸ σύνθημα τῆς Μαύρης Συμμορίας.

Ἦξαιρε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ καταλάβαινε τί σή-
μαινε αὐτὸ ἂν τὸ ἄκουε. Μὲ ἀγωνία περίμενε νὰ δῇ κανένα ση-
μεῖο ζωῆς ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ σπίτι, κανένα ἤχο ποῦ νὰ τοῦ μαρ-
τυρῇ ὅτι ἡ Φύλλις εἶχε ἀκούσει τὴν κουκουβάγια.

Περίμενε ἀκόμη λίγο καὶ ἔπειτα ξαναφώνηξε. Αὐτὴ τὴ φορὰ
σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπάνω παράθυρα κάποιος τράβηξε τίς κουρτίνες καὶ

σιγὰ σιγὰ ἀνοίξε τὸ τζάμι. Ἐπανελάβε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ φωνὴ
τῆς κουκουβάγιας, ἀλλὰ πολὺ σιγὰ καὶ πρὸς μεγάλη του χαρὰ
εἶδε ἕνα κεφάλι νὰ σκύβῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν τόλμησε νὰ
κουνηθῇ, γιατί δὲν ἦταν βέβαιος ἂν ἦταν ἡ Φύλλις ἢ κανένα
ἄλλος. Ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῇ πρὶν κινδυνέψῃ τὴ ζωὴ του, γι-
αὐτὸ ἐπανελάβε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας, ἄλ-
λὰ πὺ σιγὰ καὶ μὲ ἀγωνία περίμενε τ' ἀποτελέσματα. Σχεδὸν
ἀμέσως ἄκουσε κάποιον νὰ ψιθυρίζῃ τὸ ὄνομα του φοβισμένα.
Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Χάγκ γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
παράθυρο, ἐνῶ ἡ φωνὴ ἐπανελάβε γεμάτη ἀνησυχία. Ἐσὺ εἶσαι
Χάγκ;

Ναι, ἀγάπη μου, ἀπήντησε ὁ Ντράμμουτ. Ἀλλὰ δὲν ἔ-
χουμε καιρὸ γιὰ κουβέντες αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Θέλω νὰ πηδῇξῃς
κάτω στὸν κήπο, εἶναι ὅλο λουλούδια καὶ δὲν θὰ κτυπήσῃς.

—Μὰ δὲν μπορῶ, τοῦ ἀπήντησε γεμάτη ἀγωνία. Εἶμαι δε-
μένη μὲ μιὰ σιδερένια ἀλυσίδα.

Ἐρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ παράθυρο ποῦ ἦταν κάτω
ἀπὸ τῆς Φύλλις καὶ εἶδε ὅτι ἦταν εὐκολο νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἀφοῦ
πρηνεγομένης θὰ δοκίμαζε τὸν κισσό. Ἀλλὰ μόλις ἔκανε νὰ
σκαρφαλώσῃ, τὰ κλαριά τσακίστηκαν καὶ βρέθηκε πάλι κάτω
γιατί ἦταν πολὺ θαρῶς.

Δὲν μὲ σηκώνει Φίλλυς μου, καὶ φοβοῦμαι ὅτι κάνει πολὺ θό-
ρυδο, θὰ προσπαθῇ νὰ ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ παράθυρο.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ μαχαίρι του ἦταν ἀκόμη
στὴ θέσι του. Δὲν εἶχαν σκεφθῇ νὰ τοῦ τὸ πάρουν. Μὲ τὴ βοή-
θεια, λοιπόν, τοῦ μοναδικοῦ του συντρόφου ἀνοίξε τὸ παράθυρο
καὶ, σηκώνοντας εὐχαριστημένος τὸ κεφάλι του εἶπε στὴν γυ-
ναῖκα του:

—Ἐρχομαι ἀμέσως. Μήπως ξαίρεις ποῦ εἶναι οἱ σκάλες;

—Ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ, ἀπήντησε ψιθυριστὰ ἡ
Φύλλις, καὶ ἐπειδὴ δὲν φθάνω νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν πόρτα, μὲ τὴν
ὀμπρέλλα μου θὰ σοῦ χτυπήσω καὶ ἔτσι θὰ καταλάβῃς ποῖα εἶναι.

Ἐλάχιστες στιγμὲς ἀργότερα ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας
χάθηκε μὲς τὸ σπίτι. Ἀμέσως ἀντελήφθη ὅτι ὁ περίεργος αὐτοῦ
κρότος ποῦ ἄκουσε ἔξω ἦταν ἀκόμη δυνατώτερος μέσα καὶ ὅταν
ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου γιὰ νὰ βῇ στὸ διάδρομο ὁ κρό-
τος τὸν ξεκούφαινε. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ γλυστρᾷ πρὸς ἀνέυρεσιν
τῆς σκάλας.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ διάφορες πόρτες ἄκουσε συζητήσεις καὶ
φωνές. Ἀσφαλῶς τὸ σπίτι αὐτὸ φιλοξενοῦσε ἀρκετὸ κόσμο, σκέ-
φθηκε ὁ Ντράμμουτ δοκιμάζοντας ἂν ἡ ξύλινη σκάλα ἔτριζε.
Ὅπως ὅποτε ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀνέβῃ, γιὰ νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τὴν Φύλλις. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε νὰ σκαρφα-
λώνῃ δύο-δύο τὰ σκαλοπάτια. Ὅταν ἔφθασε στὸ δεύτερο πάτωμα
βρέθηκε σ' ἕναν μακρὸ διάδρομο ἀπαράλλακτο μὲ τὸν κάτω.

Προχώρησε λίγο... ἀλλ' ἔξαφνα σταμάτησε. Μέσα στο σκοτάδι τοῦ διαδρόμου διέκρινε κάτι ἀκόμη σκοτεινότερο. Ἀκούμπησε ἀκίνητος στὸν τοῖχο ἑτοιμος γιὰ κάθε ἐπίθεσι. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσε τὴν Φύλλις νὰ χτυπᾷ μὲ τὴν ὀμπρέλλα της στὴν πόρτα ποῦταν ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Δὲν κούνησε. Ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ διαδρόμου κάποιος ὤρμησε καὶ ἄρχισε μιὰ πάλη ζωῆς καὶ θανάτου. Στὴν ἀρχὴ ἡ θέσις του ἦταν πολὺ μειονεκτική, διότι ἡ ἐπίθεσις ἦταν λιγάνι ἀπρόοπτη.

Ἀμέσως οἱ παληγές του συνήθειες ξανᾶρθαν. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά εἶχε νὰ κἀν μ' ἓναν ἀντίπαλο πολὺ πιὸ δυνατό ἀπὸ κείνον καὶ πολὺ πιὸ ὑψηλό. Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του αἰσθάνθηκε ἓνα αἶσθημα φόβου νὰ τὸν καταλαμβάνη, διότι πῆγαινε νὰ πιάσῃ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἦσαν πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὰ δικά του. Πῆγαινε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ λαιμὸ καὶ δὲν τὸν ἐφθανε.

Ὁ ἀγὼν τρομερὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἐξακολουθοῦσε. Μιὰ στιγμή ὁ Ντράμμουτ αἰσθάνθηκε τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του νὰ σφίγγουν τόσο δυνατὰ τὸν λαιμὸ του ὥστε νόμιζε ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πνιγότανε. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ κἀν κάτι καὶ γρήγορα διότι ἀλλιῶς ἦταν χαμένος. Στὸ νοῦ του ἦρθε ὁ μικρὸς σουγιάς του.

Δὲν ἤθελε νὰ μεταχειριστῇ ὅπλο τὴ στιγμή ποῦ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἀοπλος, τὸ εὑρίσκε ἀνανδρὸ αὐτὸ τὸ μέσον. Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ὁ Χάγκ ἔπρεπε νὰ τὸ κἀν. Ὁ κίνδυνος ἦταν ἄμεσως. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ του. Γιατί παρ' ὅλο τὸν θόρυβο ποῦ ἔκανε ἡ μηχανὴ κάποιος μποροῦσε νὰ παρουσιαστῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔβγαλε τὸν σουγιά καὶ τὸν κάρφωσε στὰ πλευρὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐνα μουγκριστὸ δῆλξε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὰ χέρια του σιγὰ σιγὰ ἐσφιγγαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Χάγκ.

Τώρα ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀντίπαλό του, νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Γι' αὐτὸ ὤρμησε πάνω του καὶ μὲ τὸ μαντίλι τὸν ἔδεσε σφιχτὰ καὶ σφίγγοντας δυνατὰ τὸ λαιμὸ ὅπως τοῦ εἶχε δείξει ἓνας Ἰάπων Ὁζάκι, ἀποτελεῖωσε τὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας κύτταξε λίγες στιγμές τὸν σκοτωμένο. Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ εἰσε μὲς τὸ πτώμα του γιὰ νὰ μὴν τὸ δῇ κανεὶς ἐν ὄσῳ ἐκεῖνος ἀκόμη ἦταν μέσ' τὸ σπῆτι. Ἐπειτα ἔτρεξε στὴν πόρτα ποῦχε ἀκούσει τὴ Φύλλις νὰ χτυπᾷ καὶ μετὰ λίγα δευτερόλεπτα τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκυλιά του.

—Νόμιζα πὼς δὲν θὰ ἐρχόσουν πιά, καὶ πὼς αὐτὸ τὸ κτῆνος σὲ ἔπιασε, ψιθύρισε τρέμοντας.

—Ἄ δὲν ἦταν τίποτα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου εἶχα μιὰ μικρὴ συζήτησι μ' ἓναν παλαιστή, ὅπως στὰ παλὰ τὰ χρόνια, εἶπε ὁ Χάγκ γελῶντας.

—Μὰ ἀγαπητέ μου, εἶσαι βρεμένος, μούσκεμα, εἶπε ἡ νέα μὲ ἀνησυχία.

—Πολὺ νερὸ ἔτρεξε κάτω ἀπὸ τὸ γεφύρι ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ σ' ἄφησα, χρυσό μου παιδί, καὶ γὼ κύλισα μαζὶ του, ἀπήντησε ὁ Χάγκ.

Κατεφίλησε τὴ Φύλλις στὸ δεξι μέρος τοῦ στόματος ἔπειτα στὸ ἀριστερό, χάριν συμμετρίας καὶ τέλος στὴ μέση, γιὰ τὸ γούρι, ὅπως εἶπε χαμογελῶντας.

Ταξὶ κύριε! εἶπε στὸ Χάγκ, ἐνῶ ἓνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο πλησίαζε.

—Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ ἐλευθερώσῃς, φίλε μου; μουρμούρισε ἀνήσυχος.

—Ὅχι, ἀκόμη καὶ ἂν ἔμενα ἓνα χρόνον ἐδῶ, ἀπήντησε μελαγχολικά ὁ Χάγκ.

—Τότε πῆγαινε γρήγορα στὴν ἀστυνομία, εἶπε ἐκτετευτικά ἡ Φύλλις.

—Ἀγαπητή μου, ἔκανε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ Χάγκ, σοῦ εἶπα ὅτι προηγουμένως εἶχα μιὰ μικρὴ συζήτησι μ' ἓναν ὑψηλόσωμο ἀντιπαθητικὸ ἄνθρωπο καὶ αὐτὸς τώρα... πέθανε... Ἐπομένως... ἡ ἀστυνομία, ἂν ἔρθῃ, δὲν θὰ μὲ συγχαρῇ γιὰ τὴν πράξι μου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, Φύλλις μου, δὲν ξαίρω καλὰ καλὰ ποῦ βρίσκομαι.

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κύτταξε γεμάτη ἐκπλήξι καὶ φρίκη.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα. Τώρα δὲν ἔχομε καιρὸ, πρόσθεσε ὁ ἄνδρας της. Ὡ, νὰ μποροῦσα νὰ ἔδρισκα τὸ κλειδί!

Ἐξήτασε, ἔπειτα τὴν ἀλυσσίδα ποῦχε στὴ μέση της ἡ Φύλλις καὶ τὸ πρόσωπό του συνέφρασε. Δὲν ἦταν τόσο εὐκολο νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, ὅσο τὸ εἶχε φαντασθῇ. Ἡ ἀλυσσίδα, ἐφηρμοσμένη μέσα στὸν τοῖχο, κρατοῦσε τὴ νέα σφιχτὰ δεμένη ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸ δεξι χέρι, καὶ ἡ κλειδαριὰ ἦταν πολύπλοκη. Ἀπελπισμένος κἀθησε σὲ μιὰ γωνία τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τὴν κύτταξε.

—Πρό μιάς ώρας ήρθε ένας νέος, είπε ή γυναίκα του, που είχε τὸ κλειδί. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι θὰ ξαναρχόταν ἀπόψε.

—Μπα! Πολύ θὰ ήθελα νὰ μάθω ἂν εἶναι ὁ φίλος μου ὁ Ἰταλός. Ὅπως δὴποτε, εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς. Πές μου, ήλθε μόνος τὴν τελευταία φορά;

—Ναί. Δὲν μοῦ φάνηκε νάταν ἄλλος ἀπέξω.

—Ὁραῖα. Τότε θὰ δοκιμάσουμε. Ἐσύ προσπάθησε μὲ κάποιο τρόπο νὰ τὸν φέρης μέσα ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ ὑπολοιπα. Ἄν δὲν ἐπιτύχω, τότε θὰ πρέπη νὰ φέρω τοὺς φίλους μας.

—Δὲν θὰ ἦταν ἀσφαλέστερο, νὰ τοὺς φέρης τώρα ἐδῶ ὅλους; εἶπε ἱκετευτικά. Σκέψου ἂν σοῦ συμβῇ τίποτε.

—Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν μοῦ συμβῇ ἀπόψε, θὰ εἶναι ἀστεῖο πρᾶγμα συγκρινόμενο μὲ ὅ,τι μοῦ ἔχει συμβῇ ἤδη.

Ἡ Φύλλις ήξαιρε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Χάγκ είχε πάρει μιὰ ἀπόφασι καὶ δὲν θὰ τὴν ἄλλαζε γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ δὲν δοκίμασε νὰ τὸν μεταπείσῃ, ἀλλὰ καθισμένη δίπλα του, μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὸν ὦμο του, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται πῶς τὴν εἶχαν ξεγελάσει οἱ κακοῦργοι, ὅταν ὁ δῆθεν ήλεκτρολόγος σταμάτησε τὸ ταξί γιὰ νὰ τὴν πάῃ στὸ Ρίτς. Ἀφοῦ βρέθηκε καθισμένη στὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο, αἰσθάνθηκε ἕνα περίεργο αἶσθημα λιποθυμίας καὶ σιγὰ σιγὰ ἔχασε τίς αἰσθήσεις της. Ὅταν ξύπνησε δὲν ἦταν μόνη στὸ αὐτοκίνητο. Κάποιος ἄλλος ἦταν δίπλα της καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ἱλλικισθῶς σ' ἕνα δρόμο ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Ὅταν τὸν ρώτησε τί συνέβη τῆς ἐξήγησε ὅτι εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ γκάζ πουῖχαν ἀφήσει ἐπὶ τούτοις ἀνοιχτὰ καὶ ὅτι κατὰ διαταγὴν ἐνὸς ποῦ τὸν ἔλεγε «ἀρχηγό», τὴν πῆγαιναν σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ ἐπαυλὶ. Ἄν τολμοῦσε νὰ κουνηθῇ ἔστω καὶ τόσο δὲ ἢ νὰ φωνάξῃ θὰ τὴν σκότωνε.

Ὁ Χάγκ, σφίγγοντας τὰ δόντια του, ἀγκάλιασε δυνατὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὴ ρώτησε.

—Τί συνέβη ὅταν σ' ἔφεραν ἐδῶ χρυσῇ μου;

—Μ' ἔφεραν κατευθεῖαν σὲ τοῦτο δῶ τὸ δωμάτιο καὶ μ' ἔδεσαν. Δὲν μὲ πείραξαν ὅμως διόλου. Μοῦ ἔδωσαν μάλιστα καὶ φαγητό, ἀλλ' ἤμουν τρομαγμένη, φοβερά, μὲ τὴ σκέψι τι ἄλλο θὰ μοῦ ἔκαναν ἄραγε αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι. Ἐνας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένια, ήρθε καὶ μὲ κύτταζε μέσ' τὰ μάτια κάνοντας μιὰ φρικτὴ γκριμάτσα.

—Μήπως σὲ ἄγγιξε; ρώτησε ἄγρια ὁ Χάγκ.

—Ὅχι, μόνο μὲ κυττοῦσε... μὲ κυττοῦσε, εἶπε μὲ ρῖγος ἡ Φύλλις. Καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε ὅτι ἂν φώναζα ἢ ἂν προσπαθοῦσα νὰ φύγω, θὰ μὲ κακοποιοῦσε θὰ μὲ δασάκιζε θὰ μὲ σκότωνε. Μιλοῦσε κάτι ἀγγλικά τῆς κακῆς ώρας, καὶ ἡ φωνή του ἔβγαίνει σὰν ψέθυρος.

Ὁ Χάγκ ἔμεινε σκεπτικός. Νὰ ἕνα ἄλλο κάθαρμα ποῦ ἔπρε-

πε νὰ δῇ ἀπὸ τὴ μέση. Μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένια. Δὲν θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ἐσκυψε πάνω στὸ ρολογάκι τῆς Φύλλις γιὰ νὰ δῇ τὴν ὥρα. Πλησίαζε μία. Ὁ κρότος τῆς μηχανῆς ἐξακολουθοῦσε πάντοτε μονότονα, ἐνῶ τὸ σπῆτι φαινόταν ἄδειο, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ψυχὴ μέσα.

Ἀρχισε νὰ συλλογίζεται πόση ὥρα θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ. Καὶ ἦταν λογικὸ νὰ μένῃ ἐκεῖ ἀπρακτος; Ἄν κατὰ τύχην δὲν ἔρχοταν κανεὶς; Ἄν πάλιν ἔρχονταν δυὸ-τρεῖς μαζὶ καὶ δὲν εἶχαν τὸ κλειδί;

Δὲν θὰ ἦταν ὀρθότερο νὰ δῇ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στοὺς φίλους του ἢ στὴν ἀστυνομία;

Ἀλλὰ ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσῃ τὴν Φύλλις ἀνυπεράσπιστη μέσα σ' ἕνα σπῆτι; Ὅχι, ἦταν ἀδύνατον.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ σιγὰ σιγὰ μέσα στὸ δωμάτιο, προσπαθώντας νὰ εὑρῇ ἕνα τρόπο σωτηρίας... Νὰ μείνῃ ἢ νὰ φύγῃ; Νὰ φύγῃ ἀμέσως ἢ νὰ περιμένῃ μὲ τὴν ἐλπίδα ναῦρῃ τὸ κλειδί;

Ὁ κοινὸς νοῦς τοῦ ἐπέβαλλε νὰ φύγῃ, νὰ φέρῃ τοὺς φίλους του ἢ τὴν ἀστυνομία. Ἀλλὰ κάτι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ λογικὴ τοῦ ἐπέβαλλε νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν ἀνυπεράσπιστη γυναίκα του. Δὲν ήθελε καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ τὴ Φύλλις μόνη.

Μ' ὅλα ταῦτα καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις εἶχε ἕνα ὄριο... Ἄν ὥς τὸ πρῶι δὲν ήρχετο κανεὶς, τότε θὰ ἔφευγε. Μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν θὰ φοβόταν τόσο πολὺ τὴ μοναξιὰ ἢ τὴν γυναίκα του καὶ ἐκεῖνος θὰ μπορούσε εὐκολώτερα νὰ προσανατολιστῇ.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ πῇ στὴ γυναίκα του τὰ σχέδιά του ἀλλὰ ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ. Κάποια πόρτα εἶχε ἀνοίξει καὶ φωνὲς ἀνδρῶν ἀντήχησαν στὸ διάδρομο.

—Ἐάπλωσε, ἀγάπη μου, καὶ κάνε πῶς κοιμάσαι, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί..

Ἐκεῖνη συμμορφώθηκε, ἐνῶ ὁ Χάγκ σιγὰ-σιγὰ πλησίασε τὴν πόρτα. Τώρα ἀκούγονταν βήματα ποῦ πλησίαζαν... Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ περίμενε.

Ἡ ὥρα τῆς δράσεως εἶχε φθάσει. Θὰ πετύχαινε; Αὐτὸ ἦταν ζήτημα τύχης. Τὸ μόνο ποῦ μπορούσε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ χτυπᾷ! Καὶ θὰ χτυποῦσε μὲ τὸν σφυγιά, δεξιὰ ἄριστερά, ὅπου εὑρίσκε κι' ὅπου μπορούσε. Ἀρκεῖ νὰ ἔσωζε τὴν Φύλλις.

Ἐνας ἀνδρας ήρχετο πρὸς τὸ δωμάτιο... Ἦταν μόνος, ἀσφαλῶς. Τὰ βήματα σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μιὰ βρισιὰ σὲ ἰταλικὴ διάλεκτο ἀκούστηκε..

Ἦταν ὁ φίλος του, ὁ φίλος τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ὁ Χάγκ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ὁ Ἰταλὸς θὰ στάθηκε γιὰ τὰ βήματα ἔπαφαν. Κάτι ἀσφαλῶς τὸν στενοχωροῦσε γιὰ νὰ βρίζῃ ἔτσι. Δίχως ἄλλο, θὰ τὰ εἶχε μὲ τὸν φύλοκα ποῦ ἔλειπε, τὸν ὁ-

ψηλό και δυνατό έκείνον σύντροφό του.

Για μιὰ στιγμή, ὁ Ντράμμουτ ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ἀνήσυχα. Ἄν ἀνεκάλυπταν τὸ πτώμα του, δὲ θὰ εἶχε νὰ παλαίψῃ μὲ ὅλη ἐκείνη τὴ σπείρα;

Οἱ φόβοι του δὲν ἄργησαν νὰ διαλυθοῦν. Ὁ Ἰταλὸς ἐνδιαφέρετο περισσότερο γιὰ τὴ νέα παρὰ γιὰ κάθε ἄλλον. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ἄφησε μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ εὐχαριστήσεως ὅταν διέκρινε τὴ νέα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, καὶ σκύβοντας ἐπάνω της, γούρλωσε τὰ μάτια του γεμάτα θαυμασμό.

—Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ σκύδῃ κανεὶς τόσο πολὺ, εἶπε ὁ Χάγκ ἀρπάζοντας τὸν Ἰταλὸ ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Ντὲο μίο, φώναξε ἐκεῖνος τρέμοντας.

Σὰν ὅλους τοὺς νότιους, ὁ Ἰταλὸς εἶχε τίς δισηδαιμονίες του. Νὰ βρεθῇ μπροστά του, ἔξαφνα, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν νόμιζε πνιγμένον, ἓνα φάντασμα; Κακὸ σημάδι. Ἐνα φάντασμα ἐκεῖ μπροστά του; τὰ γόνατά του ἔτρεμαν.

—Δὲν φαντάστηκες ποτὲ ὅτι θὰ μὲ ξανάβλεπες, εἶπε ὁ Χάγκ δίνοντας μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ Ἰταλὸς ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ Χάγκ ἄρχισε νὰ σκαλίζει τίς τσέπες του. Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ τὸ κλειδί. Ἀπὸ κεῖνο ἐξηρτῶντο ὅλα.

Καὶ θὰ τὸ εὑρίσκε, δίχως ἄλλο. Ἔως ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει. Ὅλα τὰ σχέδιά του πετύχαιναν. Δὲν εἶχε λοιπὸν λόγους νὰ φαντάσθῃ στὸ σημεῖο αὐτὸ μιὰ τόσο τρομερὴ ἄτυχία.

Πράγματι σ' ἓνα μικρὸ τσεπάκι τοῦ ἀναίσθητου Ἰταλοῦ βρῆκε μιὰ δέσμη κλειδιά. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, γεμάτος ἀγωνία, ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάζῃ. Τὸ δεύτερο κλειδί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν.

Ἡ Φύλλις ἦταν ἐλεύθερη. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ξεφωνητὸ χαρᾶς, φώναξε.

—Μὰ εἶσαι θαύμα, ἀγόρι μου!

—Θὰ ξαφαντώσωμε σὲ λίγο, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἁμαρτία νὰ μὴν βάλω στὴ θέσι σου τὸν φιλαράκο μας, ἀπήντησε ὁ Ντράμμουτ γελώντας. Καὶ σηκώνοντας στὰ χέρια τὸν Ἰταλὸ τὸν ξάπλωσε πάνω στὸ κρεβάτι, ὅπου τοῦ πέρασε τὸν σιδερένιο κρίκο μὲ τὴν ἀλυσίδα στὸ χέρι.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, γλύστρησε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ μηχανὴ ἐξακολουθοῦσε τὸν μονότονον καὶ ρυθμικὸ της κρότον. Τίποτε ἄλλο δὲν τάραζε τὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Τίποτε ἄλλο δὲν μαρτυροῦσε τὴν παρουσία τῶν ἀνθρώπων. Στὸ κάτω δωμάτιο δὲν ἤπρηγε φῶς. Τὸ μόνον ποῦχε νὰ κἀνῃ ἦταν νὰ κατεβάσῃ τὴν Φύλλις στὴν κήπο καὶ νὰ φύγουν.

—Ἐλα τώρα, τῆς εἶπε διασπικὰ. Θὰ σὲ κατεβάσω σένα πρῶ-

τα καὶ ἔπειτα θὰ κατέβω καὶ ἐγώ. Μόλις βρεθοῦμε στὸν κήπο, θὰ σηκώσῃς τὰ φορέματά σου καὶ δρόμο ὅσο μπορεῖς ποιοὺ γρήγορα.

Ἡ Φύλλις ὑπήκουσε καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ συζύγου της, σὲ μερικὲς στιγμὲς βρισκόταν ἔξω στὸ κήπο. Ὁ Χάγκ τὴν ἄκουσε νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σηκώνεται.

Ἐξαφνα μὲς τὸ σπῆτι ἀκούστηκε φοβερὸς θόρυβος. Πόρτες ἀνοίγαν καὶ ἐκλείναν, ἄνδρες ἔτρεχαν φωνάζοντας πάνω, κάτω μὲς τὸ διάδρομο. Ὁ κώδων τοῦ κινδύνου εἶχε σημάνει. Δὲν ἔπρεπε οὔτε δευτερόλεπτο νὰ περιμένῃ. Μὲ δυὸ πηδημάτα βρέθηκε κάτω στὸ κήπο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ Φύλλις εἶχε ἔξαφανισθῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

* ΔΙΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΓΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ *

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Πέντε λεπτὰ νωρίτερα ἂν εἶχε ἔρθῃ ὁ Ἰταλός, μὰ καὶ ἓνα ἀκόμα, ὅλα θὰ πῆγαιναν λαμπρά, ἀλλὰ τώρα ἦταν διαφορετικά.

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Χάγκ πάλευε μὲ τὸν Ἰταλὸ, στὸ ἀποκάτω δωμάτιο δυὸ ἄνδρες συνωμιλοῦσαν, ὁ ἓνας ἦταν ὁ κοκκινομάλης μὲ τὰ γάντια, καὶ ὁ ἄλλος ἓνας Ρῶσος. Μιλοῦσαν γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατία τῆς Εὐρώπης καὶ γιὰ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ Μπολσεβικισμού.

Καθὼς κουδέντιαζαν ἄκουσαν κάποιο θόρυβο στὸ ἐπάνω πάτωμα, σὰν κάποιον νὰ ἔπεφτε στὸ πάτωμα ἀλλὰ δὲν ἔδωσαν σημασία. Τὸ θέμα ποὺ συζητοῦσαν ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ ποιοὺ ἐνδιαφέρον, γι' αὐτούς, ἀπὸ κάθε τι.

Ἐξαφνα ὁ Ἰουλόδσκυ κύτταξε τρομαγμένος πάνω στὸ τραπέζι.

—Παναγία μου! Τί εἶναι αὐτό, φώναξε.

Ὁ σύντροφός του, κατάχλωμος, ἔβλεπε μιὰ λιμνούλα αἵματος ποῦχε σχηματισθῇ πάνω στὸ τραπέζι. Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰρθῶσῃ λέξι, μιὰ ἄλλη στάλα ἔπεσε στὴ λιμνούλα αὐτὴ.

—Αἷμα, μурμουρίσε τρέμοντας, εἶναι αἷμα.

—Κύττα τὸ ταβάνι, φίλε μου, κύτταξέ το, ψιθύρισε ὁ Ρῶσος. Ὁ σύντροφός του σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐβγαλε ἓνα ἐπιφώνημα φρίκης. Ἐκεῖ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, ἦταν ἓνας κόκκινος λευκὸς ποὺ ἔσταζε αἷμα.

Πρῶτος συνῆλθε ὁ Ἰουλόδσκυ, σὰν ποιοὺ μαθημένος σὲ τέτοιου εἶδους θεάματα ἀπὸ τὸν σύντροφό του.

—Ἐγκλημα, οὐρλιαξε ὀρμώντας ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐνῶ καμμιὰ δεκαπενταριά ἄνδρες ἀκολουθοῦσαν τὸ παράδειγμά του.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ ὅλοι μαζί ἔτρεξαν στὸ διαμέρισμα ὅπου ἦταν τὸ πτώμα τοῦ συναδέλφου των.

—Εἶναι ὁ Ἑλληνας, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Φύλλαγε τὸ κορίτσι καὶ τὸν σκότωσαν.

Χωρὶς νὰ περιμένουν ἄλλες ἐξηγήσεις, ἔτρεξαν ὅλοι στὸ δω-
ΜΥΣΤΗΡΙΟ

μάτιο ποῦταν φυλακισμένη ἡ Φύλλις καὶ ὄρθηκαν τὸν ἰταλὸ ἀναισθητο πάνω στὸ κρεβάτι.

— Ἡ Μαύρη Συμμορία μουρμούρισε κάποιος.

— Ὁ Ίουλόδσκυ, ἀγριεμένος, διέταξε.

— Ἀνάψτε τὴ μηχανή.

Ὁ Χάγκ, ἀπὸ κάτω, ἄκουσε τὴ διαταγή. Χωρὶς καλὰ νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔτρεξε καὶ ἄρπαξε τὴ Φύλλις ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ φοβερὴ ἀγωνία ἄρχισαν νὰ τρέχουν, ἐνῶ πίσω τους φωνές, βλαστήμιες, ἀπειλές, ἀντιβοοῦσαν μέσ' τὸ δάσος.

Αἰφνης σταμάτησαν ὅλοι ἀπότομα. Μόνο ὁ μονότονος ἤχος τῆς μηχανῆς ἀκουγόταν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ γῆ εἶχε καταπιῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες.

Ὁ Χάγκ ἔτρεχε πάντοτε κρατώντας τὴ Φύλλις ἀπὸ τὴ μέση. Σὲ λίγο ἔφθασαν στὸ συρματοπλέγμα, ἀλλὰ σταμάτησαν ἀπότομα. Μπροστὰ τους ἦταν μιὰ ἄλεπού.

Τὸ ζῶο θέλησε νὰ πηδῇ τὸ συρματοπλέγμα ἀλλὰ μὲν ἡγγίξε τὸ σύρμα τινάχτηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε νεκρὸ στὰ πόδια τους. Ὁ Χάγκ πλησίασε καὶ πῆγε νὰ τὸ σκοτώσῃ ἀλλὰ μὲ μιὰ φωνὴ φρίκης, τὸ ἄφησε νὰ ξαναπέσῃ. Ἡ ἄλεπού εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ ἡλεκτροπληξία.

Αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγή ποὺ ἄκουσε. Αὐτὴ τὴν μηχανὴν ἤθελαν ν' ἀνάψουν. Τὸ συρματοπλέγμα ἦταν ἡλεκτρισμένο. Καὶ ἂν ἡ ἄλεπού δὲν εἶχε θρεθῇ μπροστὰ τους ἡ Φύλλις, ἀσφαλῶς θὰ εὗρισκε φρικτὸ θάνατο, τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγαινε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων.

Κρύος ἰδρώτας περιέλουσε τὸν Χάγκ μόνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα μποροῦσε νὰ εἶχε σκοτωθῇ μπρὸς τὰ μάτια του.

— Τί συμβαίνει Χάγκ; ρώτησε ἀνήσυχα ἡ Φύλλις, ἐνῶ κύταζε μὲ φρίκη τὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς ἄλεπούς.

Ὁ Χάγκ τῆς ἀπήντησε ψυχραῖμα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος ἂν καὶ ἤξαιρε πολὺ καλὰ σὲ ποιά τρομερὴ θέσι βρίσκονταν καὶ οἱ δύο.

— Δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε τὸ συρματοπλέγμα, ἀγαπητή μου. Καθὼς βλέπεις ἔχουν διοχετεύσει ἡλεκτρικὸ ρεύμα, καὶ ἂν τ' ἀγγίξουμε, χανόμαστε μὲ μιὰς... Ἐκτὸς ἂν... ἀλλὰ δὲν μπορεῖς. Λοιπόν, θὰ σὲ πετάξω ἀπὸ πάνω.

Ἡ Φύλλις ἔπεσε τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάγκ, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸ ψυχραῖμο καὶ ἀποφασιστικὸ τοῦ ὕψους, συνήλθε καὶ χαμογέλασε γιὰ τὸ φόβο τῆς. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλως τε καιρὸς γιὰ λόγια καὶ δισταγμούς. Ἦταν στιγμὲς ἀποφάσεων καὶ δράσεως. Εἶχε ἄλλως τε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνδρα τῆς ὥστε θὰ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ὑπακούσῃ καὶ στὸ παρκμικρὸ νόημά του.

Ὁ Χάγκ μὲ τὸ βλέμμα μετροῦσε τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀπόστασι. Ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἱκανότητά του, ἀλλ' ὅταν καὶ τὸ πιὸ ἀσί-

μαντο πᾶγμα μπορῇ νὰ στοιχίσῃ τῇ ζωῇ τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾷ, ἕνας ἄνδρας μένει πάντοτε λιγάκι διστακτικὸς.

— Ἐλα, παιδί μου, τῆς εἶπε ἀφοῦ ἔμεινε μερικές στιγμὲς σκεπτικὸς. Σκύψε, συμμαζέψου, βάλε τὰ γόνατά σου κοντὰ στὸ σαγόνι σου καὶ προσπάθησε νὰ μείνης κουδουριασμένη σὰν μπάλα, ὡς στιγμὴ ποὺ θὰ αἰσθανθῇς τὸν ἑαυτὸ σου νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ὑπήκουσε. Ὁ Χάγκ τὴ σήκωσε ψηλά. Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε τὰ δύο τῆς πόδια ἐνῶ τὸ ἄλλο ἔσφιγγε τὴ μέση τῆς. Τὴν σήκωσε ψηλὰ καὶ, πέρνοντας φόρα, τὴν ἔξεσφενδόνισε πάνω ἀπὸ τὸ συρματοπλέγμα σὲ ὕψος τριάντα πόντων ἀπὸ τὸ σύρμα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔπεσε μέσα σὲ κάτι θάμνους χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, καὶ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἄκουσε νὰ φωνάζῃ ὁ Χάγκ.

— Πήγαινε γρήγορα, ἀγαπητή μου καὶ φέρε τὴ συμμορία τὸ γρηγορώτερο. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐτοιμάσω τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ γρήγορα, πολὺ γρήγορα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, χάθηκε μέσ' τὰ δένδρα.

Ἦταν τυχερός. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πετάχτηκε ἕνας ἄγριος σκύλος καὶ στάθηκε γρυλλίζοντας στὸ μέρος ὅπου προηγουμένως εἶχαν σταθῇ οἱ δύο τους. Τὸ ἀγριεμένο ζῶο κυττοῦσε τὴν ἄλεπού, ποὺ κοιτόταν ἐκεῖ. Τὴν πλησίασε, ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν μυρίσῃ, ἀλλὰ ἔξαφνα ἔβγαλε ἓνα οὐρλιαχτό. Εἶχε δὴ τὴν Φύλλις ἔξω ἀπὸ τὸ συρματοπλέγμα. Ἀφήνοντας τὸ νεκρὸ ζῶο ὥρμησε πρὸς τὸ συρματοπλέγμα, ἀλλὰ τὸ ἄλλο δευτερόλεπτο, σωριάστηκε καὶ αὐτὸς κάτω κεραυνόβολημένος.

Ἡ Φύλλις στὸ μεταξύ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ὅταν μέσα στὴ νύχτα ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας, τρεῖς φορές. Ἦταν ὁ Χάγκ, ποὺ τὴν εἰδοποιοῦσε ὅτι γιὰ τὴν ὥρα ἦταν σῶος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ διασπῇ. Καὶ τότε ἐκείνη ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλή, ξεσχίζοντας τὰ πόδια τῆς μέσ' τ' ἀγκάθια. Ἀλλὰ δὲν σταματοῦσε. Εἶχε ἔλθει ἡ σειρά τῆς νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ τὸν σώσῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Χάγκ κρύφτηκε μέσα σὲ κάτι θάμνους, περιμένοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν ἐπίθεσι τῶν ἀντιπάλων του. Ἐκεῖνο ποὺ ἔσωζε κάπως τὴν κατάστασι ἦταν ὅτι ἀγνοοῦσαν τελείως πόσοι ἀντιπροσώπευαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ Μαύρη Συμμορία. Καὶ μὲ κάθε τρόπο θὰ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦσαν πολλοί. Καθὼς περίμενε μὲ ἀγωνία εἶδε καμμιὰ δεκαριά ἄνδρες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ ψόφιο σκυλὶ καὶ νὰ μιλοῦν ὅλοι μαζὶ σὲ μιὰ ξενικὴ διάλεκτο. Ὑβρεις, ἀπειρες, ἀκούγονταν στὴν ἡσυχία τοῦ δάσους. Ὁ Χάγκ, ἔρποντας, ὄρθηκε ἀπὸ τὸν κρυφώνα του καὶ σιγὰ σιγὰ πλησίασε τοὺς ἀντιπάλους του. Κανεὶς δὲν τὸν ἀντελήφθη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φράντς ποὺ παρ' ὅλο

τὸ σκοτάδι, ἀνεγνώρισε τὸν πνιγμένο. Τοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τὸ φάντασμα του. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξί, καὶ τὸ φόβο του ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἀλλ' ἄγγιξε πάνω στὸ συρματοπλέγμα κ' ἔμεινε νεκρός. Ταυτόχρονα, σὲ δέκα μέτρα ἀπόστασι ἀκούγονταν ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας, ἐνῶ οἱ κακοῦργοι, τρομαγμένοι καὶ πανικόβλητοι, ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεκροῦ συντρόφου των. Ἀλλὰ μόλις πῆγε νὰ τὸν ἀγγίξῃ κάποιος τινάχτηκε, καὶ ἔπεσε κι' αὐτὸς πάνω στὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα νεκρός, ἐνῶ πάλι, σὲ ἄλλο σημεῖο αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας.

Οἱ ἄνδρες ἀγριεμένοι, ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Ἀλλ' ὁ Χάγκ κρύφτηκε πάλι σκασμένος στὰ γέλια. Πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦσαν καὶ φωνὲς ἀκούγονταν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Κυνηγοῦσαν μὲ λύσσα τὴν ὑψηλὴ σκιὰ τοῦ Ντράμμοντ.

Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Κόντευε νὰ ξημερώσῃ, καὶ κάθε ἐλπίς δραπετεύσεως θὰ χανόταν μαζὶ μὲ τὴ νύχτα.

Νὰ πηδῇ τὸ συρματοπλέγμα, ἦταν τελείως ἀδύνατο. Ἐπρεπε νὰ βρῇ τὴν εἴσοδο. Ἴσως ἐκεῖ νὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ φύγῃ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀκολούθησε τὰ ἴχνη ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἴσως λίγη ὥρα πρὶν νὰ εἶχε ἔρθει στὸ καταραμένο αὐτὸ λημέρι.

Πράγματι, δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ στὴν εἴσοδο, ὅταν εἶδε κάποιον ἄντρα νὰ πηδᾷ ἀπὸ πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα.

Εἶχε σωθῇ. Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ πάθῃ ἐκεῖνος τίποτα.

Ἐτοιμάστηκε νὰ κἀνῃ τὸ ἴδιο, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους σάλευαν κάτι μαῦρες σκιές. Δίχως ἄλλο, τὸν παραμόνευαν. Δίχως ἄλλο, κάποια παγίδα τοῦ εἶχαν στήσει. Ἐκεῖνο τὸ δῆθεν ἀβλαβές μέρος τοῦ συρματοπλέγματος θὰ ἦταν ἴσως τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο.

Ἄ, δὲν θὰ τὸν ξεγελοῦσαν ἔτσι εὐκολα.

Οἱ σκιές πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἐξακολουθοῦσαν νὰ κινοῦνται. Ὁ Ντράμμοντ πλησιάζοντας, ἔχωσε βαθεῖα τὸν σουγιά του στὸν μηρὸ τοῦ πρώτου ποὺ τόλμησε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, καὶ ἀφήνοντάς τον νὰ μουγκρίζῃ ἀπὸ τὸν πόνο, χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνῶ ἀκούγανταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πιστολιές, μόλις ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας ξανακούστηκε, στὸ δάσος.

Μέσ' τὴν ταραχὴ καὶ τὴν λύσσα τους, οἱ κακοῦργοι, πυροβολώντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ἄρχισαν ν' ἀλληλοσκοτώνωνται.

Αἴφνης, μέσα στὸ πανδαμόνιο αὐτό, ἀκούστηκε κάποιος νὰ φωνάζῃ.

— Ἐρχεται. Ἀνοίξτε γρήγορα τὴν πόρτα νὰ περάσῃ.

Ὁ Ντράμμοντ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου γιὰ νὰ δῇ ποίος ἦταν.

Ἐνα αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει. Μέσα ἦταν ὁ περίφημος κόμης Ζαννόδα, ὁ γνωστός ὡς Ἀτκινσον, ὁ Λόγκμους καί... ἡ

Φυλλίς. Οἱ δύο ἄνδρες τὴν κρατοῦσαν σφιχτὰ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ κἀνῃ καμμιά κίνησι καὶ γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ κανεὶς νὰ τοὺς πυροβολήσῃ. Ἦταν ἡ ἀσπίς κατὰ τῆς Μαύρης Συμμορίας.

Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε σχεδὸν μπροστά του. Ἐπειτα ἡ πόρτα ἔκρυψε καὶ μὲ φρίκη ὁ Χάγκ Ντράμμοντ σκέφθηκε ὅτι εἶχαν χαθῇ. Ὅτι ὅλος τοῦ ὁ κόπος πῆγε χαμένος. Ἦταν στὴν ἴδια δύσκολη θέσι ποῦταν μισὴ ὥρα πρὶν, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ἴδιο ἀγῶνα ὅπως πρώτα.

Ἦταν αἰχμάλωτος. Ὅλα θὰ τελείωναν γι' αὐτόν, καὶ γιὰ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο κορίτσι, ποῦ θὰ πῆγε ἴσως νὰ ζητήσῃ βοήθεια σ' αὐτὰ τὰ τέρατα, χωρὶς νὰ ξαίρῃ μὲ ποιὸς εἶχε νὰ κἀνῃ.

Ἐσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀκουγε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Ἄν δὲν ἔρθῃ στὸ σπίτι ὁ Κάπτειν Ντράμμοντ, θὰ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν κυρία Ντράμμοντ. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Κάρλ Πέτερσον.

ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤ. ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις μεγάλη ἀντοχή, καλὲ μου φίλε. ἔλεγε δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ὁ πάστορ κυττάζοντας εἰρωνικὰ τὸν Ντράμμοντ.

Τίποτε, ὡστόσο, δὲν μαρτυροῦσε στὴ φυσιογνωμία του τὴν τρομερὴ ἀγωνία ποὺ τὸν κατέλαβε πρὸ ὀλίγου στὸν κῆπο.

Καὶ ὅμως ἡ κατάστασις δὲν εἶχε ἀλλάξῃ διόλου. Ἦταν ἀοπλος καὶ πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμά του δύο ἄνδρες στεκόταν μὲ δύο ρεβόλβερ, ποὺ τὰ ἔστρεφαν στοὺς κροτάφους του. Ταυτόχρονα σὲ μιὰ ἄλλη καρέκλα καθόταν ἡ Φύλλις καὶ ἓνας ἄνδρας τὴν φύλαγε κρατώντας στὸ χέρι ἓνα ρεβόλβερ.

Τῆς χαμογέλασε γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, ἀλλὰ καὶ κεῖνος δὲν ἤξαιρε ἀπὸ τοῦ θὰ τοὺς ἐρχόταν ἡ σωτηρία, πῶς θὰ γλύτωναν ἀπὸ καὶ μέσα.

Ἐπειτα τὸ βλέμμα του καρφώθηκε πάνω στοὺς τρεῖς ἄνδρες, ποῦχαν καθίσει ἀπέναντί τους. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ Πέτερσον ποὺ κάπνιζε μακαρίως τὸ τσιγάρο του. Ἀριστερά του ὁ κόμης Ζαννόδα ἢ Ἀτκινσον, δεξιὰ ὁ Ρῶσος Ἰουλόδσκυ.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε τὴν εὐχάριστη ἐκπληξί ποὺ ἐνοιῶσα ὅταν ἡ καλὴ καὶ νόστιμη σύζυγός σας σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό μου. Ἦταν τόσο ἀπρόοπτο, τόσο εὐχάριστο. Καὶ ὅταν μάλιστα ἔμαθα ὅτι τριγυρίζατε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν περιοχὴ, ἀντὶ νὰ εἰστε πνιγμένος ὅπως μοῦ τηλεφώνησε αὐτὸς ὁ βλάκας, τὸ νούμερο 10. Ἀλλὰ ποῦ βρίσκεται ὁ ἀριθ. 10; πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸν Ρῶσο γιὰ τὴν ἀπάντησι.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ ἀπαντήσῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς

άνδρες πίσω από τον Ντράμμοντ απήντησε.

— Πέθανε. Τούτος έδω τον έρριξε πάνω στα ηλεκτρικά σύρματα.

Και έδειξε τον Ντράμμοντ.

— Μπα! ώστε το «δέκα» είναι ο μικρός Φράντς; μουρμούρισε ο Χάγκ ανάδοντας ένα τσιγάρο. Λυπούμαι πολύ που ήρθε το πράγμα έτσι, αλλά δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

— Δε μου λέτε, φώναξε ο Ρώσος, σεις είστε που τρέχατε από δω κι' από κει τόσην ώρα έξω στο δάσος;

— Το μάντεψες φίλε Άδόλφε! απήντησε ο Χάγκ κυττάζοντας τη Φύλλις που προσπαθούσε να του κάνει νόημα.

Τί άραγε ήθελε να του πη;

Ο Χάγκ δεν κατάλαβε. Ήταν τόσο τρομαγμένη τόσο νευρική. Έξαφνα μάλιστα ξέσπασε σε ανεξήγητα γέλια και σηκώθηκε από τη θέση της, αλλά κάποιος από πίσω την τράβηξε πάλι απότομα στην καρέκλα της και αισθάνθηκε την κρύα κνήμη του ρεβόλβερ πάνω στο λαιμό της. Τότε φώναξε μισογελώντας, μισοκλαίγοντας.

Τρία και δύο κάνουν πέντε και ένα κάνει έξη. Έκανα αυτήν την πρόσθεσι απόψε τη νύχτα και μου βγήκε σωστή.

Γιά λίγα λεπτά εξακολούθησε να λέγει ασυναρτησίες και να γελά νευρικά. Ο Ρώσος, άγριεμένος ώρμησε πάνω της και με το χέρι της έκλεισε απότομα το στόμα. Έπειτα ψιθύρισε κάτι στ' αυτί του Πέτερσον, ενώ η Φύλλις έρριχνε μιá έρωτηματική ματιά στον άντρα της για να βεβαιωθεί αν είχε καταλάβει τίποτε.

Το βλέμμα του Χάγκ έφθασε για να την καθησυχάσει. Ο Χάγκ είχε καταλάβει και κύτταξε γύρω τους κακούργους με χαρά. Διότι 3256 Μείφερ ήταν ο αριθμός του τηλεφώνου του Πέτρου Δάρρελ και ασφαλώς αυτόν ένοούσε η Φύλλις. Άρα, είχε επικοινωνήσει με τους φίλους του πριν σταματήσει το αυτό κίνητο του Πέτερσον. Και δίχως άλλο η Μαύρη συμμορία δεν θ' άργουσε να ρθη. Το μόνο πουχε να κνήμη ήταν να καθυστερήσει λιγάκι τις διαδικασίες, κοιτώντας κουδέντα με τον Λόγκμουερ.

Άλλά πώς θα το κατέρθωνε και μάλιστα χωρίς να προδώσει τις σκέψεις του;

Έν τούτοις το κατέρθωσε. Φαινόταν απάθεστατος και εξακολουθούσε να καπνίζει αδιάφορα, κυττάζοντας βαριεστημένα τους τρεις άνδρες που συζητούσαν με κάποια ταραχή.

Άλλά το μυαλό του έτρεχε μακριά... Έπρεπε με κάθε θυσία να κερδίσει καιρό, διότι αν οι υποθέσεις του ήταν όρθές, ο Λόγκμουερ άγνοούσε ότι η Φύλλις είχε ξεσηκώσει τη Μαύρη Συμμορία και σ' αυτή την άγνοια έστηρίζοντο όλες του οι έλπίδες. Έχρειάζοντο όμως τουλάχιστο δυο τρεις ώρες να ξεκινήσει και να φτάσει. Άλλά πώς θα κατέρθωνε να τους ξεγελάσει τόσες ώρες. Ήξαιρε πολύ καλά ότι δε θα το κατέρθωνε τόσο εύκολα.

Το τέλος είχε φθάσει.. κανένα ίχνος οίκτου ή έπεικειάς δεν φαινόταν στο πρόσωπο των τριών ανδρών που κάθονταν απέναντί του. Συζητούσαν σιγά, αλλά με πάθος. Από τις λέξεις που άρπαξε δώ κει είχε καταλάβει ότι ο Ρώσος ήθελε να τον σκοτώσει με βασανιστήρια, αλλά ο κόμης Ζαντόβα φαινόταν αντιθέτου γνώμης. Όσο για τον Πέτερσον, αυτός τους άκουε απάθεστατα, ενώ τα μάτια του έμεναν καρφωμένα πάνω στον Ντράμμοντ.

— Φιμώστε τους και τους δυό, διέταξε με άλυπομονησία ο Ρώσος Ίουλδόσκυ, ύστερα από κάμποση ώρα. Και αν δεν είσθε άρκετά αποφασιστικοί να το κάνετε, θα το κάμω μόνος μου. Έίστερα, θα τους θάψω ζωντανούς κάπου έδω μέσ' την περιοχή μας. Ποιός θα καταλάβει τί έγιναν; Ποιός θα τους βρει;

Ο κόμης Ζαντόβα κούνησε με δυσαρέσκεια το κεφάλι και είπε.

— Σ' αυτό άκριβώς το σημείο σφάλλεις, φίλε μου. Κανείς δεν θα σε δει να τους σκοτώσεις με τόση ευχαρίστησι όσο εγώ, αλλά μην ξεχνάς ότι πίσω τους βρίσκεται δλόκληρη συμμορία.

Σώπασε. Έξακολούθησε ένας ψιθύρος. Άλλά ο Ντράμμοντ άντελήφθη τί πράγμα συζητούσαν. Ο κόμης Ζαντόβα έλεγε:

— Την ξαίρω εγώ την Μαύρη Συμμορία, ενώ εσύ δεν έχεις ιδέα γι' αυτήν. Επίσης και κείνη με γνωρίζει πολύ καλά.

Έπειτα, ο Χάγκ άκουσε τη λέξη «δυστύχημα» να επαναλαμβάνεται πολλές φορές, και τέλος ο Ίουλδόσκυ σήκωσε τους ώμους του και ξάπλωσε στην πολυθρόνα του.

— Κάνετε ό,τι θέλετε. Δεν μ' ενδιαφέρει το πως θα πεθάνουν, άρκει να ξαίρω ότι ξεκαθαρίστηκαν. Αν επιμένεις ότι καλύτερα είναι να φανή το πράγμα για δυστύχημα, δεν έχω άντίρρηση. Άς γίνει. Άλλά τί είδους δυστύχημα θα είναι;

Ο κόμης Ζαντόβα δεν είχε σκεφθί ακόμα γι' αυτό το ζήτημα και έμεινε σιωπηλός. Η φαντασία του δεν ήταν τόσο πλουσία και έτσι προτίμησε να τους φωτίσει ο Κάρλ Πέτερσον πουταν πιο έμπειρος σ' αυτά.

— Τίποτε δεν είναι εύκολότερο, απήντησε με ήρεμο ύφος, ενώ το βλέμμα του εξακολουθούσε να μένει καρφωμένο πάνω στον Χάγκ.

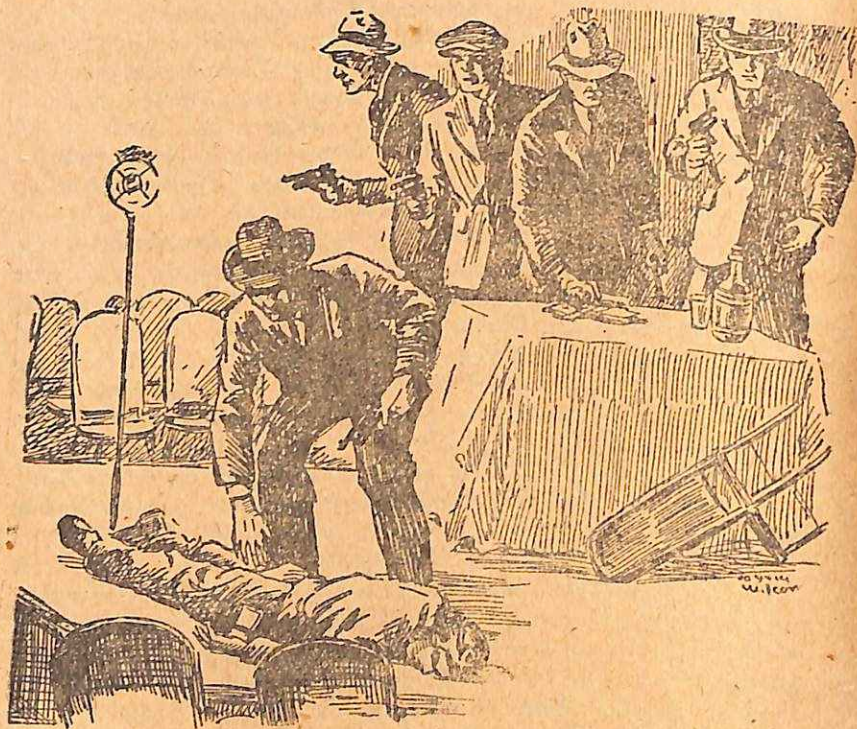
Και άποτεινόμενος στον Ντράμμοντ:

— Συζητούμε τον καλύτερο τρόπο να σε ξεφορτωθούμε έσένα να και τη χαριτωμένη γυναίκα σου. Λυπούμαι που πρέπει να συμμεριστή την τύχη σου, αλλά δεν ύπάρχει άλλη δέξοδος. Το να την κρατήσουμε έφ' όρου ζωής φυλακισμένη έδω είναι μεγάλος μπελάς και κίνδυνος. Πρέπει, λοιπόν, να σε άκολουθήσει... Ο φίλος μου Ίουλδόσκυ επιθυμεί να φιμωθεί και οι δυο και έπειτα να σας θάψουμε. Έχει ήδη κάνει ένα σωρό τέτοιες... πρωτοτυπίες στον τόπο του και είμαι βέβαιος ότι δεν λησμόνησε την τέχνη του από τον καιρό που έφυγε από τη Ρωσία. Ο κόμης

Ζαντόδα πάλι, τὸν ὁποῖο γνωρίζεις χρόνια τώρα, μᾶς υποδεικνύει, καὶ πολὺ ὀρθῶς, ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὰ μέλη τῆς Μαύρης Συμμορίας, πού τὸν γνωρίζουν πολὺ καλά καὶ πού μπορεί νὰ μὲ ἀνακαλύψουν καὶ μένα. Διότι, ἂν βρεθῇ τὸ αὐτοκίνητό σου στὸ ποτάμι χωρὶς ἐσένα, ὅλες οἱ ὑπόνοιες, θὰ στραφοῦν σὲ τοῦτο δῶ τὸ σπίτι. Μὲ παρακολουθεῖς;

—Μὲ ὅλη τὴ διαύγεια τοῦ μυαλοῦ μου Τέο, ἀπήντησε γελώντας Χάγκ.

—Εἶναι πάντοτε τόσο μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ συζητῇ καὶ νεῖς μαζί σου, ἐξηκολούθησε νὰ λέη εὐγενικά ὁ Πέτερσον. Ἄς ἐξακολουθήσω. Ἄν λοιπόν, ἡ ἀστυνομία χῶσῃ τὴν μύτη της σὲ τοῦτο δῶ τὸ σπίτι, θὰ μοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια. Ἐμένα βέβαια δὲν θὰ μὲ βροῦν, γιατί φεύγω σὲ τέσσερις ὥρες ἀπὸ τὸ Λονδῆνον. Ἄλλ' ὅπωςδὴποτε, προτιμῶ νὰ μὴν ἔχω τέτοιου εἶδους ἐπισκέψεις κατὰ τὴν ἀπουσία μου. Λοιπόν θὰ κάμουμε ὅ,τι ἐπιτρέψῃ, ὥστε τὸ πράγμα νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητο. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ σύ, γιατί ἔχω τόσο καλὲς ἐντυπώσεις.

...Δυὸ ἄνδρες τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔρριξαν σὰν σακκὶ κάτω στὸ πάτωμα.

καὶ τόση ἐκτίμησι γιὰ σένα, ὥστε δὲν θὰ μπορέσω νὰ ὑποφέρω τὴ σκέψι ὅτι μᾶς χώρισε αἷμα στὸ τέλος.

—Κάρλ, φίλτατέ μου, θὰ μὲ κάνῃς τώρα νὰ δακρῶσω ἀπὸ συγκίνησι μὲ τὴν τόση καλωσύνη σου, εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Ντράμ-μοντ.

Τὸ πρόσωπό του δὲν μαρτυροῦσε καμμιὰ συγκίνησι. Εἶχε τὴν ἴδια εἰρωνική καὶ νωθρὴ ἐκφρασι πού ἔπαιρνε δταν συζητοῦσε μὲ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ἀλλὰ κατὰ δάθος, μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία τὸν κατεῖχε. Ἐννοιοθε τὸ στόμα του στεγνωμένο καὶ στὸ λαιμό του ἀνέδηκε ἕνας κόμπος. Ἡξαίρετ πολλὰ καλὰ ὅτι τὸν περίμενε ὁ θάνατος, ἀλλὰ μὲ τί τρόπο; Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ κύτταζε τὴν Φύλλις. Ἦταν κατάχλωμη, ἀλλὰ φαινόταν κάπως ψυχραίμη. Ἀπέφυγε νὰ περάσῃ πρὸς τὸ μέρος της, γιατί φοβήθηκε ὅτι θὰ ἔχανε ὅλο του τὸ θάρρος, θὰ πρόδιδε τὴ συγκίνησί του.

—Λοιπόν, ἐξηκολούθησε στὸν ἴδιον τόνο ὁ Πέτερσον, γνωρίζω ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω κάθε ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Καὶ θὰ τὸ πῶ μάλιστα στὴν Ἴρμα. Θὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴν καλωσύνη σου, Κάρλ. Τώρα, στὸ θέμα μας. Ὁ φίλος μου Ζαντόδα, πολὺ ὀρθῶς, θέλει ἕνα ἀτύχημα. Ἕνα ἀληθινό, ἕνα «γνήσιο» ἀτύχημα, πού θὰ ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν παρουσία σου καὶ ἐμᾶς ἀπὸ κάθε ὑποψία. Φυσικά, θυμᾶσαι ὅτι ἡ ἀρχικὴ μου ἐπιθυμία ἦταν ἀκριβῶς αὐτή, ἀλλὰ γλύτωσες ὥς ἐκ θαύματος. Ὡστόσο, ὅπως βλέπεις καθε ἐλπίς νὰ σὲ ξεφορτωθῶμε, δὲν χάθηκε ἀκόμη. Τὸ αὐτοκίνητό σου βρίσκεται μέσα στὸν ποταμό. Ὁ νοχτοφύλακας σὲ εἶδε νὰ πέφτης, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ταραχὴ του δὲν πρόσεξε τὴν γυναῖκα σου πού καθόταν δίπλα σου. Λοιπόν, πέσατε καὶ οἱ δυὸ μέσ' τὸν ποταμό καὶ τὰ πτώματά σας θὰ βρεθοῦν μεθαύριο, δυὸ τρία μίλια πέρα πέρα.

—Ἡ προσπάθειά σου νὰ πνιγῶ δὲν σοῦ βγήκε σὲ καλὸ, Κάρλ, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε ὁ Ντράμμοντ πονηρά. Καθὼς κατάλαβα, τὸ σχέδιό σου εἶναι καὶ τώρα τὸ ἴδιο, μὲ μιὰ μικρὴ διαφορά. Θὰ μᾶς ρίξετε στὸν ποταμό, ἀφοῦ φροντίσετε πρῶτα νὰ μᾶς πνίξετε ἐδῶ μέσα σ' ἕνα μπάνιο.

—Ὅχι δά, ἀπήντησε ὁ Πέτερσον. Εἶσαι πολὺ σωματώδης καὶ χεροδύναμος γιὰ τέτοιες δουλειές. Καὶ ἂν ἀρχίσῃς νὰ παλεύεις μαζί μας, θὰ μείνουν ὅπωςδὴποτε, πάνω σου ἔχνη κακῶν ἀνόητον μὲ πέρασες φίλε μου;

—Ὅχι, Τέο, ἀλλὰ ὁ φόβος μήπως πάλι ἀποτύχῃς μὲ ἀναγκάζει νὰ σκεφθῶ ἔτσι, ἀπήντησε χαμογελώντας ὁ Χάγκ.

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, μουρμούρισε ὁ κληρικὸς σκύβοντας πᾶνω στὸ τραπέζι.

—Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ντράμμοντ διέκρινε στὸ βλέμμα του, τὸ

διαβολικό μῖσος πού ἔτρεφε ἐναντίον του ὁ Πέτερσον.

—Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἐπανελάβε τρίβοντας μὲ εὐχαρίστησι τὰ χέρια του Κι' ἐπειδὴ, βέβαια, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶναι ξένη πρὸς ἐσένα, θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ σχέδια μου μὲ λίγες λέξεις. "Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔπесе μέσ' τὸν ποταμό, ἤσουν μέσα μὲ τὴν γυναῖκα σου. Ἐπειδὴ, τὴ στιγμὴ πού ἔπεφτε ἐστὶ ἤτουν λυπόθυμος, πῆγες στὸν θυτὸ μαζὶ του. Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα σου, ἐκείνη προσπαθώντας νὰ σὲ σώσῃ, παρασύρθηκε ἐπίσης στὸν θυτὸ

—Ἐπειτα; ρώτησε ψύχραιμα ὁ Χάγκ.

—Βλέπω πὼς ἐνδιαφέρεσαι πολύ! ἔκαμε ὁ Πέτερσον. Λοιπόν, καλὰ, θὰ ἐξακολουθήσω καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω πολύ νὰ μὴ διαστάξῃς νὰ μὲ διακόπτῃς ὅπου τὸ πρᾶγμα θὰ σοῦ φαίνεται λιγάκι σκοτεινὸ. Γιατὶ ἔχεις κάθε δικαίωμα νὰ κάνῃς ὀλίγες μεταλλαγές ἀφοῦ σὲ ἀφροῦν τόσο πολύ. Λοιπόν, κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ αὐτοκινήτου, σεῖς τιναχθήκατε ἔξω. Τὰ κεφάλια σας κτύπησαν πάνω στοὺς βράχους τοῦ θυτοῦ καὶ ἔγιναν λυῶμα. Ὅταν, λοιπόν, βρεθὺν τὰ πτώματά σας, ὁ ἱατροδικαστὴς θὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ θάνατος δὲν προήλθε ἀπὸ πνιγμὸ ἀλλ' ἀπὸ τὰ φοβερὰ χτυπήματα στοὺς βράχους... Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Λοιπόν, σοῦ φαίνεται ὥραϊο τὸ σχέδιό μου;

—Τὸ δρίσκω ἐπιπόλαιο, ἀπήντησε ὁ Ντράμμοντ. "Ὡστε νομίζετε ὅτι θὰ ἀφήσω νὰ μοῦ λυώσουν τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο, χωρὶς νὰ σπάσω τὰ δόντια κανενός; "Ἡ μήπως ὅτι εἶναι τόσο ἡλιθίος ὁ φύλακας, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τί θὰ ρίξετε στὸ νερὸ ὅταν θὰ πετάξετε τὰ πτώματά μας. Ὅσο κουτὸς καὶ νᾶναι, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τοῦ πῇς ὅτι γυρίζεις μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, ὅτι εἶσαι ὁ Τσάρλι Τσάπλιν καὶ ὅτι, ἀπ' τὴ διάση σου, ἔξχασες τὸ μουστάκι.

Ὁ Ρῶσος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά δλαστημοῦσε ἀπὸ θυμὸ.

—Ἀφῆσέ με, ἀφεντικό, νὰ τὸν κανονίσω ἐγώ. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω νὰ γίνωμε ὅλοι τὸ κορόϊδο αὐτοῦ τοῦ γελοίου

—Μπᾶ! "Ὡστε ἔτσι σοῦ φαίνεται, κτῆνος, φώναξε ὁ Ντράμμοντ, ὅτι θὰ μὲ κανονίσῃς καὶ γὼ θὰ κρατῶ δεμένα τὰ χέρια μου; Κακομοίρη μου, ἕνα δλοκλήρο ἀπόσπασμα νὰ σημαδεύῃ ἀπάνω μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ σοῦ σφίξω τὸ καρδί με τὸ ἕνα μου χέρι.

Ὁ Ρῶσος, ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα, σηκώθηκε γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, ἀλλ' ὁ Πέτερσον τὸν τράβηξε πίσω λέγοντας:

—Μὴ στενοχωριέσαι, σὲ λίγο θὰ ἱκανοποιηθῇς.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ντράμμοντ εἶπε ἄγρια.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ πνεῦμα σου ἀρέσει σὲ πολλούς, ἀλλὰ στὴν περίστασι αὐτὴ δὲν σὲ ὠφελεῖ. Δὲν ἔχω διόλου σκοπὸ, Κάπταιν Ντράμμοντ, νὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο καὶ ἔπειτα νὰ σὲ πετάξω πάνω ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅπως φαντάζεσαι. Ἐχω μιὰ πολὺ ἀπλούστερη μέθοδο γιὰ νὰ φθάσω στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Καὶ ὅλα θὰ γίνυν μέσα σὲ τοῦτο δῶ τὸ σπῆτι. Σὰν

στρατιωτικὸς θὰ γνωρίζῃς βέβαια τὸ ἀποτέλεσμα πού φέρνει ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο ἑνὸς τουφεκιοῦ. Καὶ μπορῶ νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ γίνῃ λάθος, διότι ὁ Ἰουλδόσκυ εἶναι ἔμπειρος σὲ τέτοιου εἶδους δουλειές καὶ θὰ φροντίσῃ γιὰ νὰ γίνουν ὅλα ἐν τάξει. Αὐριο τὰ πτώματά σας θὰ μεταφερθοῦν στὸν ποταμὸ χωρὶς καμμιὰ πομπή καὶ καμμιὰ παρατάξι. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀργότερο θὰ εἴστε νεκροί. Ἐτσι θὰ ξεγελάσουμε καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ ὅλοι θὰ εἴμαστε ἐν τάξει.

Ὁ Ντράμμοντ δρόσισε τὰ ξερὰ χεῖλη του μὲ τὴν γλῶσσα του καὶ παρ' ὅλες τίς προσπάθειες πού κατέβαλε, ἡ φωνὴ του ἔτρεμε λιγάκι καθὼς ρώτησε.

—"Ὡστε θὰ ἀφήσετε αὐτὸν τὸν χασάπη νὰ μᾶς σκοτώσῃ μὲ τὸν ὑποκόπανο μιᾶς καραμπίνας;

—Ἀκριβῶς! ἔχεις ἀντιληφθῇ θαυμάσια ὅ,τι σοῦ εἶπα, ἀπῆντησε ὁ Πέτερσον.

—Θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ σπάσῃ, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας μου;

—Μάλιστα, εἶπε ὁ Πέτερσον χαμογελώντας. Καὶ δὲν θ' ἀργήσω νὰ δώσω τὴ διαταγή, γιατί δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κανένα λάθος στὸ χρονικὸ διάστημα πού πρέπει νὰ εἴχατε πεθάνῃ καὶ οἱ δύο. Ὁμοιωγῶ ὅτι ὁ τρόπος εἶναι θάνατος, ἀλλὰ ὁ θάνατος ἀκαριαῖος. Ὁ Ἰουλδόσκυ, ὅπως σοῦ εἶπα, ξαίρει καλὰ τὴ δουλειά του.

—Τέρατα! φώναξε ὁ Ντράμμοντ. Κάνετε με ἐμένα ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ἐκείνην ἀφήστε τὴν ἐλεύθερη. Κύτταξε ἀγριεμμένος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ρώσου πού εἶχε σηκωθῇ καὶ πῆγαινε ν' ἀνοίξῃ ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου. Τὸ βλέμμα του ἐμοιάζε μὲ θηρίου πού διψᾷ γιὰ αἷμα.

—Ἀδύνατον, ἀγαπητὲ καὶ νεαρέ μου φίλε, μουρμούρισε ὁ Πέτερσον μὲ προσποιητὴ στενοχώρια. Δὲν εἶναι βέβαια γιὰ μένα μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τὴν σκοτώσω, ἀλλὰ πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά;

»Γιὰ νὰ σὲ δῶ ἐσένα νεκρὸ, θὰ ἔδωκα ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Ὅσο γιὰ τὴ Φύλλις ὅμως μόνο ἐξ ἀνάγκης τὸ κάνω. Ἐτσι, ἄλλως τε, τῶφερε ἡ μοίρα... ἀφοῦ γνωρίζεις πάρα πολλὰ

Καὶ σκύδοντας στ' αὐτὴ τοῦ κόμητος κατὶ ψιθύρισε. Ὁ Ζαντόδα σηκώθηκε ἀμέσως καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε μὲ καμμιὰ δεκαριά ἀνδρας.

—Ὅπως λέγαμε, ἐξηκολούθησε, ὁ Πέτερσον γνωρίζεις πάρα πολλὰ. Καὶ θὰ μπορῶσε νὰ πῇ ἀρκετὰ πράγματα. δυσάρεστα γιὰ μᾶς, στὴν ἀστυνομία. Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι τόσο βολικὸ γιὰ ὅλες μας τίς «ἐργασίες», ὥστε θὰ ἦταν πολὺ ἐπιζήμιον γιὰ μᾶς νὰ τὸ ὑποψιαστῇ ἡ ἀστυνομία, ἰδίως τώρα πού ὁ κόμης Ζαντόδα ἔχασε τὸ γραφεῖο του ἀπὸ τὴν περιέργειά σου.

Ὁ Ντράμμοντ δὲν ἔδιδε ποτὲ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ Κάρλ

Πέτερσον. Τὸ βλέμμα του εἶχε καρφωθῇ πάνω στὸ Ρῶσσο πού εἶχε ἐπιστρέφει μ' ἓνα ὅπλο στὸ χέρι. Ἦταν ἓνα συνηθισμένο Ρωσσικὸ τουφέκι μὲ μιὰ λόγχη στὴν ἄκρη.

Ὁ Ίουλόβσκυ τὸ κρατοῦσε μὲ ἓνα εἶδος στοργῆς, σὰν πολυτιμο σκεῦος καθὼς πλησίασε τὸν Πέτερσον. Ὁ κόμης Ζαντόβα, κατὰ χλωμος ἄρχισε νὰ τρέμει ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Ἀκόμη καὶ ὁ Πέτερσον εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ χέρι του ἔτρεμε λίγο καθὼς ἐβγαζε τὸ τσιγάρο του ἀπὸ τὸ στόμα. Ἀλλ' ἡ φωνὴ του δὲν πρόδιδε τὴν ἐλαχίστη συγκίνησι, καθὼς ἄρχισε νὰ λέει.

—Γιὰ τὸ συμφέρον ὅλων μας, ἀπεφάσισα νὰ σκοτωθοῦν καὶ οἱ δύο αἰχμάλωτοί μας.

Ἐκανε ἓνα νόημα καὶ ὁ Ντράμμουτ, παγωμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, εἶδε ἕξι ἄνδρας νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ νὰ τοῦ πιάνουν ἀνὰ τρεῖς γερὰ τὰ χέρια.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξηκολούθησε ὁ Πέτερσον, ἀνακατεῦτηκε στίς δουλειές μας καὶ μᾶς ἔκανε πολλές ἱστορίες. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Συμμορίας καθὼς ἴσως τὸ ξαίρετε ὅλοι. Ἀλλὰ εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ ξαίρετε τοῦτο: ὅτι ἐκεῖνος καὶ ἡ συμμορία του εὐθύνονται γιὰ τίς τόσες ἐξαφανίσεις πού ἐγίναν τελευταίως... γιὰ τὴν ἀπώλεια τῶν πρὸ ἐμπίστων συνεργατῶν μας Γι' αὐτό, ὅσον ἀφορᾷ τὸν θάνατό του, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διαστάσουμε οὐτε στιγμὴ. Ὅσον ἀφορᾷ τῇ γυναίκα, τὰ πράγματα εἶναι κάπως διαφορετικά. Δὲν μᾶς ἔχει κάνει τίποτα κακό, ἀλλ' εἶναι μέλος τῆς ἀριστοκρατίας καὶ γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μαύρης Συμμορίας. Ἐκτὸς τούτου, γνωρίζει πάρα πολλὰ ἐναντίον μας καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πεθάνῃ καὶ κείνη. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον θέλω νὰ τοὺς ξεφριτωθῶ καὶ τοὺς δύο. Τώρα, ὅπως ἐξήγησα πρωτύτερα στοὺς κυρίους πού ἦσαν ἐδῶ, δταν ἀνακαλυφθοῦν τὰ πτώματά των, πρέπει ἡ αἰτία τοῦ θανάτου των νὰ ἀποδοθῇ σὲ δυστύχημα. Αὐριο, λοιπόν, τὸ βράδυ θὰ μεταφέρετε τὰ πτώματά τους στὸ ποτάμι καὶ θὰ τὰ ρίξετε σὲ ἓνα σημεῖο πού θὰ σᾶς ὑποδείξω. Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα εἶχα νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ Ίουλόβσκυ χάιδεψε τὸ ὅπλο του καὶ χαμογέλασε μὲ τὸ ἴδιο μοχθηρὸ καὶ δάρδαρο ὕφος. Θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς ἔβλεπε λύκο νὰ γελά.

—Ποιὸν θὰ ξεκάνω πρῶτα, ἀρχηγέ; ρώτησε

—Ὅποιον θέλεις, ἀλλὰ νομίζω πῶς τὸ καλύτερο θάταν νᾶρχιζες ἀπὸ τῇ γυναίκα.

Ὁ Ντράμμουτ ἔκανε νὰ μιλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του πνιγόταν στὸ λαιμό του. Τὸ στόμα του ἦταν κατάστεγνο καὶ στὰ μάτια του ὅλα μέσα στὸ δωμάτιο γύριζαν. Σὰν σὲ ὄνειρο, εἶδε τὸν Ρῶσσο νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὸ ὅπλο. Ἡ Φύλλις, ἀκίνητη, ὑπερήφανη, περιμένε τὸ τέλος τῆς ἐνῶ δύο ἄνδρες τὴν κρατοῦσαν σφιχτὰ γιὰ νὰ μὴν κινηθῇ.

Ἐνα δυνατό μουγκρητὸ τοῦ ξέφυγε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ρῶσσος κατέβαζε μὲ ἀμνηχανία τὸ ὅπλο, ἐνῶ ὁ Πέτερσον φώναζε θυμωμένα:

—Τί σὲ ἔπιασε! Κάμε γρήγορα τὴ δουλειά σου. Γιατί σταμάτησες;

—Μὰ δὲν ἀκούς τί ἤχο κάνει ἡ ἠλεκτρικὴ μηχανή; εἶπε ὁ Ίουλόβσκυ.

—Τί διάβολο σ' ἐνδιαφέρει; Ἐμπέρδευε μ' αὐτοὺς κι' ἔπειτα κυττάξεις τὴ μηχανή.

Ὁ Ρῶσσος κούνησε τὸ κεφάλι. Ἐτοιμάστηκε νὰ ξανασηκώσῃ τὸ ὅπλο, λέγοντας ταυτόχρονα στὸν Ντράμμουτ

—Τὴν τελευταία φορὰ πού μεταχειρίστηκα, γιὰ τέτοια δουλειά, αὐτὸ τὸ ὅπλο ἦταν σὲ ἓνα ὑπόγειο στῆ Ρωσσία. Τὸ κουδάλισα μαζί μου, ἔτσι, γιὰ ἐνθύμιο, γιατί δὲν ἤλπιζα ποτὲ ὅτι θὰ εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸ ξαναμεταχειριστῶ.

Τὸ ὅπλο στριφογύρισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Φύλλις καὶ ὁ Χάγκ ἐκλείσσε τὰ μάτια του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ κάποιον νὰ φωνάξῃ τρομαγμένος:

—Ἡ Μαύρη Συμμορία! Εἶναι πολλοί! Ἐχουν περικυκλώσει τὸ σπίτι καὶ ἔκοψαν τὸ συρματοπλέγμα!...

Ὁ Πέτερσον τινάχτηκε, ἀφήνοντας μιὰ τρομερὴ βλαστήμια. Οἱ ἄνδρες πού κρατοῦσαν τὸν Χάγκ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πανικόβλητοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ Ίουλόβσκυ πρὶν προφθάσῃ καλὰ καλὰ νὰ δῇ τί συνέβη, δρέθηκε καρφωμένος στὸν τοῖχο μὲ τὴν ἴδια τὴν λόγχη τοῦ τουφεκίου, μὲ τὸ ὅπερ ἐτοιμάζονταν νὰ χτυπήσῃ τὴ Φύλλις.

Μὲ ὀρμὴ ἀγρίου θηρίου, ὁ Ντράμμουτ κυποῦσε δεξιὰ ἀριστερά. Καὶ δταν, ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, δώδεκα ἄνδρες μὲ μαῦρες κάπες καὶ μαῦρες μάσκες μπῆκαν μέσ' τὸ δωμάτιο, εἶδαν μὲ φρίκη, ἓναν ἄνδρα μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ κόκκινα γένηια νὰ ξεψυχᾷ καρφωμένος στὸν τοῖχο μὲ μιὰ λόγχη, ἐνῶ πλάι ἀπὸ ἓναν ἀγαθὸ κληρικὸ ἦταν ἓνας ἄνδρας, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου δυσκολεύτηκαν ν' ἀναγνωρίσουν καὶ τὸν ἀρχηγό τους. Σὲ τέτοιο σημεῖο εἶχε ἀλλοιώσει τὴ φυσιογνωμία του τὸ μῖσος καὶ ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Κάρλ Πέτερσον δὲν ἦταν δειλός. Στὸν κόσμο πού ζοῦσε πολλοὶ διηγοῦντο θαυμαστὰς ἱστορίες γιὰ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν γενναιότητά του. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως αἰσθάνθηκε ὅλη τὴ φρίκη τοῦ ἀμέσου κινδύνου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μαυροφρεμένοι ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ ἐξοντώσῃ, σὲ μερικὲς στιγμὲς εἶχαν ἀποπλῖσει ὅλους τοὺς συντρόφους του, καὶ κατόπιν παρτάχθηκαν στὸν τοῖχο περιμένοντας...

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ὁ Ντράμμουτ προχώρησε πρὸς τὸν Ίουλόβσκυ γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στῆθος του τὴν λόγχη, πού τὸν εἶχε καρφώσῃ στὸν τοῖχο σὰν πεταλούδα. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ

διέκρινε τὴν Φύλλις, πού κατάχλωμη στεκόταν δίπλα σὲ δυὸ ὕψηλους μαυροφορεμένους πού σιωπηλοὶ τὴν φύλαγαν.

Ὁ Πέτερσον κυττούσε τὴν γυναῖκα πούχε καταδικάσει εἰς θάνατον, τὸ ἀδύνατο πλάσμα πού λίγα δευτερόλεπτα πρὶν θά εἶχε ὀρῇ τὸ φρικτότερο τέλος, γιατί ἦταν γυναῖκα «τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μαύρης Συμμορίας».

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ Πέτερσον μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιά, κρύος ἰδρώτας τὸν περιέλουσε. Ὁ Χάγκ τὸν πλησίαζε χωρὶς οἰκτο μὲ τὰ χέρια προτεταμένα, ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος του. Εἶχε ἔρθει τώρα ἡ σειρὰ του νὰ ἀναρωτιέται μὲ φρίκη, ἂν ὠνεϊρευόταν ἢ ἀντίκρυζε τὴν πραγματικότητα.

Τὰ ἀτσαλένια χέρια τοῦ Χάγκ τὸν ἔσφιξαν στὸν λαιμό. Τ' αὐτιά του βούιζαν, τὸ αἷμα εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι του Πνιγόταν. Σιγὰ σιγὰ ὅλα σκοτεῖνιαζαν γύρω του, σχεδὸν δὲν ἔβλεπε πιά τοὺς μαυροφορεμένους ἄντρες πού σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι κύτταζαν.

Τώρα δὲν ἔβλεπε πιά σχεδὸν τίποτα. Οἱ ἀτσαλένιες παλάμες ἔσφιγγαν... ἔσφιγγαν. Καὶ ὅλα σκοτεῖνιαζαν. Μόνο τὰ μάτια τοῦ ἀντιπάλου του ἄστραφταν, πετοῦσαν σπίθες. Καὶ σὲ λίγο, σκοτεῖνιασαν κι' αὐτὰ. Αἰφνίς ὅμως αἰσθάνθηκε τὸ δυνατό χέρι νὰ σφίγγῃ μὲ λιγώτερη δύναμι. Κάτι εἶχε συμβῇ, κάτι πού ἄλλαζε τὴν γενικὴ καταστασι. Ἦταν ἡ φωνὴ μιᾶς γυναίκας, μιὰ ἀπελπισμένη φωνὴ πού γινώριζε καλά. Ἦταν ἡ Ἰρμα.

Ἡ Ἰρμα εἶχε, μὲ τὴν σπαρτακτικὴ φωνή της, ἀναγκάσει αὐτὸν τὸν φοβερὸ ἄνθρωπο νὰ μὴν πνίξῃ τὸν ἀντίπαλό του.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Πέτερσον ἄρχισε νὰ συνέρχεται, νὰ βλέπῃ, ν' ἀκούῃ. Καὶ τὸ πρῶτο πού ἀντελήφθη ἦταν ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς ἄγριας μανίας, εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μαύρης Συμμορίας.

Οἱ μαυροφορεμένοι ἄνδρες στέκονταν ἀκόμη ἀκίνητοι στὸν τοῖχο. Ὁ Ρῶσος ἦταν σωριασμένος στὸ πάτωμα, σὲ μιὰ λίμνη αἵματος καὶ ἡ Φύλλις, ἀναίσθητη ἦταν ξαπλωμένη μέσα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ κόμης Ζαντόδα, τρέμοντας, κύτταζε τοὺς συντρόφους του πού περίμεναν ταραγμένοι τὴν ἐκδίκησι τοῦ φοβεροῦ ἀρχηγοῦ. Τὸ βλέμμα του ὅμως σταμάτησε πάνω στὴν Ἰρμα, πού παρακαλοῦσε τὸν Ντράμμοντ κλαίγοντας.

— Αὐτὸς διέταξε νὰ σκοτώσουν τὴ γυναῖκα μου καὶ σὺ τολμάς νὰ μοῦ λὲς νὰ τὸν λυπηθῶ; φώναξε ἄγριεμένος ὁ Ντράμμοντ περνώντας δυὸ τρεῖς φορές τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του.

Ἡ Ἰρμα ἐξακολουθοῦσε τίς ἱκεσίες της. Ὁ Ντράμμοντ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτερσον καὶ ἡ Ἰρμα παύοντας νὰ κλαίῃ, κύτταζε καὶ σκέψι τοῦ Ντράμμοντ.

Καὶ δὲν εἶχε γελαστή. Σὰν ὅλους τοὺς δυνατοὺς ἀνθρώπους, ὁ Χάγκ ἀργούσε νὰ θυμώσῃ, ἀλλ' ὅταν θύμωνε δὲν μαλασσόταν

εὐκολα. Αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τὸν εἶδε στὸ Ρίτς, εἶχε ὡς μόνο πρόγραμμα νὰ τὸν σκοτώσῃ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτός, εἶδε νὰ διατάξῃ νὰ ἐκτελέσουν μπροστὰ στὰ μάτια του τὴ Φύλλις, τὴ γυναῖκα του. Ἄν δὲν εἶχε ἔρθῃ ἡ Μαύρη Συμμορία, ἂν εἶχε ἀργήσῃ μισὸ λεπτὸ ἀκόμη, θά εἶχαν ὅλα τελειώσει καὶ ἡ Φύλλις του, θά ἦταν σκοτωμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ ὑποκείμενο πούχε καρφώσει στὸν τοῖχο. Ἀλλὰ ὁ κύριος ὁ πεύθυνος ἦταν ὁ Πέτερσον, διότι αὐτὸς ἦταν ἀρχηγός τους. Καὶ τὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τὸν ἐκτελεστή καὶ ὄχι τὸν πραγματικὸν πεύθυνο εἶναι ἀδίκια.

Ὁρμησε πάλι πάνω στὸν ἄνθρωπο κληρικὸ καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἡ Ἰρμα προσπάθησε δειλὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, κρατώντας του τὸ χέρι, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν πρόσεξε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ὑπῆρχε στὸ νοῦ του ἄλλη σκέψις, παρὰ νὰ ἐξοντώσῃ αὐτὸ τὸ κῆθαρμα.

Οἱ μαυροφορεμένοι ἄνδρες, ἔμεναν σιωπηλοὶ, παρακολουθώντας ἀκίνητοι τὴ σκηνή. Καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀκίνητοι ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ Ἰρμα τοὺς παρακάλεσε νὰ τὴν βοηθήσουν.

Ἐμοιαζαν μὲ ἀγάλατα. Ἐγινώριζαν τὸν ἀρχηγό τους καὶ τοῦ εἶχαν ἐμπιστοσύνη, παρ' ὅλο του τὸ θυμὸ, τὴν ἀκράτητη λύσσα. Ἦταν δὲν ἦταν δίκαιος ὁ θυμὸς του, αὐτὸ δὲν τοὺς ἐνδιέφερε. Ὅ,τι ἔκανε ὁ Χάγκ δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἶναι ὀρθό, γιὰ τὰ μέλη τῆς μαύρης συμμορίας. Γι' αὐτὸ ἀδρανοῦσαν, κυττάζοντας τὸν κληρικόν, πού σιγὰ σιγὰ ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του, καὶ τὴν Ἰρμα πού ἔξαφνα σωριάστηκε λιπόθυμη μπρὸς στὰ πόδια τοῦ κληρικοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ τύχη ἐπενέβη γιὰ δευτέρη φορὰ νὰ σώσῃ τὸν Πέτερσον, καὶ πάλι μὲ τὴν μορφή μιᾶς γυναίκας. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ σωτηρία ἦρθε ἀπὸ τὴ μόνη γυναῖκα, ἀπὸ τὸ μόμο ἀνθρώπινο πλάσμα πού θά μπορούσε νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν Ντράμμοντ ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ Φύλλις!

Μόλις εἶχε ἀνοίξῃ τὰ μάτια της, καὶ μισοζαλισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὰ φρικτὰ γεγονότα, μπόρεσε νὰ κυττάξῃ γύρω της, εἶδε τοὺς μαυροφορεμένους συντρόφους τοῦ συζύγου της καὶ τὸν Ρῶσον σωριασμένον πάνω ἀπὸ μιὰ λίμνη αἵματος. Εἶδε τοὺς κακούργους νὰ κάθωνται ὀρθοί, τρέμοντας, στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ τέλος εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ κρατᾷ ἀπ' τὸν λαιμὸ τὸν Πέτερσον προσπαθώντας νὰ τὸν πνίξῃ.

Τρομαγμένη, κύτταζε τὸν Χάγκ καὶ μὲ φρίκη διέκρινε στὸ βλέμμα του μιὰ ἄγρια ἔκφρασι πού ποτὲ της δὲν εἶχε δῆ. Ἦταν τόσο τρομερὸ τὸ θέαμα αὐτὸ πού χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή.

— ὦ, ἄφησέ τον, Χάγκ, ἄφησέ τον. Μή... Μὴ τὸ κάνῃς αὐτό. Χάγκ, Χάγκ, μή!

Ἡ φωνὴ της τρυπάνισε τὸ μυαλὸ τοῦ Χάγκ, ἀλλὰ οἱ μῦς του δὲν ἤθελαν νὰ ὑπακούσουν στὴν ἐντολὴ τοῦ λογικοῦ. Θά ἔ-

λεγε κανείς ότι είχε το συναίσθημα που πρέπει να νοιώθει ένας σκύλος, όταν τον φωνάζει ο κύριός του να αφήσει μια λεία που αγωνίστηκε τρομερά να την αρπάξει στα δόντια του.

— Άφησέ τον, άφησέ τον! Ξαναφώναξε η Φύλλις.

Πριν από λίγα λεπτά, η νεαρή γυναίκα είχε καταδικαστεί σε θάνατο απ' τον ίδιο τον Πέτερσον. Και τώρα προσπαθούσε να τον σώσει.

— Όλη η μανία του Ντράμμοντ χάθηκε με μιας. Τα χέρια του ξέσφισαν κι' ο Πέτερσον έπεσε στο πάτωμα άναίσθητος αλλά, α κόμα ζωντανός.

Ο Ντράμμοντ έμεινε για λίγο ακίνητος, έπειτα κύτταξε γύρω του. Το βλέμμα του στάθηκε, μερικά δευτερόλεπτα πάνω στο Ρώσο. Έπειτα άρχισε να κυττάζει έναν-έναν τους μαυροφορεμένους άνδρας που ακίνητοι πάντα, σιωπηλοί, εξακολουθούσαν να περιμένουν.

Σιγά σιγά, το πρόσωπό του φωτίστηκε μ' ένα χαμόγελο, αλλά ένα χαμόγελο που έμοιαζε μάλλον με μορφασμό αηδίας.

— Καλή συμβουλή μου έδωσες, είπε στη γυναίκα του. Νομίζω ότι είχα χάσει όλη μου την ψυχραιμία.

* *

Μια δομάδα αργότερα, στο γραφείο του σέρ Μπράϊαν Τζονστόουν ήταν καθισμένοι δύο άνδρες. Ο ένας μάς είναι ήδη γνωστός, ως διευθυντής της έγκληματολογίας. Ο άλλος ήταν ο γνωστός στους πολιτικούς κύκλους ως σέρ Τζών Χάθερτον ύπουργός της Δι-αισύνης.

Ο ύπουργός για πρώτη φορά στη ζωή του είχε πάρει τέτοιο ύφος άπορίας και άμηχανίας.

— Μά είναι άπίστευτο, Τζονστόουν, μουρμούρισε για πεντηκοστή φορά. Άπίστευτο!

Και μ' όλα ταύτα, κύριε ύπουργέ, είναι αλήθεια! απήντησε ο σέρ Μπράϊαν. Έχω άσφαλεις άποδείξεις. Και αν θυμάστε πολλές φορές προσπάθησα να έπιστήσω την προσοχή της Κυβερνήσεως στη δράσι αυτής της μυστικής οργανώσεως.

— Ναί, ναί. Το ξαίρω, είπε ο Σέρ Τζών Χάθερτον. Άλλά ποτέ δεν μου μιλήσατε με τόσες λεπτομέρειες, με τόσο καταπληκτικές λεπτομέρειες.

— Για να είμαι ειλικρινής απέναντί σας, είπε ο διευθυντής της έγκληματολογίας, ούτε εγώ δεν είχα καλά-καλά αντιληφθεί τί συνέβαινε. Και θά έμενε ακόμη σκοτεινή η ύπόθεσις, αν η Μαύρη Συμμορία δεν μάς έστελνε στο Έσσεξ, σ' εκείνο το μυστηριώδες σπίτι, για να μάς δάλλη στα ίχνη των κακούργων, που τόσο καιρό, εν άγνοία μας, δρούν τόσο καταχθόνια σε όλη την Άγγλία.

— Μά ποιά είναι τα μέλη της Μαύρης Συμμορίας; ρώτησε ο Ύπουργός.

Ο σέρ Βράϊαν γέλασε αινιγματικά.

— Προς το παρόν, μουρμούρισε καλύτερα να μείνουν άγνωστοι. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι ποτέ στη ζωή μου δεν έξεπλάγην τόσο, όσο όταν ανέκαλυσα ποιός ήταν ο άρχηγός της Μαύρης Συμμορίας. Προς το παρόν, θά μου έπιτρέψετε να κρατήσω μυστικό το όνομά του, αν και αργότερα θά πρέπει να σας το ανακοινώσω, διότι αυτός ο άνθρωπος φέρθηκε λαμπρά προς την Πατρίδα του.

— Λαμπρότατα, απήντησε ο συνομιλητής του. Και αν έχη φιλοδοξίες, μία μέρα μπορεί να ζητήσει μια θέσι ύπουργού, τη δική μου επί παραδείγματι.

— Δεν πιστεύω να θελήσει ποτέ τέτοιο πράγμα, απήντησε αινιγματικά ο σέρ Βράϊαν.

— Άπίστευτο! άπίστευτο!

— Μάλιστα άπίστευτο. Θά μέναμε ακόμη στο σκοτάδι, αν δεν δρισκόταν αυτός ο άνθρωπος να μάς δώση οδηγίες, να μάς εξηγήσει με λεπτομέρειες όλη τη φοβερή δράσι αυτών των κακούργων, όλη την έκτασι της συνωμοσίας. Και θά σας εξηγήσω με τί τρόπο μάς διεφώτισαν αυτοί οι άνθρωποι.

Πρό έξη ήμερών έλαβα ένα δακτυλογραφημένο σημείωμα, παρόμοιο με τα δύο πουχαμε λάβει προηγουμένως. Ένα έλάτωμα της γραφομηχανής μάς βοήθησε να καταλάβουμε ότι ήταν γνήσιο σημείωμα της Μαύρης Συμμορίας. Ίδου αυτή είναι η έπιστολή Διαβάστε την.

Ο διευθυντής άρχισε να διαβάει δυνατά.

— Άν ο καλός μας Μακίβερ λάβη τον κόπο να κάνη τον πρωϊνό του περίπατο προς το Έσσεξ, θά βρή στο Μείμπρικ Χώλλ πολύ ενδιαφέροντα πράγματα σε πολύ ποιητική τοποθεσία. Θά βρή διάφορα έκλεκτά δείγματα, ζωντανά και πεθαμένα, αλλά θαυμάσια διατηρημένα. Θά βρή επίσης διάφορα περίεργα αντικείμενα μέσ' στο σπίτι, αλλά πρέπει να προσέξη ιδιαίτερος σ' ένα ήλικιωμένο κληρικό με άγαθή φυσιογνωμία και κάπως δυσκίνητο λαιμό. Συνοδεύεται από μια κομψή κυρία που λέγεται Ζανέτ. Είναι τα πολυτιμότερα αντικείμενα της συλλογής και ήσαν έτοιμοι να φύγουν από την Άγγλία με το δεματάκι που σας στέλνω για μεγαλύτερη ασφάλεια. Η καλή συμπεριφορά μου άπαγορεύει να πω σ' ένα άνύπανδρο άνθρωπο σαν και σένα σε τί μέρος των φορεμάτων της άγαπητής Ζανέτ βρέθηκε αυτό το σακουλάκι. Άλλά δεν είναι πολύ δύσκολο να το μαντέψης.

— Τι διάβολο θέλει να πη ο κύριος αυτός; φώναξε ο Ύπουργός.

— Διαβάστε να δήτε το πέλος.

«Όταν ο Μακίβερ κάνη ότι του λέω, εξακολούθησε να διαβά-

αυτό έγινε για να μην γράψουν τίποτε οι έφημερίδες, όλα πρέπει να μένουν μυστικά.

— Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε μια εϋθυμη φωνή στο διάδρομο.

— Ποιος είναι ρώτησε ο ύπουργός.

— Είναι ο κάπταιν Ντράμμοντ. Τόν παρεκάλεσα να έρθη! Τόν γνωρίζετε;

— Ντράμμοντ; Μήπως είναι ένας πελώριος νέος με άσχημο πρόσωπο;

— Ακριβώς! απήντησε χαμογελώντας ο σέρ Βράϊαν.

— Τόν γνώρισα στη θεία του τη λαίδη Μελτρόζ. Λέει ότι είναι ο μεγαλύτερος δλάκας που βρίσκεται στο Λονδίνο.

— Ο σέρ Βράϊαν γέλασε ακόμη περισσότερο, όταν είδε τόν Χάγκ να μπαίνει.

— Καλημέρα Τόμ-Τόμ! Πώς πάει το «ήπαρ» σου και δη η ύγεια σου;

— Καλημέρα Χάγκ! Γνωρίζεις τόν σέρ Τζών Χάβερτον;

— Καλημέρα σας, σέρ Τζών! Πώς πάει το ύπουργείο; καλά ή τὰ θαλασσωσατε πάλι;

— Ο σέρ Τζών σηκώθηκε μ' ένα μορφασμό.

— Έχουμε μού φαίνεται άλλα πράγματα να πούμε αντί να μιλήσουμε για τὸ ύπουργείο. Νομίζω ότι συναντηθήκαμε στης λαίδης Μελτρόζ. Δεν είν' έτσι;

— Απάνω κάτω, είπε ο Χάγκ με ευγένεια. Δεν τρώγω συχνά σπίτι της, διότι μαζεύει γύρω της ό,τι ποιο δαρετό ύπάρχει στην κοινωνία.

— Έχετε δίκιο Κάπταιν Ντράμμοντ. Καί... τώρα σ' αποχαιρετώ, διότι άλλες δουλειές με περιμένουν. Πρέπει να σ' αποβειβαιώσω, σέρ Βράϊαν, ότι τὸ ενδιαφέρον μου για τόν κύριο που προηγουμένως μιλούσαμε έχει φθάσει στο έπακρον. Καί θα ήθελα φοβερά να τόν γνωρίσω. Έν τῷ μεταξύ θα ρίξω μια ματιά σ' αυτά τὰ χαρτιά που μού δόσατε και θα σ' πληροφορήσω για τίς αποφάσεις μου.

— Όταν ο ύπουργός έφυγε, ο Χάγκ έπεσε σε μια πολυθρόνα μ' ένα στεναγμό ανακουφίσεως.

— Τὰ ρούχα του στενεύουν, όσο πάει και παχαίνει, είπε ο Χάγκ μόλις έκλεισε η πόρτα.

— Χαίρεις γιατί συζητούσαμε Χάγκ; απήντησε ο σύντροφός του σοβαρά. Συζητούσαμε για τόν αρχηγό της Μαύρης Συμμορίας.

Και τὸ βλέμμα του καρφώθηκε πάνω στὸν Ντράμμοντ.

— Αλλά τίποτε δεν άλλαξε στη φυσιογνωμία του Χάγκ, φαινόταν αντιθέτως πολύ απησυχολημένος στην έκλογή ενός τσιγάρου.

— Ήσουν στο Ντωδίλλ αυτές τίς τελευταίες μέρες Χάγκ;

— Ναι, αγαπητέ μου, και με περιτριγύριζαν θεές.

— Όστε δεν έμαθες ότι έγινε μια κλοπή στο σπίτι σου;

— Κλοπή! φώναξε ο Ντράμμοντ και ανατινάχθηκε σαν να ξυπνούσε από όνειρο. Γιατί δεν μού τὸ είπε ο Ντέννυ; Τί διάλο περιμένει;

— Η κλοπή ήταν πολύ μικρή. Καί τήν έκανα εγώ, γι' αυτό πιθανόν να μη άντελήφθη τίποτε ο Ντέννυ, απήντησε ο σέρ Μράϊαν. — Πήρα τήν γραφομηχανή σου.

Για λίγες στιγμές, ο Χάγκ Ντράμμοντ τόν κύτταζε κατάματα. — Έπειτα τὰ χεῖλη του άρχισαν να τρέμουν λιγάκι νευρικά.

— Καταλαβαίνω, απήντησε τέλος. — Ήθελες να διορθώσεις αυτό τὸ τελατωματικό «S»!

Με γέλασε φίλε μου, και οὐδέποτε θα σε απεκάλυπτα, αν δεν σε είχα δη' ένας απ' αυτούς τούς προκομένους και σε πρόδωσε.

— Όραία, τώρα τι σκοπεύεις να κάνης; ρώτησε ο Χάγκ ψύχραιμα.

— Τίποτα. Αυτό ακριβώς συζητούσαμε με τόν Σέρ Τζών, και συμφωνήσαμε ότι πρέπει ή να τιμωρηθής ή να γίνης ύπουργός. Καί επειδή τίποτ' αυτά δεν μπορούμε να κάνουμε, θα μείνη έτσι τὸ πράγμα. Αλλά με κάθε τρόπο δηλ αυτή ή ύπόθεση πρέπει να μείνη μεταξύ μας. Καί, αγαπητέ μου Χάγκ, ας παύση τήν δρασι της ή «Μαύρη Συμμορία».

— Ο Ντράμμοντ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Έν τάξει, Τόμ-Τόμ. Σήμερα θα δώσω τήν παραίτησί μου.

— Τώρα θέλω να μού εξηγήσης πώς τρελλάθηκε ο Λάττερ και πους τόν τρέλλανε.

— Εγώ, απήντησε ο Χάγκ. Τὸ είπα άλλωστε στὸν Μακίβερ μια μέρα πίνοντας κοκτέιλ. Είχε σχεδιάσει να τινάξη στὸν αέρα τρεις χιλιάδες εργάτες, Τόμ Τόμ με μια μπόμπα. Αὐτός ήταν που σκότωσε τέσσερις άνδρες στο Μάντσεστερ, λοιπόν και γώ για να τόν τιμωρήσω τόν έδωσα στο κρεβάτι του και έβαλα κάτω από τὰ πόδια του ένα κομμάτι ξύλο που πήρε κείνος για δυναμίτη και όταν τὸ άναψα τρελλάθηκε. Τώρα που τὰ λέμε έδω πέρα, δεν μού λες εσύ, γιατί άφησες τόν Κάριλ Πέτερσον να δραπέτευση; Τόν είχα σχεδόν σκοτώσει εκείνο τὸ βράδυ, αφού κάρφωσα τόν Ρώσο.

— Πώς χαίρεις ότι δραπέτευσε; ρώτησε ο σέρ Βράϊαν.

— Ο Χάγκ έβαλε τὸ χέρι του μέσ' τήν τσέπη και έδγαλε ένα σημείωμα.

— Διάβασε, είπε δίνοντάς το στὸν φίλο του. «Είναι κρίμα που ξέχασες να κυτάξεις αν υπήρχε άλλο κλειδί στην τσέπη του Τζοζέππε. Πολύ διασκέδασα με τή μονομαχία μας, Κάπταιν Ντράμμοντ», διάβασε ο διεθυντής της εγκληματολογίας.

— Έπειτα τὸ έδωσε στὸν Ντράμμοντ που τὸ δαλε ήσυχα ήσυχα στην τσέπη του.

— Είναι ή δεύτερη φορά... ή δεύτερη... τήν τρίτη θα νικήσω, μωρμούρισε. Καί για πρώτη φορά ο άστυνομικός διέκρινε κάτω

ἀπὸ τὸ προπονητὸ ὕψος τοῦ φίλου του τὴν πραγματικὴ δύναμι τοῦ Ντράμμοντ, τὴν ἀφθαστὴ γενναιότητα καὶ ψυχραιμία του.

Ἄλλὰ ὄχι Μαῦρες Συμμορίες, Χάγκ, παιδί μου. Ὁ Χάγκ σήκωσε τὸ χέρι του, ἓνα μεγάλο δυνατό χέρι, καὶ εἶπε.

Μίλησα μιὰ φορά, Τόμ-Τόμ. Θὰ φυτρώσῃ ἴσως ἄλλο λουλουδί, μὲ ἄλλο ὄνομα ἀλλ' ὄχι πιά Μαύρη Συμμορία.

Σηκώθηκε καὶ χαμογέλασε στὸ φίλο του

—Εἶσαι πολὺ καλὸς φίλε μου, γιὰ ὅσα ἔκανες.

Τὰ μάτια τῶν δύο φίλων συναντήθησαν καὶ ὁ σὲρ Μπράϊαν εἶπε.

—Ἄν τὸ εἶχαν μάθει, θὰ ἔπρεπε τώρα ἐγὼ νὰ ἑρῶ ἄλλο ἐπάγγελμα καὶ δὲν θὰ εἶχα νὰ δώσω τίς δυὸ χιλιάδες λίρες πού ἔλεγε ἡ χήρα τοῦ Τζίνζερ Μάρτιν.

—Πάψε, εἶπε ὁ Ντράμμοντ. Ὅλα τελείωσαν μὰ θ' ἀρχίσω-με ἴσως σὲ ἀπώτερο μέλλον τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Πέτερσον...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἔχετε ἥτις τὴ συνείδησί σας ὅτι οἱ προμηθευταὶ σας δὲν σὰς γελοῦν, εἴτε ἀπὸ λάθος εἴτε ἐπιτίδες, στήν τιμὴ ἑνὸς πράγματος πού ἀγοράζετε, χρησιμοποιώντας τὸ

ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ

Γιατὶ σ' αὐτὸ βρίσκετε τὴν ἀξία τοῦ πράγματος πού θὰ πωλήσετε, χωρὶς νὰ κάμετε τὸν παραμικρὸ λογαριασμὸ, μὲ **χρὶ δραμιόυ** καὶ **μέχρι λεπτοῦ**.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: Θέλετε νὰ μάθετε πόσο πρέπει νὰ πληρώσετε γιὰ μιὰ ὀκτὰ καὶ ἑκατὸν ἐξήντα πέντε δραῖα ἀρ.ι πού πωλιέται 58 δραχμὰς τὴν ὀκτὰ Τὸ ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ σὰς δίνει ἂ μ ε σ ω ς τὴν τιμὴ: δραχμὰς 80.50. Κι' ἔτσι πληρώνετε καὶ φεύγετε, **βέβαιος** ὅτι δὲν . . . ἔγινε λάθος.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ & ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Εἰς ὅλα τὰ περίπτερα τὸ

ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ

Εἰς κομψοτάτον τευχὸς τῆς ΤΣΕΠΗΣ

ΚΩΝΣΤ. ΚΑΥΚΗ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

—Λοιπόν, Τζίμη, τὸ νοῦ σου στὸ σπῖτι, ἐγὼ θὰ λείψω ἓνα μῆνα περίπου. Ἄν μὲ χρειασθῇς τίποτα, τηλεγράφησέ μου στὸ ὄνομα πού σου ἔχω δώσει. Θὰ προτιμοῦσα βέβαια νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς νὰ περάσω τὸν μῆνα μου χωρὶς καμμιά ἄλλη ἀπασχόλησι ἐκτός ἀπὸ κυνήγι καὶ ψάρεμα σὴν ἐξοχή.

Ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια καὶ οἱ παραγγελίες πού ἔδινε ὁ ἀστυνομικὸς Ρούθ στὸν ἑμπιστο ὑπὸ-ρέτη τοῦ Τζίμη.

Μὲ μιὰ βαλιτσούλα στὸ χέρι, τὸ ἑλάφρὸ ἐπανοφοράκι ριγμένον πλάγια στὸν ὦμο ἔρριχνε μιὰ τελευταῖα ματιὰ στὸν καθρέφτη νὰ πιστοποιήσῃ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι εἶχε ὕψος πραγματικοῦ ταξιδιώτη καὶ ἀνθρώπου δίχως ἀσχολίες.

Ἐπρότεινε τὸ χέρι του νὰ δώσῃ ἓνα ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν στὸ σύντροφο τῶν ἀγῶνων του, ὅτε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ἐχτύπησε ζωηρὰ καὶ παρατεταμένον.

—Κύτταξε ἐσύ, Τζίμη, καὶ ἂν μὲ γυρέψῃ κανεὶς νὰ πῇς πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ, πὼς ἔφυγα, κάπου μακριὰ σὴν Ἀφρική, στὸ Νότιο Πόλο.

Ὁ Τζίμη πῆρε τὸ ἀκουστικὸν στὰ χέρια του.

—Ἄλλοι Μάλιστα.. Δυστυχῶς ὁ κύριος Ρούθ... Πὼς εἶπατε;... Ἀδύνατον!..

Ὁ Τζίμη ἔρριξε μιὰ πλάγια

ματιὰ στὸν κύριό του. Ὁ Ρούθ τότε τοῦ ἔγνεψε νὰ πῇ πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Ὁ Τζίμη ὅμως ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικὸν καὶ μ' ἓνα περίλυπον ὕψος ἀπήντησε στὸν ἀστυνομικὸ Ρούθ.

—Λυποῦμαι πολὺ, κύριε. ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσετε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν Τράπεζα Σμιθ-σον. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Τζόε.

—Πὼς; τί εἶπες; Κι' ἀπὸ ποιόν; Λέγε γρήγορα.

Ὁ Ρούθ εἶχε πετάξῃ ἀπάνω στὸν καναπὲ τὴ βαλιτσούλα καὶ τὸ ἐπανωφόρι του.

Μὲ τὰ δυὸ χέρια ἐσφιγγε τὰ μπράτσα τοῦ Τζίμη νὰ τὸν κἀνὴ νὰ μιλήσῃ.

—Τί νὰ σὰς πῶ; Ἡ συμμορία τῶν Τριῶν Ἀστερων, ἄφησε χθὲς τὴ νύχτα τὴν κάρτα τῆς στοὺ χρηματοκιβώτιο τῆς Τράπεζας Σμιθσον κι' ἀφοῦ ἀφῆρεσε ὅλο τὸ περιεχόμενον τῆς, παρήγγειλε σήμερον τὸ πρωῒ μ' ἓνα τηλεφώνημα στὸν μέλλοντα πεθερό σας, πὼς ἂν θελήσῃ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν σὲ σὰς θὰ ἀπῆγαγε τὴ δεσποινίδα Τζόε.

Ὁ Ρούθ ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Τζίμη. ἄνοιξε ἓνα συρτάρι πῆρε ἓνα ζευγάρι χειροπέδες κι' ἓνα πιστόλι.

Ἐπειτα πήδησε τρέχοντας πὰ-νω στὰ σκαλοπάτια καὶ βρέθηκε.

μέσα στο αυτοκίνητό του.

—Κλίμς, φώναξε στο σωφέρ του έχω ανάγκη από δροσερό αέρα, θά μ' έπασ στο έξοχικό έστιάτοριο του Δάσους.

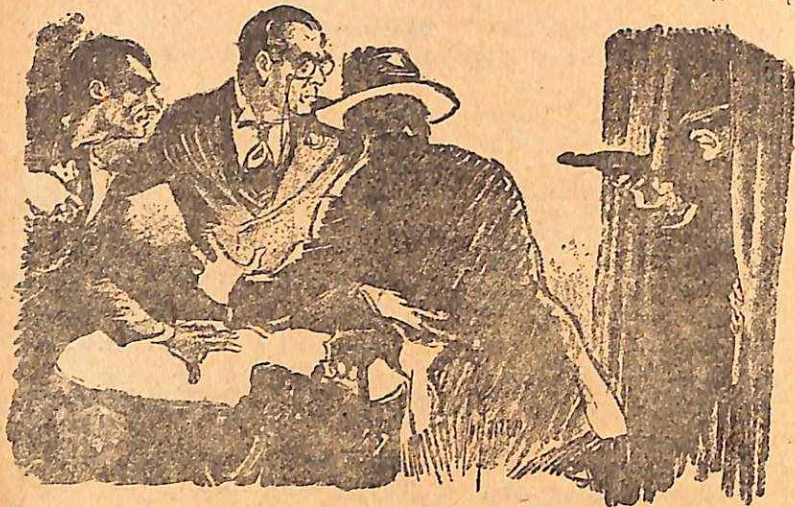
Ο Ρούθ είχε κατεβάσει το κουρτινάκια του αυτοκινήτου κι έτσι όταν έπειτα από είκοσι λεπτά τ' άμάξι στάθηκε μπροστά στο έξοχικό έστιάτοριο ο Κλίμς κατέβηκε κι άνοιξε την πορτίτσα. Μέσα από τ' αυτοκίνητο δέν

σημείωμα. Τό διάβασε.

Του έγραφε νά επιστρέψη σέ ένα χιλιόμετρο μακρότερα άπ' τό έστιάτοριο μέ τη μεγάλη λιμουζίνα του και μετεμφιεσμένος.

Πράγματι άφου έφαγε και ξαπλώθηκε στον ήλιο ο γέρο Μαρτέν σηκώθηκε νά κάνη ένα περίπατο στο δημόσιο δρόμο. Η λιμουζίνα τόν περίμενε. Ο Κλίμς ήταν άγνωριστος.

—Και τώρα Κλίμς πήγαινε με

Ένα χέρι ύψώθηκε και ο προσωπιδοφόρος έπυροβόλησε

έβγηκε πιά ο σφριγηλός και ροδαλός νέος ντετέκτιβ Ρούθ, αλλά ο έξηνιάρης φαλακρός κύριος Μαρτέν μέ τις ώραιες λευκές φαβορίτες του και μ' ένα μπαστούνι στο χέρι.

Ο Κλίμς που ήταν συνειθισμένος από τέτοιες έκπληξεις έρριξε μονάχα μιá ματιά και τουδωσε τό χέρι ν' άκούμπηση γιά νά κατέβη.

Ο σωφέρ Κλίμς άφου χαιρέτησε τόν κύριο Μαρτέν-Ρούθ άνέβηκε πάλι στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε.

Μέσα στο χέρι του ο άστυνομικός Ρούθ του είχε βάλει ένα

στην Τράπεζα Σμίθσον.

—Ο κύριος Σμίθσον;
—Μάλιστα, κύριε... Μαρτέν. Έτοιμος νά σάς έξυπηρετήσω.

Άφου δέν τόν άνεγνώρισε ο μέλλον πεθερός του, ή δουλειά πήγαινε καλά.

—Ήθελα νά σάς προσφέρω μιá καινούργια μάρκα χρηματοκιβωτίων άσφαλείας, λιγάκι άσυνέθιστη, άσφαλή, γιά τά χρήματά σας.

Ο τραπεζίτης τόν κύτταξε περίεργα. Άπό τό πρωί δέν είχε άνακοινώσει σέ κανένα τό μυσικό της κλοπής του περιεχομένου του χρηματοκιβωτίου του και νά που

τώρα... ξαφνικά φαντάσθηκε μήπως είχε νά κάνη μέ κανένα από τη συμμορία των «Τριών Άστέρων» κι άνασηκώθηκε.

Τότε ο Μαρτέν του έγενεψε νά καθήση και τόν παρεκάλεσε νά καλέση τόν ταμία γιά νά συζητήσουν μπροστά του σχετικώς μέ τη νέα του εφεύρεσι.

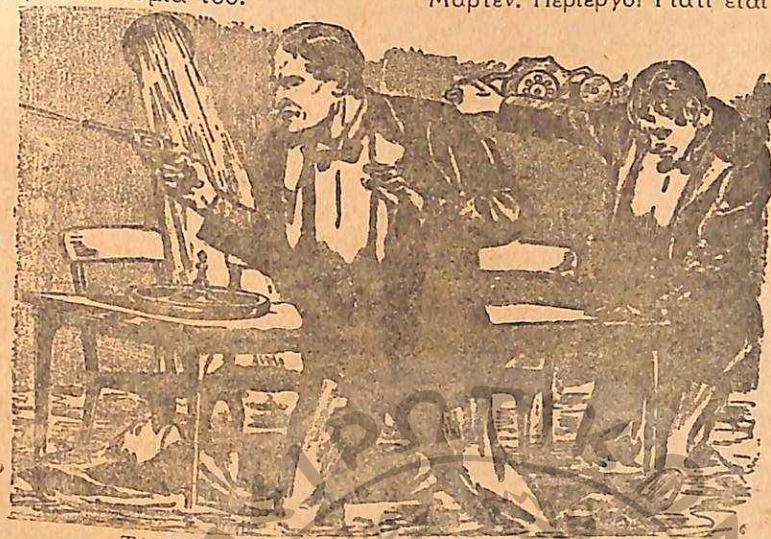
Ο Σμίθσον χτύπησε τό κουδούνι και σέ λίγο ήρθε ο ταμίας. Ο τραπεζίτης έμεινε κατάπληκτος όταν άκουσε τόν κ. Μαρτέν νά λέγει στον ταμία του.

άκόμα δέν είχε άναγνωρίσει. Κατέβηκαν λοιπόν στο ύπόγειο οί τρεις τους και όταν βρέθηκαν μπροστά στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο, ο κύριος Μαρτέν είπε στον ταμία.

—Άνοιγете παρακαλώ!

Ο ταμίας έβγαλε δυό κλειδιά, ο κύριος Σμίθσον έβγαλε άλλα δύο και ή σιδερένια πόρτα άνοιξε αυτομάτως.

—Μπα, άνεφώνησε ο κύριος Μαρτέν. Περίεργο! Γιατί είπα ά-

Τό δωμάτιο έγέμιζε άστραπιαίως μέ νερό...

—Ο κύριος Σμίθσον μέ παρεκάλεσε νά ζητήσω τη γνώμη σας γιά τη νέα εφεύρεσι του έργοστασίου μου χρηματοκιβωτίων άσφαλείας. Είναι ή τελευταία μέθοδος! Θά σάς παρακαλούσα, λοιπόν, νά μου δείξετε τό χρηματοκιβώτιόν σας, γιατί φαντάζομαι ότι θά μπορούσε νά γίνη κάποια συστήματός μας πάνω στο δικό σας.

Ο κύριος Σμίθσον παρ' όλο που θέλησε νά φέρη αντίρρηση έπεφυλάχθη νά δη μέχρι τίνος σημείου θά έφθανε τό παιχνίδι αυτό του κυρίου Μαρτέν, τόν όποιο

δειό τό χρηματοκιβώτιό σας;

Ο ταμίας και ο τραπεζίτης κυτάχθηκαν.

—Είχαμε πληρωμές και μεταφέραμε τό περιεχόμενό του στο άπάνω ταμείον, είπε δικαιολογούμενος ο τραπεζίτης.

Στ' άναμεταξύ ο κ. Μαρτέν προφασίζόμενος ότι έκύτταζε κατά πόσον μπορούσε νά εφαρμοσθή τό νέο σύστημα του χρηματοκιβωτίου κατώρθωσε νά κάνη ώρισμένες παρατηρήσεις, οί όποιες του χρησίμευσαν ως βάσεις των πρώτων του ένεργειών.

Όταν τέλος έχαιρετίσθηκαν

καί ο Μαρτέν έγκατέλειπε την Τράπεζα, ό κ. Σμίθσον άνοιξε και διάβασε ένα σημείωμα που του είχε αφήσει στο χέρι χαιρετώντας τον ό κ. Μαρτέν.

»Μόλις διαβάσετε τό σημείωμά μου νά τό κάψετε άμέσως. Τό γραφείο σας, ή αίθουσα του χρηματοκιβωτίου περιστοιχίζονται άπό μικρόφωνα. Ό ταμίας σας είναι πολύ έξυπνο παιδί, αλλά άκατάλληλος για κλέπτis. Μεταφέρετε τη μίς Τζόε στο ύπερωκεάνιο «Ουράνια» που άναχωρεί σήμερα για τη Νέα Υόρκη».

Ό τραπέζιτης Σμίθσον έβγαλε τόν άναπτήρα του και έκαψε τό σημείωμα. Κατάλαβε άμέσως ότι ό κύριος Μαρτέν δέν ήταν άλλος άπό τόν Ρούθ και ήσύχασε που ό διάσημος άστυνομικός και μέλων γαμβρός του άνέλαβε ήδη την ύπόθεσι στα χέρια του.

Ήταν ή ώρα δώδεκα όταν μιá σκιá έγλύστρησε πίσω άπό κάτι βαρέλια του τελωνείου. Τό μεγάλο λιμάνι ήταν βυθισμένο στη σιωπή και μονάχα τά φανάκια των άτμοπλοίων έφεγγαν άπό μακριά σάν πυγολαμπίδες μέσα τό σκοτάδι.

Ή σκιá έκείνη προχώρησε πρós τόν κάβο ένός βαποριού και σκαρφάλωσε. Φαινόταν νά ήταν καλός άκροβάτης, διότι είχε ρυθμικές κινήσεις και μέσα σέ πολύ λίγο διάστημα κατάρθωσε νά πιαστή άπό την πρύμνη και νά ύπερπηδήσει σκυφτός τά δύο κάγκελλα.

Έπεσε χάμω και τέντωσε τ' αυτί του. Κανείς δέν άγρυπνούσε πάνω στο σκοτεινό έκείνο βαποράκι. Και όμως, κάτι σάν ψίθυρος έφθασε στην άκοή του Ρούθ. Διότι ή σκιá έκείνη δέν ήταν άλλος άπό τόν άστυνομικό Ρούθ, ό όποιος διακινδύνευε μόνος μέσα στη φωλή τής συμμορίας των «Τριών Άστέρων».

Προχώρησε με την κοιλιá κι έφθασε κοντά σ' ένα παραθυράκι μιας καμπίνας. Τά κουρτινάκια

ήσαν κατεβασμένα και τό φώς δέν έβγαине καθόλου έξω άπ' τά στρογγυλά παράθυρα.

Άκουε κάποια συνομιλία και άνεγνώρισε μάλιστα και μιá φωνή.

—Όπου νά είναι πρέπει νάρθη ό άρχηγός. Πρέπει νά με έξασφαλίσω. Μ' έχετε εκθέσει.

—Καϋμένο και σύ, γίνεσαι έντελώς παιδί. Νά, αϋριο θά φύγωμε και θά σέ πάρωμε μαζή μας και θά ζήσης στην Άμερικη δίχως έννοιες και σκοτούρες.

—Έπρεπε νά βρισκόσαστε στη θέσι μου σήμερα τό πρωί...

—Τώρα που θάρθω ό άρχηγός του λές και θά σέ ίκανοποιήση με τό παραπάνω

Τη στιγμή όμως έκείνη άκούστηκε τό τρίξιμο μίδς πόρτας. Ό Ρούθ πετάχθηκε επάνω κι άπό μιá μικρή τρυπούλα που είχε τό κουρτινάκι κατάρθωσε νά δη μιá άπό τίς πιό μεγάλες σκηνές φρίκης στη ζωή του.

Οί κουρτινες τής καμπίνας παραμέρισαν κ' ένα κεφάλι μ' ένα κατεβασμένο κατέλλω και προσωπίδα στο πρόσωπο, πρόβαλε μ' ένα άπαίσιό μορφασμό στα χείλη.

—Ντίκ, άκουσα νά λές ότι γυρεύεις ίκανοποιήσι. Νομίζω ότι άρκετά σέ ίκανοποιήσαμε τόσο καιρό. Δέν λέγω μäs βοήθησες νά ανταλλάξουμε τίς χρηματοποστολές τής Τραπεζής με ψεύτικα χαρτονομίσματα.

»Δέν λέγω ότι δέν έκερδίσαστε άπ' αυτή τη δουλειά εκατομμύρια. Κέρδισες όμως και σύ ένα εκατομμύριο. Έκαλύψαμε όλες τίς κλοπές σου, πληρώσαμε όλα τά χρέη σου, σέ παρουσιάσαμε στην κοινωνία ως τίμιο άνθρωπο και κατάλαβες μιá άπό τίς καλύτερες θέσεις στην τράπεζα Σμίθσον. Άλλά... γιατί πληρώσαμε την έγύησι και μπήκες ταμίας; Για νά μäs βοηθήσης νά κλέψουμε την τράπεζα. Τώρα λοιπόν τι ζητάς παραπάνω;

—Μά, μοϋ φαίνεται πώς έχω νά λάβω κ' έγώ κάποιο μερδικό άπό την κλοπή τής τραπεζής.

—Τό μόνο που έχεις νά λάβης

είναι μιá σφαίρα στο κεφάλι για νά μη μäs πολυσκοτίζης.

Ταυτόχρονα ένα χέρι ύψώθηκε και ό προσωπιδοφόρος άρχηγός έρριξε χάμω τόν Ντίκ με μιá σφαίρα.

Οί άλλοι δυό συμμορίτες που ένόμισαν για μιá στιγμή ότι μπορούσαν νά επέμβουν παραμέρισαν μπροστά στην άπειλή του όπλου του άρχηγού τους.

—Και τώρα, κύριοι, άφου ξεφορτωθήκαμε αυτό τό καθαράμα πάμε νά παίξουμε τό μεγάλο κόλπο μας στο χαρτοπαίγνιο του Χέρτιν όπου έχω συμφωνήσει νά μπλέξουμε δυό άμερικανούς κ' έτσι άγριο φεύγουμε για τη Βραζιλία, με διπλά λεφτά.

Ό Ρούθ χαμήλωσε άμέσως και σύρθηκε με τη κοιλιá πρós την πρύμνα όπου άπό τόν ίδιο δρόμο που άνέβηκε στο βαπόρι ξανακατέβηκε στην προκυμαία και περίμενε κρυμμένος πίσω άπό τά βαρέλια την έξοδο τής συμμορίας των «Τριών Άστέρων».

Πράγματι έπειτα άπό λίγο τρείς κύριοι κομφοντυμένοι με τά σμόκιν βγήκαν άπό μιá βάρκα και διέσχισαν την προκυμαία.

Σέ άπόστασι ένα μέτρον τους περίμενε ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο

Ό Ρούθ σκαφάλωσε άπό πίσω και άφησε τη σκέψι του νά δουλέψη ελεύθερα.

Τό αυτοκίνητο στάθηκε σ' ένα άπό τά πλέον άριστοκρατικά κέντρα τής πόλεως. Ό Ρούθ τό ήξαιρε καλά αυτό τό κέντρο. Εσύχναζαν όλο πλούσιοι άμερικανοί και στα υπόγειά του που ήσαν πολύ περίεργα μετασχηματισμένα ύπήρχαν αίθουσες ρουλέττας.

Κάθε αίθουσα είχε μυστική έξοδο και στο σύνολό της έμοιαζε με καμπίνα άτμοπλοίου. Αντι για παράθυρα ύπήρχον έξοεριστήρες στρογγυλοί σάν τά παρα-

θυράκια τής καμπίνας.

Ό Ρούθ τότε πήρε τό πρώτο αυτοκίνητο που βρέθηκε μπροστά του και σέ δέκα λεπτά συναντούσε τό Διευθυντή τής Άστυνομίας. Κατέστρωσαν ένα σχέδιο πολύ έξυπνο για νά πιάσουν τά ποντικά στη φάκα. Έπρεπε κάποιος νά έπισημάνη τό δωμάτιο που βρισκόντουσαν οί τρείς κακοποιοί, και γι' αυτό άνέλαβε ό ίδιος ό Ρούθ. Στην πρώτη πιστολιά που θάκουγαν θά εκτελούσαν τό συμφωνημένο σχέδιο.

Πράγματι έπειτα άπό ένα τέταρτο περί τούς πενήντα άντρες είχαν τριγυρίσει τό μέγαρο. Μερικοί άπ' αυτούς κρατούσαν κάτι περίεργα στρογγυλά δέματα.

Ό Ρούθ μπήκε μέσα στο κέντρο, πέρασε άπό τίς αίθουσες χοροϋ. Έπειτα άπό μιá πολυτελή σκάλα κατέβηκε στο πρώτο υπόγειο όπου ήταν τό μπάρ. Έρριξε μιá ματιά άριστερά, δεξιά.

Τά τραπέζια ήταν πιασμένα άπό την άφρόκρεμα τής άμερικανικής πλουτοκρατίας. Είδε άπό τόν μουφέ την κίνησι των γκαρσονιών που μετέφεραν μ' ένα υπόγειο άσανσέρ διάφορους διόσκους και ποτά. Βρήκε την ευκαιρία που ένα γκαρσόνι μπήκε σέ μιá καμπίνα νά τηλεφωνήση και με μιá γροθιά τόν έρριξε χάμω και σέ δυό λεπτά ντύθηκε με τό κόκκινο σμόκιν του. Ένα μουστακάκι στα χείλη και ή μεταμφίεσις γίνθηκε τελεία. Έπειτα άκολούθησε κάποιος άλλος γκαρσόνι και βρέθηκε στο τρίτο υπόγειο κατά σειράν που εύρίσκοντο οί ρουλέττες. Σ' ένα άπ' αυτά τά δωμάτια ή συμμορία των τριών άστέρων είχε ξεμοναχιάσει δυό Άμερικανούς γύρω άπό τη ρουλέττα.

Ό Ρούθ άνοιξε την πόρτα και με δύο γροθιές πέταξε τούς άμερικανούς έξω άπό τό δωμάτιο. Ένας πυροβολισμός άντήχησε, έσκυψε ή δική του όμως σφαίρα βρήκε τόν ένα άπό τούς τρείς. Μόλις έπρόφτασε νά βγής και νά κλείση πίσω του την πόρτα.

Τη στιγμή όμως έκείνη συνέβη κάτι τό πολύ παράξενο.

Οι σωλήνες των ανεμιστήρων σταμάτησαν και μέσα από τις τρύπες-παραθυράκια άρχισε να πέφτει θαλάσσιο νερό.

Το δωμάτιο έγέμιζε άστραπιαώς και οι κακοϋργοί εξήντησαν και την τελευταία τους σφαίρα.

Τέλος βουτηγμένοι μέχρι το λαιμό παρεδόθησαν στα όργανα της άστυνομίας που διέρρηξαν τη σιδερένια πόρτα.

Το σχέδιο του Ρούθ να ένωση τους σωλήνες έξαερισμού με το

νερό που χρησίμευε για την κα-τάσβεσι των πυρκαυδών, ήταν ύπεροχο.

Μιά έρευνα στο βαποράκι φανέρωσε τά εκατομμύρια των διαφορών κλοπών της συμμορίας των Τριών Άστέρων οι οποίοι άσφαλώς θα διέφευγαν αν ο Ρούθ δεν είχε την πρόνοια να υποψιασθή από την πρώτη στιγμή τον ταμία, να τον παρακολουθήσει το βράδυ μέχρι το βαπόρι και κεί νακούση τό σχέδιά τους.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό δεύτερον βραβευθέν διήγημα.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ

Ἡ κριτική Ἐπιτροπή, διὰ τὰ καμὴ τὰς συστάσεις της, τρὸ-πον τινά.. κατ' ἰδίαν πρὸς ἐκείνους ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνώστων μας, οἱ ὅποιοι μετέσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ μὲ διηγήματα γεμάτα λογοτεχνικοὺς καὶ ἄλλους. μαργαρίτας, ἢ ἄλλα σεβρὰ μειονε-τήματα, ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐπωφεληθῶν ἀπὸ τὰς ὑποδεί-ξεις της καὶ νὰ βελτιώσουν τὸ γράψιμό των εἰς τὸ μέλλον, ση-μειώνει τὰς παρατηρήσεις της μνημονεύουσα μόνον τοὺς τίτλους τῶν διηγημάτων, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ γράψαντες θὰ ἀναγνωρίσουν, δέβαια, τὰ ἔργα των.

* *

«Τὸ Σπίτι τοῦ Θανάτου».—Εἶναι πολὺ δύσκολο ὅταν ἀκούη κανεὶς ἀπὸ τηλεφώνου «μιὰ πνιγμένη κραυγή», νὰ καταλαβαίνει ὅτι «τὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔπεσε κατὰ γῆς». Ἐπί-σης, δὲν θὰ ἔτυχε νὰ μάθῃ ὁ γράφων ὅτι ἡ «Σκότλαντ Γουάρδ», δὲν εἶναι ὁ δὲ τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς μητροπο-λιτικῆς ἀστυνομίας. Γιὰ ἓνα αὐτοκίνητο πού βλέπουμε νὰ σταθ-μεύῃ κάπου, δὲν μπορούμε νὰ πούμε ὅτι «ἐκεῖνο σταματημένο», καθὼς καὶ ὅταν ἀποχαιρετοῦμαι κάποιον, διακόπτοντες μιὰ τηλε-φωνικὴ συνομιλία δὲν μπορούμε νὰ τοῦ πούμε: «ἄλλο Μάντς». Ἄλλο τὸ... ἄλλο, καὶ ἄλλο τὸ «Ἀλλό», πού ἔχει τὴ σημασία τοῦ «Καλημέρα» ἢ τοῦ «Ἐμπρός» στὴν ἀρχὴ μιᾶς συνομιλίας

ἢ καὶ χαιρετισμοῦ συναντήσεως στὸν δρόμο. Ἐπίσης δὲν κατάλαβε ἡ Ἐπιτροπὴ τί ἐννοεῖ ὁ Μάντς ὅταν λέγῃ: «ρώτησα τὸν ξένο πῶς τὸν λέγανε, μὰ δὲν βρίσκοτανε πλέον ἐκεῖ», γιατί... ποιὸν ρώτη-σε ὁ Μάντς, ἀφοῦ ὁ ἐν λόγω ξένος δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ! Τέλος, ὅταν κανεὶς ἔχῃ μπροστά του ἓνα δέκτη ραδιοφώνου, δὲν μπορεί νὰ ἰδῇ «τὸν πομπὸ τοῦ ραδιοφώνου πού ἀρχίζει νὰ... σαλεύῃ», οἱ ἀστυνομικοὶ δεσμεύουν τοὺς κακούργους μὲ χειροπέδες καὶ ὄχι... «χοιροπέδες», καὶ δὲν εἶναι εὐκολο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τί θὰ πῇ ἡ φράσις αὐτῇ: «ἄκουσα τὸ ρόχθο καὶ τὸ γδοῦπο» ἐνὸς σώ-ματος.

Συμπέρασμα: Χρειάζεται διάβασμα πολὺ, ἀλλὰ καὶ προσοχὴ στὸ διάβασμα. Ὅταν λείψῃ ἡ προσοχή.. τὰ πράγματα γίνονται θάλασσα.

«Στὸ θαπὸρι γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια».— Ἐδῶ αἱ παρατηρή-σεις τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι λίγες. Σημειώνουμε ὅτι δὲν εἶναι διόλου δόκιμη φράσις ὅπως αὐτῇ: «... κι' ὁ θόρυβος τοῦ κλειδιοῦ πού φουλάκιζε ἐκείνη» θλιβερά. Καὶ αὐτῇ: «Νὰ φωνά-ξουν γιὰ βοήθεια θὰ ἦταν χίμαира». Ἐπίσης, ἡ φράσις: «Καὶ ὁ πλοίαρχος; Δὲν κατεβαίνει στ' ἀμπάρια;» μαρτυρεῖ ἀνα-κριθεῖ γνώσιν τοῦ τί συμβαίνει στὰ θαλάσσια ταξείδια, πρᾶγμα πού κάνει τὸν χειρισμὸ τοῦ θέματος ἐλαττωματικόν.

Συμπέρασμα. — Ὁ πολὺ καλὸς διάλογος ἀποδεικνύει ταλέντο. Μὲ λίγη προσοχὴ, ὁ διαγωνιζόμενος θὰ γράψῃ πολὺ καλύτερα.

* *

«Πόδια.. κεφαλῆς».— Ἀπὸ τὸν τίτλο καὶ τὰ παρακάτω, δη-λαδὴ λίγος φουτουρισμὸς πού σὲ πολλὰ σημεῖα κάνει τὸ θέμα δυσνόητο. Τὸ ὅφος γενικὰ καλὸ, ἀλλὰ ὑπάρχουν μερικὲς λεπτο-μέρειες!... Αἰφνης, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν μπορεί κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἀν μιὰ κυρία πού βρίσκεται μέσα σὲ αὐτοκί-νητο μὲ κατεβασμένα στὸρ ἔχῃ ξανθὰ μαλλιά. Ἐπίσης εἶναι ἀκατάλληλος φράσις σὲν αὐτῇ: «Μετά τὴν πρώτην κατάπλη-ξίν των, ἤρχισε νὰ κυττάζῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ σκέπτα-ται τί νὰ κάμουν» (χωρὶς ἄλλα, θὰ ἦσαν ἀκόμα μὲ τὴν «πρώτην κατάπληξιν»)

Συμπέρασμα — Περισσότερα φυσικότης. Πρέπει νὰ φαντάζε-ται κανεὶς μιὰ σκηνὴ ὅταν τὴν περιγράφῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλες συστάσεις.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Το «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ» από του 23ου τεύχους, εφαρμόζει το σύστημα πνευματικής άσκησης, το όποτον ακολουθούν τα μεγαλύτερα αστυνομικά περιοδικά όλου του κόσμου. Θα καλή κάθε έβδομάδα τους κ. κ. αναγνώστας και τας αναγνώστριάς του να αναλάβουν μια μυστηριώδη αστυνομική υπόθεση.

Πώς;... Απλούστατα, το «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ», με τον διαγωνισμόν του, θα δίδη το θέμα μιας υποθέσεως, όπως παρουσιάζεται συνήθως προς λύσιν σε ένα ντετέκτιβ ή σε ένα ανακριτήν ή σε ένα ένορκον. Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο παρά να σκεφθής ο αναγνώστης με λογικήν και παρατηρητικότητα, δια να απαντήσει με επιτυχίαν ποιός είναι ο δράστης ενός εγκλήματος, που κατά το φαινόμενον είναι μυστηριώδες και ανεξιχνίαστον.

Είναι δόγμα της ψυχολογίας και της επιστημονικής αστυνομίας ότι «κανένα μυστήριο δεν αντέχει στην παρατήρησιν και στον κοινό νουν». "Ωστε όλοι οι αναγνώσται μας, φθάνει να είναι παρατηρητικοί, δηλαδή να συλλαμβάνουν και τις πιο ασήμαντες λεπτομέρειες μιας υποθέσεως, πράγμα που γίνεται με ολίγην καλήν θέλησιν, ειμπορούν να μετάσχουν με πολλές πιθανότητες επιτυχίας στους πρωτοτύπους αυτούς διαγωνισμούς μας.

Μεταξύ των αναγνωστών του «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ» πολλοί θεαίως είναι μέλλοντες αστυνομικοί, δικαστικοί ακόμη δε περισσότεροι οι μέλλοντες ένορκοι. Οι διαγωνισμοί μας θα τους δώσουν την ευκαιρία να εξασκήσουν από τώρα τα ταλέντα τους, από το όποιο ίσως θα εξαρτηθή ή επιτυχία στην καριέρα των, καθώς και ή τύχη προσώπων που θα κατηγορηθούν δίκαια ή άδικα.

Έμπρός λοιπόν! Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Μετάσχετε όλοι στους εβδομαδιαίους διαγωνισμούς μας.

Κατωτέρω σημειούμεν τους όρους της συμμετοχής καθώς και τα των αποτελεσμάτων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΔΙΧΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟ

Το έγκλημα της οδού Βίλσον έχαρακτηρίσθη από τους κατοίκους της γειτονιάς ως «Δολοφονία δίχως δολοφόνο».

Παρ' όλη την επέμβασι ενός διασημού αστυνομικού, το μυστηριώδες έγκλημα, του οποίου θύματα υπήρξαν οι σύζυγοι Όρ-

λώφ, δεν διελευκάνθη.

Το ζεύγος Όρλώφ ήταν καταγωγής ρωσικής και μόλις πρό εικοσι ημερών ήλθε και κατοίκησε σ' αυτό το σπίτι.

Ίδου όμως τα γεγονότα:

Είναι απόγευμα Αυγούστου. Ξαφνικά ακούσθηκε μία γυναικεία κραυγή. Έπεκολούθησε ένας πυροβολισμός. Μία άλλη κραυγή, που έμοιαζε να βγήκε από το ίδιο στόμα, κι' έπειτα άλλος πυροβολισμός. Αμέσως έτρεξαν οι ένοικοι του σπιτιού προς το τέταρτο πάτωμα που καθόντουσαν

άλλα είναι αδύνατον να χει περάσει κανείς από κεί.

Οι δυο πόρτες εισόδου του διαμερίσματος είχαν κλειστή από μέσα με κλειδί και με σύρτη. Τότε από που βγήκε ο δολοφόνος; Ίχνη αίματος βρίσκονται και στην κουζίνα και το πιστόλι, από το όποιο βγήκαν οι πυροβολισμοί βρίσκεται πάνω σ' ένα τραπέζι. Ο θυρωρός, εξέτασθεις είπε: Μόλις άκουσα τους πυροβολισμούς έτρεξα αμέσως. Όταν έφθασα στο τέταρτο πάτωμα ήδη είχαν φθάσει ο κύριος Άνταρη, ο δικηγόρος

οι Όρλώφ. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα και άντεχε στα χτυπήματα. Κάποιος υποδεικνύει να πάνε από την άλλη είσοδο του διαμερίσματος που συγκοινωνεί με μία σιδερένια σκάλα υπηρεσίας, ή όποια χρησιμοποιείται μόνο για το τρίτο και τέταρτο πάτωμα. Άλλά κι' αυτή ή πόρτα είναι κλειδωμένη από μέσα. Καταφθάνουν όμως δυο αστυφύλακες. Παραβιάζεται ή κεντρική είσοδος του διαμερίσματος. Βρίσκουν στο σαλονάκι έαπλωμένο χάμα τον κύριο Όρλώφ, ζεύγος Όρλώφ έζυσε αρμονικά. Πάντως τώρα τελευταία ζυγος έτοιμοθάνατος. Κανείς άλλος δεν υπήρχε στο διαμέρισμα. Ένα παράθυρο είναι ανοιχτό,

ο κύριος Ζουλεώ, ο κύριος Τόρντι, παλαιός ένοικος του σπιτιού, και ο γιατρός Σατέν, ό όποιος ήρθε να επισκεφθής έναν άρρωστο στο τρίτο πάτωμα. Έπειτα από λίγο ήρθαν οι αστυφύλακες. Δεν έβρισαν τίποτε άλλο. Η γυναίκα μου που έζυνησε κι' αυτή από τους πυροβολισμούς έμεινε κάτω στο θυρωρείο και βεβαιοί ότι κανείς δεν έβγήκε από το σπίτι. Από τις έρευνες της αστυνομίας έπιστοποιήθη ότι το μένο χάμα τον κύριο Όρλώφ, ζεύγος Όρλώφ έζυσε αρμονικά. Πάντως τώρα τελευταία ζυγος έτοιμοθάνατος. Κανείς άλλος δεν υπήρχε στο διαμέρισμα. Ένα παράθυρο είναι ανοιχτό,

κάνει ακόμα τη γνωριμία τους, ούτε λώφ δεν έπρεπε να βρίσκεται σπικά και πατήσει στο σπίτι τους. Έπιτι του, αλλά όπως συνήθως στο πλέον το απόγευμα εκείνο ο Όρ-γραφείο του.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ:

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ;

ΠΩΣ ΥΠΟΘΕΤΕΤΕ ΟΤΙ ΕΞΕΤΥΛΙΧΘΗ ΤΟ ΔΡΑΜΑ;

ΟΔΗΓΙΑΙ

Απαντήσατε, όσο το δυνατόν συντομότερα, στα δύο αυτά ερωτήματα. Αι λύσεις θα αποστέλλονται προς την Διεύθυνση του περιοδικού «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ».

Είς κάθε λύσιν, πρέπει απαραίτητως να σημειώνεται ο αριθμός του διαγωνισμού, καθώς και το όνομα-τεπώνυμον και ο τόπος διαμονής του λύτου.

Η όρθη λύσις θα δημοσιευθή εις το υπ' αριθ. 29 τεύχος του «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ». Θα θεωρηθούν «έπιτυχεις» όσοι απαντήσεις συμφωνούν προς την όρθην λύσιν και εις τα δύο ερωτήματα, «καλά» δέ όσοι συμφωνούν μόνον ως προς το πρώτον ερώτημα.

ΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΛΥΣΕΙΣ

Μεταξύ των «έπιτυχών» λύσεων θα βραβευθούν, διά κληρώσεως αι έννεα, εις τας οποίας ορίζονται αμοιβαι:

1) Διά την πρώτην δραχμαί 300.—

2) » » δευτέραν » 200.—

3) Διά τας έπτά έπομένας, ανά μία εξάμηνος συνδρομή του «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ».

Αν αι «έπιτυχεις» λύσεις είναι ολιγώτεροι από έννεα, τότε θα μετάσχουν της κληρώσεως και αι «καλά».

Αι λύσεις του πρώτου διαγωνισμού μας γίνονται δεκταί μέχρι της 31 Μαρτίου.

Το «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ» θα θεωρήσῃ μεγάλην έπιτυχίαν του να μετάσχουν εις τούς διαγωνισμούς του άθροοι οί κ. κ. άναγνώσται του...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Σχετικώς απαντήσεις ως προς τόν πρώτον διαγωνισμόν του «Μυστηρίου» μās απέστειλαν μέχρι σήμεραν οί κάτωθι άναγνώσται μας:

Τάσης Κροντηράς, Ήλίας Άρκαδίνος, Δημήτριος Μορόλογος, Ν. Γ. Άθανασιάδης, Στέλιος Λιγοψυχάκης, Στέφανος Στανέλλος, Ίωάννης Μωραΐτης, Γεώργιος Άγγελόπουλος, Άδαμάντιος Ξυνογαλάς, Τηλέμαχος Ρήγας, Κων. Β. Ρούσης, Στέφανος Κανάρης, Σοφία Ι. Καλλέργη, Νικόλαος Χάκας, Ίάσων Μολφέσης, Κωνσταντίνος Λίνος, Εύάγγελος Πυκνής, Άλέξανδρος Κουντούρης, Μιμης Σιδερίδης, Άθαν. Δελενίκας, Άλέξ. Ψαρρός.

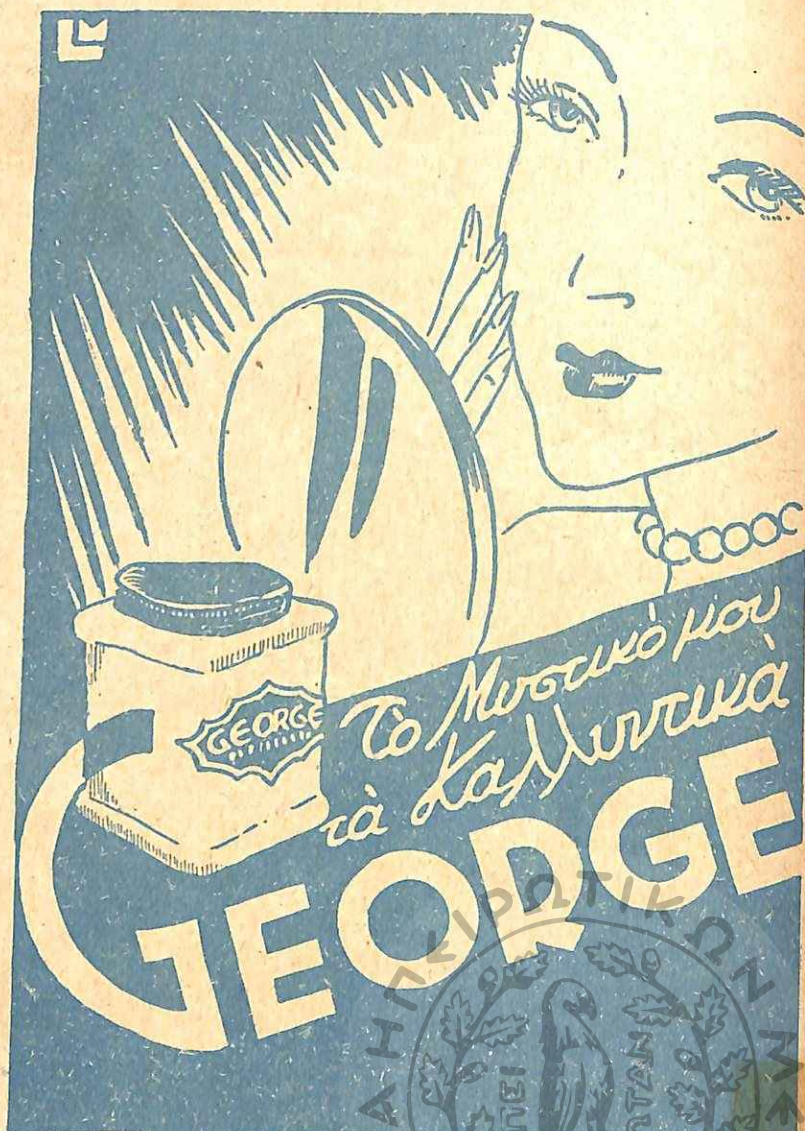
ΛΥΣΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Μας απέστειλαν μέχρι σήμεραν οί κάτωθι:

Ν. Γ. Λίνος, Κούλα Λίνου, Στέφανος Στανέλλος, Νικόλαος Βόδενος, Δημήτριος Μορόλογος, Άλέξανδρος Ψαρρός.

Παρακαλούνται οί άναγνώσται μας να θέτουν το κανονικό ταχυδρομικό τέλος στα γράμματά τους. Τα μέχρι σήμεραν έλλιπητά δεχθήκαμε και πληρώσαμε τη διαφορά. Τους πληροφορούμεν όμως ότι από σήμεραν θα τα επιστρέφωμεν, προς μεγάλην μας λύπην ότι μπορούμε και να δυσαρεστήσωμε τόν άποστέλλοντα την έλλιπή εις γραμματόσημα έπιστολήν του.

ΤΕΥΧΟΣ 26